Dubbelnummer

STOPPA KNARKET!

Pris 12:50

Nr 3—4 december 1980

Ungdomskulturen:

AB NARKOTIKA:S PR-vapen!

492-3

Ställ upp med Antidrogkoalitionen!

Antidrogkoalitionens grundprinciper

Vi ser det drastiskt ökade narkotikamissbruket som ett allvarligt hot mot det moraliska, andliga och kroppsliga hälsotillståndet hos landets medborgare.

Vi varnar bestämt för att den nuvarande spridningen av narkotikans konsumtion och distribution tillåts utgöra ett argument för en liberalisering av narkotikalagstiftningen. Vi får inte vänja oss vid narkotikaproblemen, utan vi måste stoppa narkotikamissbruket.

Vi vänder oss därför emot alla "liberaliseringssträvanden" som i lagstiftningen vill föra in en åtskillnad mellan s.k. "lätt" och "tung" narkotika och därmed straffriförklara bruk, innehav och försäljning av narkotika såsom cannabis.

Vi kräver därför en lagstiftning som entydigt föreskriver att bruk, innehav och försäljning av narkotika, likaväl som förhärligande och förespråkande av narkotikaanvändning i såväl tal som skrift, är ett lagbrott.

Vi kräver en kraftigt ökad satsning på narkotikaspaning, för att sätta stopp för den organiserade narkotikahandeln.

Vi kräver att fler slutna vårdanstalter för missbrukare upprättas och att alla s.k. "nedtrappningsprogram", där missbrukare får en fortsatt tilldelning av narkotika, avbryts.

Vi kräver en vård som återupprättar hela den själsliga och kroppsliga funktionsförmågan hos missbrukaren och gör denne kapabel till både produktiv verksamhet och självständig vidareutveckling. För detta ändamål föreslår vi att ett statligt institut inrättas för att utveckla sådana vårdformer och för att yrkesutbilda behandlingspersonal.

Vi stöder alla statliga och privata initiativ som i enlighet med dessa principer tar upp kampen mot narkotikamissbruket.

Särskilt stöder vi den amerikanska Anti-Drug Coalitions arbete liksom de Antidrogkoalitioner som upprättats i andra länder, eftersom vi vet att narkotikaproblemen bara kan besegras i ett internationellt sammanhang.

Antidrogkoalitionen - ADK ser narkotikaepidemin tillsammans med förstörelsen av skolutbildningen och den destruktiva s.k. ungdomskulturen som det största hotet mot nästa generation och därmed landets möjlighet att överleva som modern industrination.

ADK har för avsikt att bygga upp en politisk allians bestående av personer från olika partier, religioner och samhällsskikt, stark och kunnig nog för att stoppa den medvetna spridningen av narkotika. Bara genom att nämna namnen på dem som kontrollerar narkotikahandeln och peka ut de offentliga myndigheter som stöder dem, kan något effektivt göras mot narkotikan.

ADK arbetar internationellt, bl.a. genom Antidrogkoalitionerna i Västtyskland, Italien, USA, Kanada och Colombia, för att stoppa vågen av narkotikaliberalisering som går fram i Västvärlden, framför allt i USA, eftersom det blir avgörande för utvecklingen i Skandinavien.

BLI MEDLEM!

Medlemsavgift 50 kr
(pren. på ***STOPPA KNARKET*** ingår)
Studerande 10 kr.

PRENUMERERA!

50 kr/år — minst 4 nr

GE BIDRAG!

Vi behöver allt stöd vi kan få i detta uppbyggnadsskede.

Pg 6 65 50 — 5

STOPPA KNARKET!

NR 3-4 DECEMBER 1980

INNEHÅLL

2 **Ledare**

REPORTAGE

3 **Så gjordes Jamaica till en narkotikaekonomi**

26 **Nobelpristagare kräver legalisering av heroin**

28 **USA: Droglobbyn har makten**

DEBATT

12 **Rock mot droger fungerar inte!**

17 **Industriell utveckling stoppar knarket**

INTERVJUER

20 **Avdelningsdir. Gunnar Wide: Bekämpa narkotikan internationellt**

44 **Professor Gabriel Nahas: Ronald Reagan är emot narkotika**

ADK I SKOLAN

23 **Banal kultur befrämjar droger**

24 **Föräldrar: Låt inte barnen läsa Kamratposten!**

"Rock mot droger fungerar inte" är slutsatsen i en artikel skriven av ADK:s ordförande Ulf Sandmark. Han visar att rockmusiken allt från sitt ursprung främjat drogkulturen.

INTERNATIONELLT

34 **Danmark: ADK mobiliserar mot Christiania och dödshjälp**

35 **Bolivia: Narkotika bakom militärkuppen**

37 **Iran: Narkotikaimportörerna avrättas — inte exportörerna**

38 **Italien: ADK:s kampanj tvingar hälsoministern till reträtt**

MEDICIN

40 **Internationell konferens visar: Marijuana ger hjärnskador**

46 **Metadon är knark**

47 **Effekten av metadon: Hälften blir alkoholister**

ORGAN FÖR ANTIDROGKOALITIONEN I SKANDINAVIEN
ADRESS: MELLANBERGSVÄGEN 15, 135 45 TYRESÖ. TELEFON: 08/742 26 37
REDAKTION: ULF SANDMARK (ANSVARIG UTGIVARE), ÅSA NARDE-JONES, KERSTIN TEGIN-GADDY, LOTTA-STINA THRONELL, SYLVIA HARDWICK (GRAFISK UTFORMNING)
PRODUKTION: IDÉGRAF TRYCK: DUVBO TRYCKERI, STOCKHOLM 1980.

Efter USA—valet:
Ska Reagan hålla sitt löfte?

— Frågan om att legalisera den (marijuanan) för att få flödet av flera hundra miljoner dollar i denna parallella marknad in i de officiella kanalerna är inte bara en ekonomisk fråga ... Det är en moralisk fråga ... branschen är här för att stanna ... med detta som utgångspunkt måste vi bestämma oss hur man bäst handskas med den."

Detta hårresande uttalande gjordes av Jamaicas nyvalde premiärminister, Edward Seaga, för den amerikanska tidningen *Washington Post* och visar vad valet på Jamaica verkligen handlade om.

STOPPA KNARKET dokumenterar i detta nummmer hur Internationella valutafonden och AB Narkotika gjorde för att föra Seaga till makten. Jamaica följer därmed den bana som redan påbörjats av Bolivia och Colombia, två andra länder som också tvingats lägga om sina ekonomier till att bli rena narkotikaplantager åt framför allt den amerikanska marknaden.

Denna utveckling är ett direkt resultat av den politik som förts i Vita huset under president Carters regeringsperiod. Med Carter flyttade narkotikamaffian in i Vita huset och sedan dess har vi sett en katastrofal ökning av narkotikamissbruket i såväl USA som resten av världen.

Så länge AB Narkotika tvingas att arbeta under jord, emot den allmänna opinionen och emot regeringar kan bara en begränsad narkotikamarknad skapas. Men när narkotikamaffian tillåts kontrollera narkotikapolitiken i världens mäktigaste land, USA, så innebär det fritt fram för en narkotikaepidemi som vi ännu inte sett slutet av.

I USA har en halv generation förlorats till drogkulturen. Narkotika, inte enbart marijuana utan också kokain, har gjorts "socialt acceptabla" genom att massmedia och Vita husets s k narkotikaexperter marknadsfört idén att marijuanan är ofarlig och därför bör legaliseras.

Som en direkt följd av politiken att acceptera och t o m förespråka marijuana på hemmaplan, har USA:s utrikespolitik gått ut på att stödja de krafter i andra länder som vill producera narkotika för den amerikanska marknaden. Det är därför AB Narkotika har kunnat ta över hela länder. På internationella konferenser har USA:s representanter agerat i strid med internationella konventioner och gjort internationella organ helt verkningslösa som narkotikabekämpare

Samtidigt har narkotikaexplosionen i USA inneburit att den amerikanska flumkulturen med sitt knarkbudskap vunnit allt större gehör i Europa. I Sverige har vi fått erfara detta, genom att marijuana- och haschrökande breder ut sig i takt med att rock, punk och reggaemusikens drogbudskap blir ungdomens modeflugor. Samtidigt försöker amerikanska flumprofeter som Elisabeth Kübler-Ross och andra från den s k *nya tidsåldern* vinna fotfäste här.

Valet av republikanen Ronald Reagan till ny president för USA kan i detta läge betyda en förändring som ger möjligheter att stoppa knarket. Narkotikamotståndare i USA har vissa förhoppningar om att han ska rensa upp bland drogliberalerna i administrationen. Dels har han själv i en intervju för *War on Drugs* tidigare i år uttalat sig hårt emot marijuanalegalisering, för hårdare straff för narkotikabrott och emot att personer från droglobbyns organisation NORML (dvs de som idag kontrollerar Vita husets narkotikapolitik) ska ha något inflytande på USA:s narkotikapolitik. Dels har den kände marijuanamotståndaren och forskaren professor Gabriel Nahas varit rådgivare i narkotikafrågor till republikanska politiker, en relation som förhoppningsvis kommer att fortsätta.

Men samtidigt som Reagan uttalat sig tydligt emot narkotikan, så har han nobelpristagaren Milton Friedman som rådgivare, trots att denne öppet uttalat sig för legalisering av heroin!

Det som kommer avgöra den nya administrationens inställning till narkotikan är mer än något annat Antidrogkoalitionernas arbete i USA och Europa för att skapa ett organiserat motstånd mot narkotika. Anti-Drug Coalition i USA (ADC) håller på att skapa en lobby *mot* narkotika som är starkare än den lobby som arbetar *för* narkotikan. Över hela USA börjar föräldrar, lärare, poliser och olika myndigheter att inse att USA:s barn håller på att drogas ihjäl om inget görs snabbt. ADC:s tidning, *War on Drugs*, har redan börjat ett nationellt segertåg efter bara några månaders existens. *War on Drugs* vinner sådant stöd, därför att den tar en orädd kamp mot narkotikamaffian genom att berätta vem som verkligen står bakom narkotikan.

I detta nummer får **STOPPA KNARKETS** läsare inblick i det strategiska läget som narkotikabekämpare världen över befinner sig i. Vi är övertygade om, att detta kommer att öppna helt nya möjligheter att förhindra den katastrof, som annars är på väg.

Foto: Bill Sparrow

Så gjordes Jamaica till en narkotikaekonomi

Den 30 oktober hölls allmänna val på Jamaica. Då valdes det konservativa arbetarpartiets Edward Seaga till ny premiärminister.

Seagas valseger är en katastrof för alla narkotikabekämpare över hela världen. Hans seger kommer att innebära fritt fram för narkotikaproduktion på Jamaica. Både Seaga och hans parti har förespråkat att Jamaica ska legalisera marijuanaproduktionen. Detta är i linje med deras program för ''fri företagssamhet''.

I detta skakande dokument skrivet för den amerikanska tidskriften *War on Drugs* av Gretchen Small och Carlos Wesley, beskrivs hur Jamaica tvingats att odla knark för att ''lösa sin ekonomiska kris''.

Artikeln följer utvecklingen sedan Internationella Valutafonden (IMF) tog kontroll över Jamaicas ekonomi och visar att Jamaica är IMF:s mönsterexempel på hur ett u-land görs om till en narkotikaekonomi. Samtidigt visas hur rastafarikulten och reggaemusiken skapats för att sprida narkotikamissbruket såväl bland Jamaicas fattiga befolkning som bland ungdomen i västvärlden.

Under de tre senaste åren har Jamaica blivit en av huvudleverantörerna av den marijuana som nu flödar in i USA. Jamaica står för ca tio procent av den växande amerikanska narkotikamarknaden. Om USA:s politik gentemot utvecklingsländerna inte förändras - och det snabbt - kommer denna marknad att öka. Narkotikasmugglarna framställer allt oftare cannabisolja av marijuanan. Cannabisolja är ett starkt drogkoncentrat som är lättare att smuggla.

På Jamaica har marijuanaodlingen fått en oerhörd betydelse eftersom den är den enda stora ''profitabla'' sektorn som återstår av landets ekonomi. Marijuanahandeln på Jamaica når nu upp till 6,3 miljarder kronor

per år, en summa som är lika stor som Jamaicas totala exportinkomster!

I Jamaicas annars så söndersplittrade ekonomi håller marijuanan snabbt på att bli central för *all* ekonomisk verksamhet. De internationella narkotikahandlarna styr effektivt fyra av Jamaicas regioner på samma sätt som drogmaffian kontrollerar Guajirahalvön i Colombia. ''Det viktiga är att en hel politisk och ekonomisk miljö utvecklas runt narkotikatrafiken'', kommenterade en drogförespråkande antropolog som ofta besöker ön.

''Amerikanarna som köper skördarna betalar vilka böter som helst, de ombesörjer rättslig hjälp för de inblandade och ibland t o m traktorer för att röja åkrarna med.'' ''Garanterad'' avsättning för narkotikan har gjort att de som tidigare odlat för livsmedelssektorn nu har börjat odla droger. Enligt en rapport är upp till en halv miljon småbönder åtminstone delvis beroende av marijuanan för sin inkomst dvs 20 procent av hela befolkningen.

Inte oväntat har drogmissbruket på Jamaica stigit i takt med att man introducerat en storskalig, kommersialiserad odling för export. Marijuana eller ''ganja'' som det kallas på ön, har varit ett ständigt problem på Jamaica sedan britterna introducerade växten för att passivisera de kontraktsarbetare som togs från Indien till Jamaica under 1850-talet för att täcka den minskande tillgången på svarta slavar för sockerplantagerna.

Man beräknar att 65 procent av Jamaicas befolkning *regelbundet* röker marijuana, men förmodligen är denna siffra underskattad. Siffran är med all säkerhet större i fattigare delar av landet, och en ''regelbunden'' användning betyder långt mer än vad även den mest njutningslystne, amerikanske marijuanarökare kan tänka sig att använda. Många jordbruksarbetare på Jamaica dricker och äter ganja i ofattbara mängder för att stå ut med de arbetsförhållanden som inte är mer utvecklade idag än vad de var på plantagerna under den brittiska kolonialtiden.

Talesmän för senator Jacob Javits NORML, Nationella organisationen för reformering av marijuanalagarna (se artikeln om USA), USA:s största droglobby, beräknar att Jamaica har förutsättningar att inom två år producera marijuana till ett värde av 21 miljarder kronor - i grossistpriser räknat.

Jamaica utsågs av USA:s droglobby till att bli storproducent av narkotika för åtskilliga år sedan. I juli 1977 lade Keith Stroup, en advokat i Washington, som tidigare ledde NORML, fram ett scenario för en antidrogforskare. Det gick ut på att genomföra en drogekonomi på Jamaica för att tvinga fram en legalisering i USA. Efter det att Stroup erkänt att USA var det främsta hindret för att export från Colombia, Costa Rica eller Jamaica skall legaliseras, rekommenderade han följande steg för att försvaga och förstöra oppositionen i USA:

För det första bör länder som Jamaica göra droger mer lättillgängliga för turister som besöker ön.'' Låt ordet spridas'', sa Stroup, ''att man kan bli hög i solen på Jamaica''. Det andra steget är att upprätta en ''frihamn'' där smugglare lätt kan hämta drogerna och frakta dem till södra USA. Genom att öka finansflödet från narkotikahandeln och befrämja korruptionen i dess förlängning, skapar man en grund för argumentet att legalisering är enda lösningen.

Stroup antog att fem år skulle behövas för att projektet skulle ge resultat. 1982 skulle legaliseringen i USA vara genomförd, som resultat av en redan väl utbredd drogepidemi. Tre år senare, trots ett och annat bakslag, håller Stroups scenario på att gå i lås.

Knark till turister

En selektiv avkriminalisering för turister håller *de facto* redan på att genomföras på Jamaica, sade Gordon Brownell, den nuvarande chefen för NORML, till en annan forskare i juli. Negril Beach, en av de senaste turistorterna på ön, fungerar nu faktiskt som den ''frihamn'' som Stroup föreslog. Droger är så lättillgängliga i ''njutningens'' tillflyktsort, känd för sina nudiststränder och orgier såväl som för droger, att det nästan är besvärande, sade Brownell efter en ''semester'' på Jamaica nyligen. Han såg langare överallt på Negril Beach som sålde marijuana och kokain till förbipasserande. Negril Beach stod tidigare i centrum för en skandal på Jamaica. Det visade sig att en ny landningsbana hade byggts där utan tillstånd och att ägaren var Jamaicas regering.

En av huvudpersonerna i operationen runt Negril Beach är Sir Kenneth McNeil, en senator för det nationella

folkpartiet, Peoples National Party, PNP,som varit knutet till Jamaicas droglobby i mer än 20 år.

Legaliseringen av marijuana är ett viktigt politiskt spörsmål inför valet den 30 oktober. Den amerikanska droglobbyn räknar med att oppositionen, Jamaicas arbetarparti, JLP, skall beröva premiärminister Michael Manleys PNP majoriteten i parlamentet. Talesmän för JLP har öppet föreslagit avkriminalisering av droger. Bruce Golding, som är JLP:s andre man efter Edward Seaga, sade i en intervju i Chicagotidningen *Daily Defender* i april att JLP allvarligt undersöker möjligheterna för legalisering eftersom ”det har blivit en del av Jamaicas livsstil”. Golding tillade att ”det finns en motion i parlamentet, som fördes fram av en av våra ledande ledamöter, för att försöka avkriminalisera” marijuana.

Att få bort Manleyregeringen är drogmaffians nästa steg. Trots de framgångar AB Narkotika tvingat fram under Manleys regeringstid, så har Manley trots allt vägrat att låta Jamaica bli ett nytt paradisiskt Sodom och Gomorra med institutionaliserade spelhålor och legalt knark.

Men droglobbyn tar svårigheterna med att få igenom avkriminaliseringsplanerna i USA lugnt. ”Var inte orolig över den nuvarande stämningen mot legalisering”, sa Brownell. ”Marijuanaodlingen sprider sig överallt i USA och andra industrialiserade länder. I det långa loppet blir de tvungna att legalisera.”

IMF:s roll

I en sällsynt uppriktig artikel i engelska *Observer* för några månader sedan gavs en antydan om den verkliga historien bakom Jamaicas degenerering till en narkotikaekonomi. ”I den internationella ekonomins komplicerade och upp-och-nedvända värld”, skrev *Observer*, ”håller Internationella valutafonden (IMF) nu i praktiken på att hjälpa de länder som vill legalisera marijuana”. IMF har gjort mycket mer än att ”i praktiken” understödja legalisering av droganvändning och export av narkotika. Jamaicas omvandling till en narkotikaekonomi är det tydligaste exemplet på hur IMF fått ett helt land på knä och sedan infört narkotika som ”lösningen”.

Jamaica har inte alltid varit en kommersiell producent av marijuana. Odlingen för export satte igång på allvar när Mexiko slog ner på produktionen och gränssmugglingen i mitten av 70-talet. Då tvingades narkotikahandlarna att flytta sin verksamhet till andra områden. I början försökte Jamaicas regering i samarbete med USA:s Drug Enforcement Administration (DEA) att stoppa narkotikahandeln med en hel del lyckade resultat. ”Marijuana från Jamaica var på den tiden sällsynt i USA”, klagade en tjänsteman på NORML.

Under de två senaste åren har marijuanaproduktionen emellertid ökat exponentiellt på Jamaica enligt tjänstemän på DEA - precis under den period då IMF ”övervakat” Jamaicas ekonomi och samtidigt som Carter haft makten i USA.

Jamaica drabbades liksom de flesta icke-oljeproducerande länder i den s k tredje världen hårt när oljepriserna fyrdubblades 1974 och av den spiralliknande inflationen som följde internationellt. Eftersom man framförallt var beroende av jordbruksprodukter som socker och bananer samt turism och bauxit för att skaffa utländsk valuta såg Jamaica sina reserver försvinna till en farligt låg nivå - exportintäkterna åts upp av stigande import- och skuldkostnader. Man överlevde, men med en ökande åtstramning för befolkningen och i slutet av 1976 hade man ingen annan väg att gå än till IMF för att få lån.

I april 1977 antog Jamaica de första villkoren som IMF ställde för detta nya lån: en 30-procentig devalvering av valutan genomfördes, vilket innebar att priserna på de flesta importerade varor sköt i höjden. Manleyregeringen försökte skydda priserna på

→

Foto: Scandia Photopress

Sedan IMF tog kontroll över Jamaicas ekonomi har slummen och narkotikamissbruket brett ut sig. 65 procent av befolkningen röker ganja — i slummen är siffran ännu högre.

basvaror som olja och mat genom att införa en dubbel växlingskurs som gjorde att devalveringen hölls på 17 procent på dessa varor.

Mellan devalveringen i april och antagandet av IMF:s åtstramningsprogram knappt fyra månader senare började droglobbyn, både inom och utanför Jamaica, att komma ut ur sina hålor.

''Ganja löser krisen''

En kommission inom Jamaicas parlament som bestod av medlemmar både från Manleys PNP och oppositionen JLP grundades för att studera frågan om legalisering av marijuana. Den amerikanska droglobbyns tidskrift *High Times* (praktiskt taget synonym med NORML) prisade Jamaicas möjligheter att producera narkotika i en framträdande artikel och citerade en ledande medlem för den nya parlamentariska kommittén, Percival Broderick.

Broderick är medlem i JLP och uttalade sig rättframt: ''Vi måste inse att ganja är en av Jamaicas främsta exportprodukter, förmodligen med större exportpotential än bauxitmalm''. Därmed angav han tonen för vad som skulle bli droglobbyns ständigt återkommande argument - narkotika är lösningen på Jamaicas ekonomiska kris.

Medlemmar i Jamaicas turistråd, som kontrolleras av lokala oligarkiska familjer, läckte på samma gång en ''rapport'' till *Daily Gleaner*, Jamaicas största dagstidning, att antidrogförsöken, som gjorts av DEA och Jamaicas regering, egentligen *skadade* öns ekonomi genom att stöta bort turister!

I typisk brittisk anda skrev *Daily Gleaner* att användningen av ganja beror på de lägre klassernas ''förtvivlan och livsångest''. ''Det är rimligt att vänta sig att människor på den nivån behöver opiater'', fortsatte tidningen och krävde att regeringen skulle införa auktorisation för producenter och genomföra förordningar för att inget ''missbruk'' skulle uppstå som ett resultat av detta. Vid samma tid möttes den amerikanske advokaten Keith Stroup, som då ledde NORML, och JLP:s Broderick för att arbeta fram ''en modell för en avkriminaliseringsplan''.

I augusti var Jamaica tvunget att återigen vända sig till IMF och denna gång ställas inför mycket hårdare ''villkor'' för lånen. Jamaica tvingades acceptera ett tvåårigt program för att ''stabilisera ekonomin''. Åtgärderna innefattade en kraftig reducering av regeringens lånemöjligheter, ökade skatter och nedskärningar av regeringsutgifterna, ett tak på löneökningar plus en mängd andra restriktioner.

Därefter garanterades Jamaica omedelbart en kredit på 300 miljoner kronor för de följande åren - under förutsättning att lägesrapporter gjordes till IMF varje kvartal. Som ett resultat av IMF:s program för lönestopp och med den ökade inflation som följde, ökade oron på arbetsmarknaden och det politiska missnöjet växte. I slutet av december 1977 tillkännagav IMF att Jamaica hade misslyckats med att uppfylla IMF:s augustiprogram. Jamaicas regering hade överskridit IMF:s gräns för inhemska krediter med hela två procent, vilket var ett resultat av att man tillåtit ökad import för jultiden! IMF krävde en ny devalvering, denna gång på tio procent, som en förutsättning för att överhuvudtaget återuppta diskussionerna. Jamaica tvingades till underkastelse.

Det som följde var en av de mest brutala förhandlingarna i IMF:s historia. Alla internationella krediter till Jamaica stoppades tills landet skapat ett ekonomiskt program som kunde få IMF:s godkännande. I slutet av mars importerade man endast de allra nödvändigaste livsmedlen och vissa varor för staten. Jamaicas regering stod denna månad med ett underskott på 142 miljoner kronor. Regeringens utgifter var helt beroende av de dagliga inkomsterna från turismen. Den privata industrin kunde inte få några som helst krediter.

Jamaica skulle svältas till underkastelse.

Då föreslog *Daily Gleaner* en ''lösning'' i sin ledare den 21 mars: ''Landets räddning ligger i ganja...vi borde sluta med att producera så mycket sockerrör och i stället producera mer ganja. Då skulle vi inte få så många strejker eftersom marijuanarökarna skulle bli glada att hjälpa till med produktionen...'' *Daily Gleaner* tillade att Jamaica borde basera sin turistnäring på reklam för droger. ''Vi kan se till att turisterna kommer för den sakens skull och att de tar med sig sina dollar....Man skickar bara ut lass av turister över hela ön för att röka och eftersom de känner sig uppåt ler de bara och spenderar sina pengar....''

Manley ger vika?

Premiärminister Manley återspeglade påtryckningarna. Han intervjuades av den allestädes närvarande tidningen *High Times* där han sa:''Marijuanafrågan utsätter mig för en stor frestelse. Som ni vet, har Jamaica en kris i betalningsbalansen men vi har aldrig lyckats få marijuanaförsäljningen att bli tillåten av vår centralbank''.

Överenskommelsen med IMF i maj 1978 ersatte den från i december 1977. Planen innebar en drastisk nedgång av all ekonomisk verksamhet

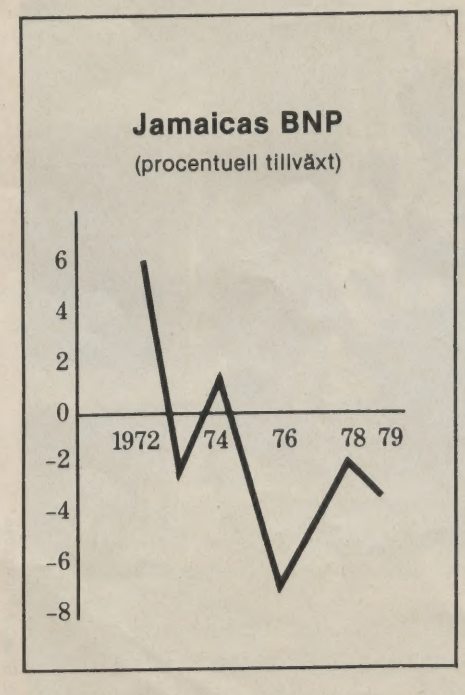

Jamaica har nu kommit till det läget där produktion och export av marijuana är den enda sektorn av ekonomin som växer.

på ön. Valutan för importerade basvaror devalverades med 50 procent, vilket innebar att priserna för bränsle och importerade livsmedel höjdes med hälften över en natt. Stora höjningar för elektricitet,vatten och tele krävdes för att göra dessa "självfinansierade" samtidigt som skatterna höjdes. Man slog hårdast mot bensinen som omgående höjdes med nästan en krona litern.

Detta ledde till att bussbiljetter och andra transportavgifter höjdes med mellan 45 och 300 procent i Kingston!

IMF:s officiella pressmeddelande som tillkännagav att "en överenskommelse" hade nåtts om lånevillkoren angav i vederbörlig ordning att Jamaicas regering på ett framgångsrikt sätt reducerat befolkningens konsumtion.

Den sista spärren

Detta var i realiteten slutet för Jamaicas ekonomi. Inhemska krediter existerade inte längre. En kapitalflykt på miljontals dollar försvårade situationen eftersom de lokala oligarkiska intressena, som i verkligheten dominerar hela öns ekonomiska aktivitet, tog med sig så mycket pengar de kunde och investerade dem i jordegendomar i Miami och skumraskoperationer knutna till droghandeln.

Spel- och lotterikommissionen, som består av familjerna bakom turismen och galoppbanorna, satte igång en kampanj för att etablera legala kasinon på ön. Det officiella argumentet var att locka dit fler turister och därmed öka inkomsterna. Den verkliga orsaken var att etablera en större pott för svarta pengar, så att de enorma inkomsterna från marijuanatrafiken skulle kunna tvättas rena.

Manleys svar var denna gång obevekligt: "Vi kommer inte under några omständigheter att tillåta kasinon på Jamaica och det finns ingenting som kommer att kunna övertala regeringen att ändra sin inställning. Kasinon föder korruption, kriminalitet och prostitution och andra uttryck av degradering". Jamaica har redan nog problem med "kriminalitet inklusive droghandeln", sade Manley.

Några månader senare gav emellertid Carteradministrationen ett chockerande bud till Jamaicas regering, att droghandeln hädanefter skulle bli *styrande* för de amerikanska relationerna med Jamaica. I februari 1979 utsågs Loren Lawrence till

→

Vad är IMF

Internationella valutafonden (IMF) grundades efter andra världskriget som huvudelementet i efterkrigstidens internationella valutasystem och dominerades av angloamerikanska finansintressen. Vid mötet 1947 i Bretton Woods, New Hampshire, USA kom riksbankschefer och andra finansmän från Europa och USA överens om en modifierad version av engelsmannen lord Maynard Keynes förslag att upprätta en riksbank för hela världen. Banken skulle ha mycket stora övernationella befogenheter att styra enskilda nationers finansiella och ekonomiska politik. IMF, som man enades om, begränsades till uppgiften att bevaka internationell valuta- och betalningsbalanspolitik.

IMF:s avgörande roll när det gäller att förstöra utvecklingsländernas ekonomier utvecklades till största delen under 70-talet, när u-ländernas skuldbörda svällde, inflationen härjade och när den allmänna nedgången i världsekonomin drog ner u-ländernas exportinkomster och tvingade dem att vända sig till internationella finansmarknader för att helt enkelt klara importbehov. När u-ländernas skulder nådde riskzonen, särskilt efter fyrdubblingen av oljepriserna 1974, kallades IMF in för att tillförsäkra att skuldbetalningarna fullgjordes.

IMF:s makt att bestämma över ekonomisk politik kommer inte från dess utlåningskapacitet, den är relativt liten, utan från den oskrivna men i allmänhet benhårda överenskommelsen att ingen privatbank ger lån till ett land innan dess ekonomiska planer fått IMF:s "godkännande". Ända tills de europeiska länderna upprättade nya kanaler för alternativa finansieringsmöjligheter för u-länder, blev varje land som vägrade rätta sig efter IMF:s "villkor", offer för finansiell strypning.

Diskussionen över hela världen under de senaste åren om IMF:s roll handlar om de "villkor" IMF kopplar till sina lån.

Mer nyligen har frågan om "övervakning" — IMF:s krav att dess tjänstemän direkt skall få övervaka om villkoren efterlevs — provocerat fram en intensiv debatt för att det bryter mot den överenskomna principen om en nations suveräna rätt att själv bestämma sin interna ekonomiska politik.

IMF och dess systerorganisation Världsbanken tvingar u-länderna till narkotikaproduktion och slavarbete för att "sanera" sina ekonomier.

ambassadör på Jamaica. Lawrences tidigare utlandstjänst var begränsad till anställning på konsulat i några av världens mest ökända centra för internationell narkotikahandel som Hong Kong, Macao, Jerusalem och London. Jamaicanska myndigheter var helt förstummade.

"Hela regioner, hela samhällen var redan uppbyggda runt odling och försäljning av ganja", började lokala journalister att rapportera i mitten av 1979. "Ganja uppfyller Jamaica" var rubriken. Artiklar i *Gleaner* förklarade: "Ganja är det enda som lönar sig" så det är det som planteras.

Drogbyråkraterna

Visste inte IMF:s tjänstemän vad som pågick?

Att få övervaka Jamaicas ekonomi på platsen hade varit ett avgörande "villkor" som genomdrevs av IMF under förhandlingarna i maj 1978. "Övervakning" var inte detsamma som "råd", som gavs via telex från Washington. Från och med denna dag var det IMF-teknokrater som först och främst styrde Jamaicas ekonomi ner till minsta beslut dag för dag.

Ett samtal nyligen med en IMF-tjänsteman, som var ansvarig för att övervaka Jamaica i Washington, avslöjar åtminstone en metod, som IMF *medvetet* använde för att tvinga in Jamaica i en drogekonomi. Ett av de främsta villkoren som IMF krävde under hela 1977 till januari 1980 var att Jamaica "våldsamt" skulle begränsa, som en tjänsteman uttryckte det, utgivningen av inhemska krediter, inbegripet regeringens sedelutgivning och krediter för konsumtion.

Ett resultat av kreditrestriktionerna var att lokala importörer inte kunde få något kapital för sin import. Reservdelar till maskiner, råmaterial för förädling, som togs från utlandet, kunde man helt enkelt inte betala för. IMF-tjänstemannen erkände problemen men höll sig till sin politik: "Importen måste begränsas drastiskt". Den enda fråga, tillade samma tjänsteman, är "vem som skall ta stöten av denna nedskärning: staten eller den privata sektorn?"

På grund av brist på kapital gick många importörer till droghandeln för att söka finansiering. "Industrin kan möjligen också klara av att betala sina utländska räkningar genom Jamaicas system för jordbruksaffärer. Ganjan frodas på ön och konkurrerar med den colombianska tobaken om USA:s förkärlek", skrev *The Economist* i London den 21 juni i år."Ganja odlas mest av jordbrukare, som inte vill ha betalt i amerikanska dollar", förklarade *The Economist*, "så narkotikahandlarna säljer sina dollar till industrin i utbyte mot inhemsk valuta ... och betalar sedan jordbrukarna i jamaicanska dollar."

Det är en bra affär, påpekade den Rothschildägda tidskriften. Industrin kan sålunda betala sina utländska leverantörer precis innan de stoppar nästa leverans och på så sätt hjälper ganjapengarna till att puffa på i motluten."

Enligt huvudkontoret i Washington föreslår nu IMF en "legalisering" av denna svarta dollarmarknaden. Idén är att ge tillstånd till affärsbanker att växla in dollar från inkomster utomlands till inhemsk valuta - utan att några frågor ställs - och på det sättet göra affärer på de enorma ekonomiska transaktionerna som pågår parallellt med den legala ekonomin.

Skulle inte den betydande kreditexpansionen inom landet, som skulle kunna bli resultatet, bryta mot IMF:s treåriga politik att "drastiskt begränsa" inhemska krediter? Absolut inte, svarade en tjänsteman på IMF. Dollar som förvärvats utomlands skulle "inte ha någon inflationär påverkan".

Hongkong Väst

IMF:s politik har lämnat Jamaica i spillror. Officiellt är över en fjärdedel av befolkningen arbetslös. De verkliga siffrorna skulle förmodligen åtminstone nå upp till 50 procent. För de som fortfarande har arbete har löneökningarna begränsats till 15 procent enligt IMF:s löneriktlinjer, medan inflationen officiellt är 78 procent. Levnadsstandarden för Jamaicas redan fattiga befolkning har sjunkit med 25 procent sedan 1973 enligt *The Economist*. Tillväxttakten under IMF:s styre de senaste tre åren har svängt mellan noll och minus tre procent. Om man bortser från vägbyggena modell hacka och spade, förekom enligt IMF kapitalinvesteringar förra året endast inom turistindustrin - ett nytt hotell byggdes och ett renoverades.

I år måste 90 procent av Jamaicas exportintäkter gå till skuldbetalningar och oljeimport. Detta innebär att tio procent återstår till mat, råvaror, byggnadsmaterial och utrustning för industrin m m.

"Man skulle kunna tro att Jamaica på grund av sina ekonomiska förhållanden skulle tagit mycket fler steg för att legalisera marijuana", kommenterade NORML:s chef Brownell nyligen i en intervju. Uppriktigt sagt hade "observatörer" "förväntat sig mycket mer av Manley".

Eftersom drogplanerna har varit så framgångsrika kräver man nu att AB Narkotika får fria tyglar. Planen har en tid varit på tal att etablera ett jättestort "Hong Kong Väst" i Karibiska havet och dra in så många öar som möjligt. Det viktigaste för ett "Hong Kong Väst" fastslogs i en plan avsedd för Dominikanska republiken 1979. Den gick ut på att upprätta "frihamnar" under privat multinationell kontroll genom vilka narkotika, vapen och annat smuggelgods obeskattat och utan kontroll skulle kunna passera regeringens tulltjänstemän. "Det vackra folkets" kasinon, galoppbanor och andra spel skulle utgöra ett finansiellt komplement till "frihamnen", medan den lokala befolkningen skulle sysselsättas i förpacknings- och sammansättningsfabriker som drivs vid sidan av den legaliserade svarta marknaden med "svart" billig arbetskraft.

I fallet Jamaica, en av öarna som är utpekad att bli "Hong Kong Väst", betyder det att Manley måste avgå.

I januari i år krävde IMF långtgående villkor av den jamaicanska regeringen. Man krävde särskilt en budgetnedskärning på 1,3 miljarder kronor för att "balansera" budgeten, som skulle börja med en nedskärning med 650 miljoner kronor över en natt. För att genomföra detta skulle regeringen vara tvungen att avskeda omkring 11 000 arbetare (70 procent av Jamaicas budget består av lönekostnader), upphöra med kommunal service som busstrafiken i Kingston samt lägga ner Air Jamaica etc. Om man hade uppfyllt detta skulle det betytt regeringens fall mitt under de värsta masskravaller och oroligheter.

Manleys regering tillkännagav att man inte tänkte följa överenskommelsen med IMF och att man såg sig om efter finansiering någon annan stans. Men Manley tillkännagav också att offentliga val skulle hållas inom ett år och riskerade därmed regeringens fall.

Om Jamaicanska arbetarpartiet (JLP) vinner dessa val kommer deras

Jamaicas styrelseform

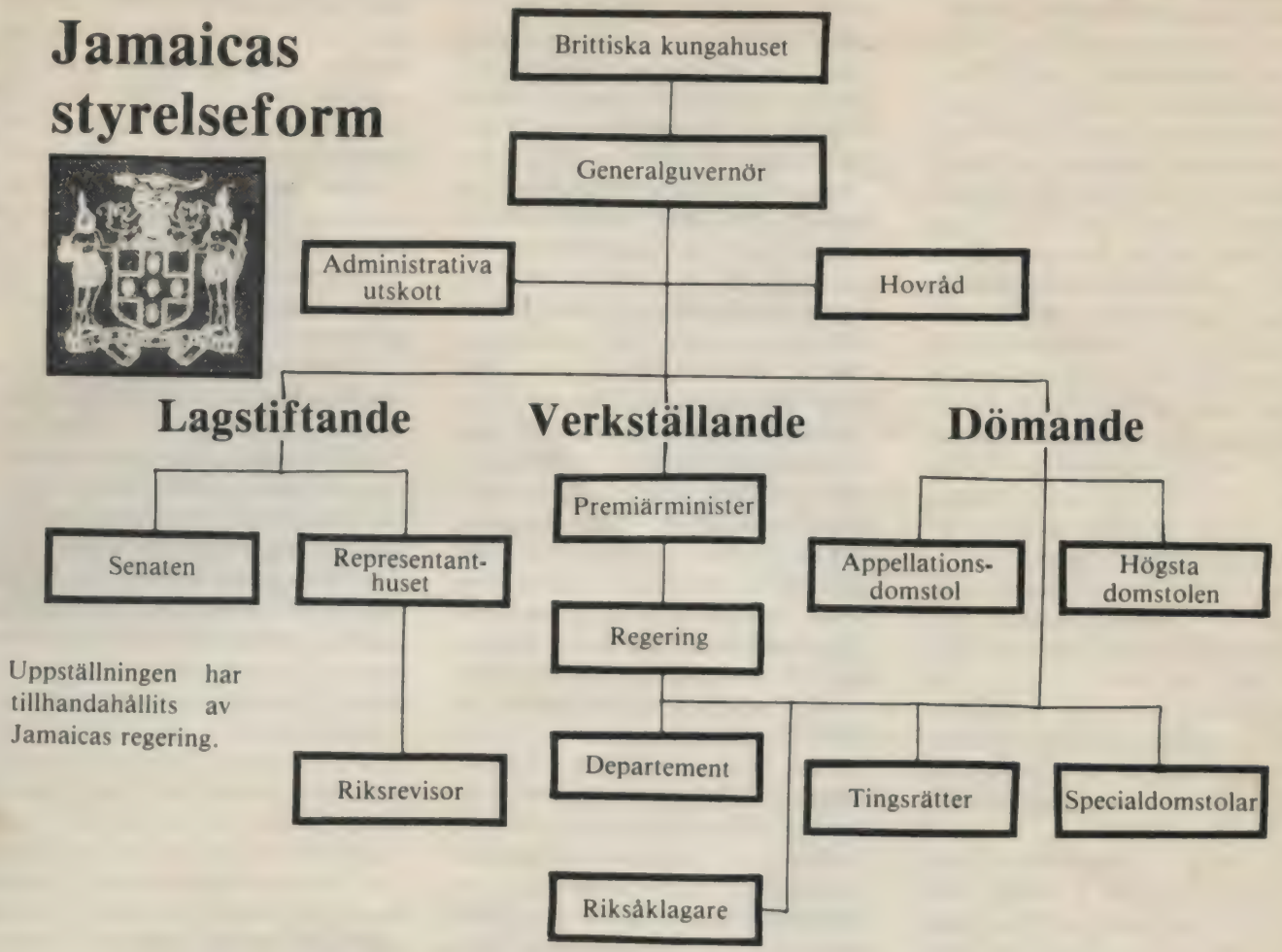

Ovanstående diagram visar vem som styr Jamaica. Jamaica är en del av det brittiska samväldet. Det innebär att drottning Elisabeth II av England är Jamaicas statsöverhuvud. Som hennes ställföreträdare på Jamaica finns en generalguvernör. Först därefter i hierarkin kommer Jamaicas regering. Den fungerar mest som, åtminstone hittintills, som skådebröd för folket. Jamaicas egentliga beslutsfattare består av 21 familjer. De kontrollerar banker, industrier, plantager och administration. Dessa familjer fungerar som den europeiska högadeln. Under de drygt 400 år som Jamaica varit en brittisk koloni har dessa familjer styrt Jamaica åt britterna. Jamaica kan därför fortfarande betraktas som en brittisk koloni, trots att landet officiellt blev självständigt 1962.

I boken *DOPE, Inc. - Britains Opium War Against the U.S.* visas hur det är samma brittiska intressen som kontrollerar världens narkotikahandel idag som gjort det ända sedan opiumkrigen mot Kina på 1800-talet. Det var när DOPE, Inc. (AB Narkotika) bestämde sig för att föra ett opiumkrig mot USA idag som Jamaica gjordes till en narkotikaplantage för att förse USA med knark.

program att innebära ett införande av ''Hong Kong Väst-planen''. Stegvis kommer man att börja legalisera de parallella finansmarknaderna, öppna landet för narkotikapengar och legalisering av marijuana.

Edward Seaga, som är JLP:s kandidat för premiärministerposten, har byggt upp sin maktbas i partiet genom att sätta samman en koalition av småjordbrukare, som är indragna i marijuanahandeln med de mer förmögna oligarkerna. Winston Mahfood, Seagas kusin och närmaste rådgivare som också är chef för Jamaicas verkstadsförening, utfärdade i mitten av juli ett offentligt upprop till regeringen att ''lägga fram en plan, så att nödvändiga råvaror kunde importeras'' med pengar från droghandeln - exakt den plan som först hade cirkulerats av IMF.

Seagas portalfigur Mahfood inom JLP är typisk för det mafiosonätverk av brottslingar, genom vilket han verkar. Pernell Charles, som nu är senator, sattes i fängelse av Manleyregeringen under undantagslagarna 1976, när det upptäcktes att mycket sofistikerade paramilitära terroristgäng opererade under hans kontroll. Charles själv är från S:t Thomas-regionen, det mest ökända marijuanadistriktet i landet, där den Etiopiska koptiska zionkyrkan har sitt fäste. En av Charles vänner i JLP Peter Whittingham, som också fängslades under undantagstillståndet för att ha smugglat in vapen i landet, vilar nu upp sig i ett fängelse i Florida - medan han sitter av ett tioårigt straff för att ha försökt smuggla marijuana.

När Charles släpptes från fängelset i början av 1977, ryktades det vida omkring att det var ett villkor Carter-administrationen ställde på Manleyregeringen, för att tina upp de nerkylda relationerna mellan USA och Jamaica. Undantagstillståndet infördes av Manley efter att terrorister börjat utlösa oroligheter i landet, vilket till synes kränkte Carters idé om mänskliga rättigheter - och män som Charles släpptes.

Kultisten Seaga

Som person betecknas Seaga oftast som teknokrat, ett rykte som tillskrevs honom under hans tid som finansminister under det sena 60-talet, då han övervakade skapandet av ett nationallotteri såsom första steget till legalt spel.

Seaga har emellertid mer än en ''affärsförbindelse'' till narkotikatrafiken: han är främst expert på antropologi och har specialiserat sig på spiritualistiska kulter och helbrägda-

→

görelser. Seaga har inte bara varit en av de viktigaste skaparna av avskyvärda kultoperationer, som förser narkotikahandeln med en ''ideologisk'' täckmantel. Han är en ökänd primitiv kultist själv, som praktiserar Jamaicas voodoo-baserade pukumania-riter!

Han började sin karriär med en examen i sociologi från Harvarduniversitetet i USA tidigt på 50-talet. Han återvände till Jamaica för att arbeta under ledning av en av Jamaicas främsta inom kartläggningen av befolkningsprofiler M.A.G. Smith. Seaga var en av länkarna mellan Jamaicas sociologer och antropologer. Smiths tes var att Jamaicas massa av fattiga i verkligheten borde behandlas som en åtskild art, en lägsta klass med sin egen medfödda kultur helt åtskild medelklassens ''västerländskt imiterade kultur''.

Enligt en sociolog som samarbetade med Seaga under 60-talet, specialiserade sig Seaga på att ''undersöka religiösa kulter som det centrala organiserade elementet inom den 'lägsta' klassen''. Han startade detta djuplodande projekt i Tivoli Gardens, ett av Kingstons värsta getton. Under nästan två årtionden har Tivoli Gardens varit ett pågående projekt - en modell skapad för att bevisa att genom att göra religiösa kulter till organisationsbas i gettona, kommer människor att stanna och inte fly därifrån, som hans kollega förklarade det! Än idag förblir Tivoli Gardens Seagas viktigaste maktbas.

Seaga blev internationellt känd på Jamaica som kultur- och hälsovårdsminister under det tidiga 60-talet, då han använde sin position för att främja rastafarikulten inom landet och internationellt - såsom Jamaicas ''sanna'' folktro. Avgörande för detta var den Nationella Festivalen för folkkonst som Seaga startade och som sedan dess ägt rum i augusti varje år. Reggaen, den primitiva musik som används för att sprida den rastafariska drogkulturen över hela världen, föddes vid Seagas festival som sedan dess gallrat ut de kommande reggaestjärnorna från de lokala grupperna för att göra dem till nationella och kort därefter internationella berömdheter (t ex Bob Marley ö a).

Seaga äger personligen ett kommersiellt skivbolag som lanserar reggae och andra exempel på bestialisk ''folkkultur''. Seaga använde sin ministerpost för att försäkra sig om internationell spridning av de ökande kultoperationerna på ön. Han finansierade internationella resor och bjöd framförallt in amerikaner till Jamaica, så att de kunde sprida de ''primitivistiska'' operationerna vid deras hemkomst.

Under denna tid knöts Seaga till den centrala internationella propagandamaskinen för kultoperationer Förenta Nationernas undervisnings-, social- och kulturorganisation (UNESCO), där han arbetade för att skapa en speciell internationell fond för att främja spridandet av ''naturliga kulturer'' internationellt.

Detta är mannen som nu har fått uppbackning av inflytelserika amerikanska organisationer - såsom en ''konservativ'', som vill gynna amerikanska intressen i Karibiska havet. Det konservativt inriktade amerikanska företagsinstitutet, Rådet för Amerika, organisationen för amerikanska bolags affärsverksamhet i Latinamerika och en av Ronald Reagans latinamerikanska politiska rådgivare liksom Carteradministrationens tjänstemän, har alla givit sitt offentliga stöd till och finansierar enligt några rapporter, Seagas valkampanj. Han skulle stimulera fri företagsamhet och stoppa statliga ingrepp på Jamaica, säger Ronald Reagans talesmän. Det är inte svårt att föreställa sig vilken ''industri'' Seagas ''fria företagssamhet'' mest skulle gagna.

Rastakulten:
Made in Britain

Jamaicas omvandling till en drogekonomi genomfördes genom att befolkningens förståelse av moralisk mening bröts ner och ersattes med en konstgjord ideologi, Ras Tafarikulten. För 25 år sedan fanns det kanske inte mer än 2 000 rastafarianhängare på hela Jamaica. Idag finns det hundra tusentals och nästan alla jamaicaner har i någon mån blivit fördärvade av rastakultens reggaemusik, marijuana och idén om ''tillbaka till ur-Afrika''. Vad som skett på Jamaica med rastafarikulten är ett experiment i att sprida ''den mörka tidsåldern'' och ''small is beautiful''-ideologin på alla västindiska öar, i utvecklingsländerna generellt och till industriländerna. Enligt en av kultens kontrollörer ''bakom kulisserna'' är rastafarikulten en modell, som bevisar ''att litenhet och begränsningar och resursknapphet kräver en viss övergripande begränsning, som nödvändigtvis inte betyder en fattig tillvaro utan ett mer meningsfullt inre liv''.

Ännu tydligare är Tracy Nicholas, som försöker popularisera kulten: ''Hur skulle världen vara om rastafilosofin växte och spred sig bland de flesta människor? Då skulle ganja rökas praktiskt taget generellt, legalisering skulle genomföras överallt och örtens kvalitetsförbättring och odling skulle öka marijuanaodlingens tillgänglighet och möjligheter. Den arbetande befolkningen och industriproduktionen skulle mer direkt relateras till att uppfylla människans behov: saker och ting skulle börja bli mer jordnära'', sade hon.

''De har tillintetgjort oss'', sade nyligen en prominent jamaican. Och det har de verkligen gjort. Varje vecka dödas flera jamaicaner av det s k ''politiska våldet'', som utförs av rastafariska kvartersgäng med vapen som de skaffat genom marijuanahandeln. Många jamaicanska ungdomar har tvingats ge upp hoppet att göra någonting av livet i en kollapsande ekonomi och har vänt sig till de marijuanarökande rastafarianerna, som förenklar allt och säger att de kämpar för att förgöra ''det kapitalistiska, korrupta Babylon''. Premiärminister Manley har inte varit oemottaglig och har tagit hänsyn till rastafarianhängarnas ökande inflytande, i de ''politiska realiteternas'' namn.

Rastafarikulten är ett hopkok (''synkretism'' enligt antropologernas jargong) av häxkulten obi, naturbesjälning, pseudokristendom och Isis-kult blandad med ordentliga doser ''svart makt'' och miljörörelseidéer. Kultens gud är Ras Tafari, namnet på Etiopiens förre kejsare

Haile Selassie I före kröningen. Marijuana är deras sakrament.

Deras självuppfattning är bokstavligt talat bestial. Rastafarianerna tror att de är det ursprungliga ”fårafolket”. De har nämligen håret i knutna flätor, så att håret liknar fårens ull. Likt fåren äter de inte kött eller någon annan animalisk produkt, inbegripet ägg och mjölk. Deras mat består av frukt, spannmål och ”gräs” — för det mesta ”gräs” eftersom marijuana konsumeras i all tänkbar form, som dryck, som matkrydda eller i stora cigaretter s k spliffs. Namn som ”Horsemouth”, ”Buckey” och ”Bongo” är vanliga smeknamn i Trench Town och i andra delar av Kingstons slumkvarter och bland de som utövar den rastafariska reggaemusiken. Engelska, som en gång i tiden — åtminstone inom eliten — var språket på Jamaica, har till stor del blivit bortsopat till förmån för den barnsliga rotvälska, som föredras av rastaanhängarna. Ordet power t ex blir i-ower, ”total” förvandlas till ”ital” o s v.

Framtidens livsstil

Rastafarianerna opponerar sig mot att använda språket till att förmedla begrepp — ”den västerländska människan är för mycket beroende av sitt intellekt”, säger de. Istället används ord för påhittade magiska egenskaper. ”Ordljud är makt”, påstår de. Språket har degenererat och blivit så förstört att den senaste filmen, som gjorde propaganda för kulten, måste textas när den visades i USA.

En av deras försvarare påpekar emellertid att ”rastafarianerna har varit ansvariga för en fantastisk kulturrevolution på de västindiska öarna”. Kulten har spridits över hela regionen till Trinidad och Tobago, Guyana, Dominikanska republiken och Grenada. Och med rastaanhängarna har också marijuananvändningen spridits. Lambros Comitas, som tillsammans med Vera Rubin, styrde operationen ”Ganja på Jamaica”, förutsäger att rastafarikulten ”är framtidens alternativa livsstil ... den enda förenande västindiska rörelsen ... i området”.

Rastafariepidemin har också nått London, Toronto, Miami och New York City. Där pågår blodiga ”uppgörelser” mellan gangsterligor för att få kontroll över marijuanahandeln, som avslöjar kultens dödliga natur.

Trots dess retorik om ”svart makt” skapades och kontrolleras rastafarikulten av rasister. Med färgade agenter, som ursprungligen kommer från Västindia-universitetet och avdelningen för afro-amerikanska studier vid Stanforduniversitetet, har de skapat en armé av fotsoldater för droghandeln på Jamaica, på samma sätt som britterna lyckades upprätthålla en påtvingad efterblivenhet i Kina under ”opiumkriget” på 1800-talet.

På Jamaica har detta uppnåtts genom att plocka fram kvarlevorna från rörelsen ”tillbaka till Afrika”, som skapades av Marcus Garvey tidigare under 1900-talet, som kärnan i dagens rastafarikult. Garveys rörelse sattes igång av britterna för att förhindra uppkomsten av en sann nationalistisk utmaning till det brittiska koloniala styret på Jamaica. En annan fördel som garveyismen hade — sett från en socialmanipulatörs ståndpunkt — var att den var väl känd internationellt. Sociologernas slutsats när det gäller jamaicanerna är att de ”tvivlar på sina egna bedömningar och håller inne med sin åsikt tills en bekräftelse på erkännande har givits utomlands”.

Garveys prestige härrör från hans skapande av en omfattande operation, som förde USA:s svarta befolkning bakom ljuset i början av århundradet. Han manipulerade dem till att avvisa alla begrepp om att passa in i det amerikanska systemet för att istället återvända till Afrika. Garvey tjänade många miljoner dollar och satte igång många företag och en ångbåtslinje. Under denna tid samarbetade Garvey också med en annan brittisk operation, Ku Klux Klan. USA:s regering gjorde slut på Garveys karriär genom att fängsla honom för bedrägeri.

Men under 1960-talet grävde den brittiska regeringen emellertid upp Marcus Garveys kropp. Garvey hade avlidit i England under 1940-talet. Nu sände man kroppen till Jamaica där den visades upp under flera dagar. Garvey förklarades som nationalhjälte. En kommission på Västindia-universitetet, som bestod av de brittiskt utbildade antropologerna M.A.G. Smith, Roy Augier och Rhodes lärljunge Rex Nettleford, började under samma period försöka övertyga jamaicanerna att deras idé att rastafarianerna skulle vara våldsamma (de var också kända som de ”hänsynslösa pojkarna”) var ren myt. Kommissionen lyckades också övertyga Norman Manleys, den nuvarande premiärministerns far, jamaicanska regering att skicka en delegation till Afrika ”för att studera möjligheterna att åter bosätta jamaicaner där”. Det hände 1961 och gav naturligtvis rastafariernas ideologer en legitim täckmantel.

1968 hade rastafarianerna tillräckligt inflytande för att få regeringen att bjuda in den förre etiopiske härskaren, självaste Haile Selassie till Jamaica. Över 250 000 personer mötte honom på flygplatsen.

Hur reggaen såldes

Reggaemusik hänger ihop med denna hjärntvätt. Den skapades under det sena 1960-talet — återigen som ett hopkok av rock, jazz, afrikanska djungelrytmer och calypso — och har nu nått status som Jamaicas sanna nationalmusik. Till stor del har detta kunnat genomföras genom en massiv stödkampanj över hela världen för musiken och rastafarikulten, inklusive två filmer — *The harder they fall*, som finansierades av det amerikanska pornografiföretaget Grove Press och den senare *The Rockers*. Genom att upphöja rastafariföreträdaren Bob Marley från andra klassens nattklubbar i Kingston till en internationell storstjärnas status, har man också bidragit till reggaens popularitet. Marley, som röker sådana mängder marijuana att det — enligt en beundrare — skulle få en elefant att dansa, har spelat en framträdande roll i spridandet av rastafarikulten.

Kanske ger knarkföreträdaren Dawn Ritch den bästa bilden, när han skriver för tidningen *Daily Gleaner*, som är för legalisering. I en artikel om ett besök hos vita rastafarianhängare i Zions koptiska kyrka, som är den största producenten av kommersiell marijuana på Jamaica, säger Ritch:

> ”Min spliff glödde obemärkt i askkoppen, medan jag lyssnade till en svavelosande berättelse från Bibeln och hörde männen rikligt krydda sitt språk med de otroligaste svordomar man kan föreställa sig. Det var den intimaste upplevelse jag någonsin har haft av den atmosfär som måste ha rått i Jim Jones tempel”.

ROCK MOT DROGER FUNGERAR INTE!

I det första numret av **STOPPA KNARKET** avslöjade Antidrogkoalitionen hur Statens Kulturråd, genom anslag till narkotikaförespråkande popgrupper, marknadsför narkotika med statliga anslag.

Som ett svar på ADK:s avslöjanden att rockmusik och droger hör ihop som hand i hanske, har grammofonbolagen försökt att lansera en mer städad version av den droginpyrda rockmusiken. Man har satt igång en kampanj kallad *Rock mot droger*.

Kampanjen, som startats av grammofonbolagen, drivs f a av RFHL, diverse socialförvaltningar och musikskribenter på några vänstertidningar. Alla dessa som står i ledningen för *Rock mot droger*-kampanjen har ju tidigare varit kända som mycket drogliberala. RFHL:s och flumvänsterns roll för att introducera haschet i Sverige kan ju knappast underskattas.

Är det då inte bra, att f d drogliberaler nu sätter igång en hård linje mot knarket i kampanjen *Rock mot droger*? Man skulle kunna tycka det, men synar man kampanjen och dess syften i sömmarna, så finner man en kampanj som *inte kan lyckas*. Rockmusiken har skapats av AB Narkotikas marknadsförare, dess ideologi syftar till att bokstavligen talat dunka vettet *ur* huvudet på sina lyssnare. Som alla vet är detta en förutsättning för att få folk att starta med knark.

Lyssnar man så på den rock som säger sig vara mot droger, så finner man inga som helst skillnader jämfört med den ''vanliga'' rocken, utom möjligtvis några knappt hörbara förändringar i texten. Resultatet av de konserter mot droger som arrangerats visar också att det är samma gamla flummande som pågår. I Näckrosparken i Göteborg i våras t ex röktes ''brasset'' i traditionell stil. Arrangörerna i grammofonbolaget Nacksving påstod att de inte kunde ta ansvar för vad publiken gjorde.

Vad vi vet förekom inget haschrökande på RFHL:s musikfestival mot droger i Tranås i somras. Någon skillnad i musik mellan knarkrockfestivalen i Roskilde och motfestivalen *Rock mot droger* i Tranås fanns dock inte. Cornelis Vreeswijk åkte exempelvis direkt från Tranåsfesten till knarkfesten i Roskilde och uppträdde där också.

Det är uppenbart att de barn och ungdomar som på en *Rock mot droger*-konsert fås att tro att rockmusiken är ''deras'' musik, inte kommer att låta bli att lyssna på rockens kungar och drottningar, dvs de öppna knarkförespråkarna i Rolling Stones eller i reggaemusiken.

Grammofonbolagen

Idén bakom *Rock mot droger* framgick ganska klart när artikelförfattaren ringde till Thomas Johansson på EMA-Telstars för att protestera mot att de hade tagit den narkotikaförespråkande reggaemusikern Bob Marley till Sverige. När han förklarat vilken fantastisk motståndare till narkotika han själv var, sa han:

— Jag tycker det är jättebra att sådana som du är engagerade för att stoppa knarket. Skulle inte din organisation kunna vara med och starta en kampanj liknande *A Non-Smoking Generation*, fast mot droger. Du förstår som ett kommersiellt grammofonbolag kan vi inte gå in och stödja en sån sak. Men ni som är en ideell organisation skulle verkligen kunna det. Vi däremot skulle kunna ordna fram band och de duktiga reklamkillarna bakom den andra kampanjen.

ADK nappade inte på detta genomskinliga förslag. Det har däremot andra uppenbarligen gjort.

Grammofonbolagen vet mycket väl vad som kommer att hända när vanliga föräldrar får reda på vad som pågår på rockgalor, där ju haschet för det mesta röks helt öppet. De vet att föräldrarna, som för det mesta står för kostnaderna, inte kommer att låta sina barn gå på rockgalor eller köpa rockskivor som uppmanar barnen att knarka ner sig. Därför vill de, åtminstone utåt, tvätta rockmusiken.

Därför kan man förstå den förtvivlan som Thomas Johansson och hans kollegor kände när punkdrottningen Nina Hagen kom till Sverige och öppet gjorde precis det som ADK anklagat rockmusikerna för, dvs rökte hasch offentligt. För första gången kom det ut i massmedia vad som försiggått på rockgalorna i många år. Flera tidningar slog upp braskande rubriker och rockskribenterna uppmanade rockstjärnorna att sluta med knarket ''för rockens skull''. Thomas Johansson visade tydligt att han inte brydde sig ett skvatt om att ungdomarna uppmanades att röka hasch. I *Aftonbladet* sa han:

— Jag tror inte att Nina Hagen lockar ungdomarna att röka hasch. Däremot tror jag att föräldrarna kan bli rädda och att en del helst inte vill att barnen går på rockgalor.

Men EMA-Telstars är naturligtvis inte ensamma om att lansera narkotikamusik. Det engelska grammofonbolaget CBS är ansvariga för distributionen av en skiva med reggaestjärnan Peter Tosh. På omslaget sitter Tosh förnöjt mitt i en cannabisodling och röker marijuana. En av låtarna heter *Legalize it* och uppmanar således till en legalisering av marijuana. Elisabeth Lövås från CBS gjorde fullt klart att hon var en av AB Narkotikas trogna när hon sa:

— Vi kommer inte att plocka bort skivan ur sortimentet. Jag tror förresten att det är lika farligt att dricka alkohol som att röka hasch.

Samma synsätt framfördes till **STOPPA KNARKET** av skivbolaget Sonets Lars Olov Helén, som i Sverige personligen ansvarar för lanseringen av flest reggaemusiker.

—Jag tror inte att de som lyssnar ändrar livsstil p g a musiken och börjar med narkotika, sa Helén och fortsatte med att avsäga sig allt ansvar för att stoppa narkotikan. Därmed kvalificerar han sig som en av Sveriges största marknadsförare av narkotika.

Det är uppenbart att skivbolagens propaganda för knark måste stoppas genast. Av den anledningen tänker ADK förslå en ny lag som innebär ''förbud mot förhärligande av narkotika''.

Alternativrörelsen

De pop- och rockband som f a har varit indragna i *Rock mot droger* kampanjen är grupper ur den s k alternativrörelsen. De går också under benämningen ”fria” grupper, eftersom de tror sig stå utanför ”den kommersiella musiken”. Man frågar om dessa grupper försöker att motverka skivbolagens knarkpropaganda och finner snart att svaret blir nej. Stig Vig i punkbandet Dag Vag gav klart besked på den frågan då han diskuterade Nina Hagen-skandalen med *Aftonbladet*:

— Jag har ingen lust att prata om knark med dig. Debatten är så sjuk. Totalförbjud spriten, då tror jag det skulle hända stora saker.

Dag Vag är en av de ledande grupperna i alternativrörelsen och har i år fått 50 000 kr av Statens Kulturråd. Precis som de andra ”fria”-grupperna ingår bandet i grammofonbolagens och AB Narkotikas marknadsföring.

Punkens ursprung

Det är uppenbart att inget av den jämmerliga musik som går under namnet rock, punk eller pop skulle kunnat nå en sådan popularitet som den fått om inte skivbolagen hjärntvättat befolkningen genom massiva kampanjer i radio, TV och massmedia. Man behöver bara syna hur punken lanserades för att se hur denna kulturyttring knappast var något spontant, utan något som **skapades** av skivbolagen.

Det första punkbandet, Sex Pistols, utgjordes av några tonåringar som plockades upp av en porrklubbsägare, McLaren, i London. Under McLarens ledning kunde de skriva under ett kontrakt med EMI, dock utan att ha producerat någon skiva. Enligt sägnen lurade de sedan EMI på pengarna och gjorde sedan samma sak med CBS. Slutligen gav de ut sin första skiva på ett mindre bolag.

Trots eller rättare sagt p g a detta kom Sex Pistols upp på topplistorna, de listor som kontrolleras av skivbolagen och som styr vilka skivor som ska spelas i radio dygnet runt. Samtidigt skaffade sig de stora bolagen andra punkband, EMI tog Clash och CBS tog Jam. Sedan matchades punkvågen genom massmedia. Vi fick läsa om punken som ungdomens eget uppror, där arbetarklassbarnens garageband spelade ”sin egen musik” på egna bolag. Punkarnas hakkors och sadism var uttryck för deras förtvivlan i betongsamhället, allt enligt skivbolagens hantlangare i pressen. Uppror och spontanitet, pyttsan! Skivbolagen och narkotikamaffian kammade, efter en lyckad marknadsföring, hem storkovan.

Punken i Sverige

I Sverige lanserades de första punkarna på lyxdiskoteket Alexandra, som förutom kungabesök är känt för sin lansering av innedrogen kokain till Sveriges jet set. Den som där blev den ledande punkaren var Totte Dellert, son till operasångerskan Kjerstin Dellert. Han hade det inte fattigare än att han kunde öppna en egen affär i Gamla Stan för att sälja säkerhetsnålar, hakkors, blodiga bindor och annan punkrekvisita.

När de mest modegalna och dekadenta typerna på Alexandra banat väg i veckopressen dök några förskrämda punkare upp i Gallerian i Stockholm. Efter många och långa utfrågningar av förstående journalister lärde de sig att de var en proteströrelse mot betongen i förorterna.

I det läget började alternativrörelsen haka på och ta sig an punkarna. Hakkorsen försvann och ersattes med vänstermärken kombinerade med Atomkraft, Nej Tack-märken.

Foto: Svenskt Pressfoto

Flumkulturen i Sverige lanserades med statliga och kommunala pengar bl a på Gärdesfesterna. Förebild var de dionysiska utlevelserna vid liknande flumfester i England och USA.

→

Ledande musiker från den haschrökande gruppen Kebnekajse, ”högst i Sverige”, bildade punkbandet Dag Vag samtidigt som andra punkband bildades runt om i landet. De hävdade nu att de var en ”ny våg” som var självständig och stod utanför skivbolagens kommersialism.

Om hela denna myt ska hålla, måste man tro på att några tonåringar i samarbete med en okänd porrklubbsägare kan lura både EMI:s och CBS:s hårda förhandlare på 100 000-tals kronor och sedan vara så duktiga att de, utan att kunna vare sig spela eller sjunga, kunde slå sig fram på topplistor och i radio och TV - trots att just dessa grammofonbolag kontrollerar hela musiklivet!

Nej, sanningen är att punken och hela alternativrörelsen fungerar som de stora skivbolagens förlängda arm för att legitimera rock och punk i större kretsar, särskilt bland vänstern och ”protesterande” ungdom. Intresset för rock och punk som alternativrörelsen bygger upp gynnar självklart de kommersiella grammofonbolagens försäljning. Skivbolagen och AB Narkotika tar hem vinsterna och småbanden lever med illusionen att de är ”fria”.

Musikskribenter

Att grammofonbolagen medvetet sprider en viss knarkmusik och har lurat massor med ungdomar att se den som ”sin egen”, har inte ens de mest skarpsinniga, ”kritiska” musikskribenter lyckats lista ut. Detta beror naturligtvis på att de flesta av dem själva är en del av flumkulturen. De skriver spaltmetrar där de hyllar Nina Hagen, Bob Marley, punk och reggae. Här skiljer sig inte *Veckorevyn, Expressen* och tidningen *Schlager* från Kommunistisk Ungdoms *Stormklockan* och den anarkisktiska *ETC*. RFHL försvarar de knarkförespråkande grammofonbolagens punkrörelse och *Aftonbladet* tar varje chans att uppmärksamma popmusikernas narkotikamissbruk utan att någonsin göra upp med flumkulturen.

Aftonbladets, arbetarrörelsens tidning, försök att framstå som motståndare till narkotikan är verkligt genomskinligt. Samtidigt som *Aftonbladet* organiserade ett möte ”mot knark” i Gallerian, punkarnas samlingsplats, öppnar de sina spalter och låter den våldtäktsfixerade Maria-Pia Boethius försvara haschflummarna. Hon får skriva att hon ”respekterar dom som tycker annorlunda, som ser en förvriden och hycklande dubbelmoral i detta att spriten är fri och ger staten oerhörda inkomster medan marijuana, som enligt deras sätt att se är mindre farligt, jämställs med heroin.”

Den som träffat dessa ”kritiska radikaler” från tidningsredaktionerna har säkert sett deras totala underkastelse inför grammofonbolagens sjuka kultur. Det längsta någon av dem kommit är att avslöja lite korruption i popbranschen, troligtvis när någon vän råkat illa ut. Vid ett enstaka tillfälle har vi funnit kritik mot grammofonbolagen som tar upp att de är kopplade till en större helhet, nämligen till krigsindustrin. Krister Malm, musikforskare och antropolog på Statens Kulturråd har visat hur ett fåtal skivbolag kontrollerar och styr hela marknaden och kulturen samtidigt som de producerar krigsmateriel. I boken *Vem bestämmer din musik* skriver han:

Foto: Svenskt Pressfoto

Punkrockens fascistiska ideologi är inget som vuxit fram som ”en reaktion på betongförorterna” utan en produkt av AB Narkotikas skivbolag. Flickan på bilden är ingenting annat än en vandrande reklampelare för narkotikaindustrin.

Chic punk på Alexandra

Veckorevyn nr 4/79

● Ta på er svart läder och svart spets och kom till Alexandra och en kväll med "Chic punk – Ultimate macho"! Så lät uppropet till innefolket i Stockholm, som i stora flockar spred sig i lokalerna. Alla vågade sig inte på läderstilen, men en hel del lydde Alexandra, som själv gick i helsvart, så klart. Höjdpunkten var "The late late leather show". "Totte" Dellert och Resistans spelade läderrock och Graham Tainton dansade. Dessutom fick publiken bl a se Efwa Attling greppa mikrofonen och ta ton.

Lyxhippien Totte Dellert var Sveriges första punkare. Han och andra degenererade kändisar startade punkvågen på diskoteket Alexandra, som också är känt som ett kokainnäste.

"Omkring 1970 har koncentrationen gått så långt att ett tiotal stora företag ägde eller styrde så gott som alla musikförlag, grammofonbolag och diskotekkedjor i västvärlden och de västorienterade länderna i tredje världen. Dessutom hade dessa nationella bolag fått ett avgörande inflytande över musikutbudet i radio och TV samt på estraderna i de flesta länder i såväl väst, öst som tredje världen. Musik är f ö bara den del av det som dessa bolag sysslar med. De gör bl a också all möjlig "hårdvara" som olika typer av apparater för ljud och bildförmedling samt i många fall även elektronisk krigsmateriel (styrenheter för robotar etc)."

Skivbolagen och narkotikan

Det kan lätt visas att skivbolagen är en del av krigsindustrin, men vad som hittintills inte kommit fram är att de största skivbolagen kontrolleras av samma kretsar som kontrollerar narkotikahandeln. Den angloamerikanska strategiska politiken, där krigsindustrin ingår som en del, styrs av topporganet Royal Institute of International Affairs (RIIA). Dess styrelse består av Lord Humphrey Trevelyan, Baron Shawcross, Sir Frank Roberts, Sir Mark Turner m fl från den brittiska adelns högsta kretsar. Dessa personer kontrollerar också opiumhandlarnas världsbank, Hongkong and Shanghai Bank, en rad andra opiumhandlarföretag, det största antalet banker i skatteparadisen, där de svarta narkotikapengarna tvättas, samt guld- och diamantkartellerna.

Grammofonbolagen har byggts upp med teknik och personal från den brittiska underrättelsetjänstens avdelning för psykologisk krigföring vid Tavistockinstitutet i London.

Vid detta institut utarbetades ett gemensamt brittiskt-amerikanskt projekt för psykologisk och social kontroll. Det är detta projekt som lett fram till nästan alla "proteströrelser" som skapats sedan 40-talet, inklusive dessa proteströrelsers musik - rock, punk, reggae osv.

Projektet startades under andra världskriget av den amerikanska underrättelsetjänstens, CIA:s föregångare, OSS, Office of Strategic Services.

Den som stod i ledningen för det hela var den välkände sociologen från Institutet för samhällsforskning i Frankfurt (Frankfurtskolan), Theodor W Adorno. 1939 skickades han på ett Rockefellerstipendium till USA för att medverka i projektet, som kallades för Radio Research Projekt. Adornos uppgift var att utarbeta en plan för hur mer och mer degenererade former av "populärmusik" kunde integreras i massmedia. Parallellt lanserade man den "mjuka" pornografin, som under 50-talet förkroppsligades av Marilyn Monroe. I Sverige var det Alice Babs, som fick stå för den första uppluckringen av musiken. Denna "mjuka" start följdes av den något sjukare bebop-jazzen, som i sin tur öppnade vägen för 60-talets hårda rock och pornografi, typ Mick Jagger, Animals osv. Man undrar om punken är sista steget i detta projekt för att totalt bestialisera kulturen.

Efter det att Adorno och hans angloamerikanska uppdragsgivare utarbetat hur massmedia, i första hand radio och grammofonbolag, skulle användas för att tvinga på folk den syntetiska populärmusiken skred de till verket. Man satte igång en gigantisk marknadsföring.

I en rapport från Michiganuniversitetets Institut för samhällsforskning, en filial till Tavistockinstitutet, ger medarbetaren Paul Hirsch 1969 en detaljerad beskriving av den marknadsföringsmaskin som då byggdes upp. Hirschs rapport visar hur introducerandet av radions tio-i-topp listor förvandlade massmedia till en spridare av alternativkulturen. Radiostationerna förmåddes att dygnet runt, om och om igen, spela topplåtarna.

Hirsch beskriver också hur hela den moderna kulturen, dvs filmer, musik, böcker och mode skapas med samma urvalmetoder. I en situation där den klassiska kulturen endast finns bevarad för en liten elit, tvingas den stora allmänheten att uppskatta det som bjuds.

Förutom hjärntvätten med veckans topplåtar utökade de angloamerikanska oligarkerna sina möjligheter att föra ut alltmer degenererade rockformer på marknaden genom att börja köpa upp grammofonbolag och radio- och TV-stationer.

Grammofonbolagskonglomeratet CBS-Colombia står sedan krigsslutet under kontroll av de f d OSS-medar-

→

betarna William Paley och Frank Stanton. Warner Communications står genom sin styrelse i direkt förbindelse med Rockefellers Chase Manhattan Bank, som ju betalade för Radio Research Project.

Statlig kulturpolitik

I Sverige har den statliga kulturpolitiken haft som målsättning att ”tjäna som motvikt till den kommersiella kulturen” och vill därför inte ha något att göra med de stora grammofonbolagen. Detta har inte hindrat att Sveriges Radio slaviskt följer varje ny modevåg inom musiken och att AMS ger bidrag till EMI:s skivpressfabrik i Åmål.

I själva verket är det så att den statliga kulturpolitiken styrs av de som kontrollerar grammofonbolagen och deras sociologiska vetenskap. När SR, Moderna museet, Rikskonserter och Statens kulturråd under 70-talet byggde upp alternativrörelsen, så var detta en del i grammofonbolagens och AB Narkotikas strategi att föra ut rockmusiken och bryta ner moralen och smaken hos f a ungdomen.

Det som har hänt är att den syntetiska kultur som tidigare bara stöddes av SR nu genom den statliga bidragspolitiken under 70-talet har fött upp en alternativrörelse som legitimerar och för ut grammofonbolagens och AB Narkotikas kultur ännu starkare. Att betrakta den alternativa musiken som motståndare till den kommersiella är en verklig bluff.

Effekten av den statliga kulturpolitiken har blivit att den klassiska musiken och den klassiska kulturen trängts tillbaka från alla håll. Den statliga kulturpolitiken säger att all musik ska främjas. Det har inneburit att Rikskonserter gett sanktion åt popmusik och atonal musik. Alla kvalitetskrav har slängts i papperskorgen.

Kulturrådet har haft svårt att finna orsak till stöd för orkesterföreningarna, men däremot har de funnit massor av anledningar att stödja ”arrangerande musikföreningar”, typ Bryggeriet i Stockholm, Sprängkullen i Göteborg och Huset i Malmö. Alla dessa föreningar har varit instrumentella när det gällt att dra in ungdomar i flumkulturen. De är alla kända för att bygga på traditionen från Woodstock och Gärdesfesten där hasch och annan narkotika flödat. Sanningen är att denna alternativrörelse skulle fört en tynande tillvaro om inte staten understött dem med pengar. Utan att överdriva kan man påstå att förstörelsen av ungdomen inte alls skulle ha gått så långt som den gjort om inte staten, via olika institutioner f a Statens Kulturråd, gått in med skattepengar för att stödja denna flumkultur.

Foto: Pressens Bild

Bertil Zachrisson var utbildningsminister när han tillsammans med Olof Palme inrättade Statens Kulturråd. Sedan dess har Kulturrådet spenderat miljoner av våra skattemedel på popgrupper som sjungit narkotikans lov.

Gärdesfesten

Som ett exempel på hur stat och kommun stött flumkulturen och utbredningen av narkotikamissbruket kan man titta på Gärdesfesterna som hölls i Stockholm i slutet av 60-talet och början av 70-talet. Gärdesfesterna startade med Skeppsholmsfestivalen och leddes av Arkiv samtal. Finansiellt stöd kom från Stockholms Stad, Moderna museet och Rikskonserter. Till tonerna av de ”fria” gruppernas rock tog många ungdomar sitt första haschbloss i statlig och kommunal regi.

När sedan Olof Palme och Bertil Zachrisson byggde upp Statens Kulturråd innebar det en expansion av stödet till denna typ av verksamhet vilket lett till att den statliga kulturpolitiken ger pengar till öppna knarkförespråkare som Ebba Grön, Peps osv. Kraven på att kulturen ska utveckla ungdomens smak finns inte längre utan musiken får gärna vara ”okonventionell och experimenterande”. Detta har betytt att experiment i våld, porr, narkotikaflum och vidskepelse stötts med statliga medel.

Den sammantagna effekten av den statliga kulturpolitiken, där rock för och rock mot droger stötts, är att flumkulturen som en helhet uppmuntrats och att grammofonbolagens kampanj för att sprida narkotika fått extra stöd.

Ulf Sandmark

Industriell utveckling stoppar knarket!

Det är en myt att det är industrisamhället och storstäderna som orsakar narkotikamissbruket, hävdar Kerstin Tegin-Gaddy i denna artikel. Narkotikamissbruket har istället visat sig öka i takt med att industrin läggs ned och produktionen minskar.

Narkotikamissbruket är först och främst ett resultat av att det finns narkotikalangare som skapar en marknad för narkotika, f a genom att skapa en omfattande flumkultur.

För detta syfte har en rörelse kallad ''den nya tidsåldern'' startats i USA. Denna rörelse, som under den senaste tiden vunnit fotfäste i Sverige, innehåller allt från marijuanaförespråkare till djävulsdyrkare.

Antidrogkoalitionens metod för att stoppa knarket har från början koncentrerat sig på att visa att det är de stora ekonomiska intressena bakom narkotikahandeln som måste avslöjas. Man måste nämna namnen på de som samordnar narkotikahandeln och på de banker som tvättar narkotikapengarna vita. Man måste komma åt de personer som ''står över varje misstanke'' men som sprider narkotikan. Personerna i AB Narkotikas styrelserum måste sättas bakom lås och bom.

Enbart detta är emellertid inte tillräckligt. Samtidigt gäller det att avslöja och stoppa hela den kultur som omger narkotikamissbruket. Det är nödvändigt att avslöja den myt som hävdar att narkotikaproblemet är ett ''sociologiskt fenomen'' , det är den myt som säger att det är ''samhällets'', ''industriernas'' och ''storstädernas'' fel att det finns narkotikamissbruk. Detta är den myt som lärs ut på bl a socialhögskolan och på universiteten. Sveriges läkarförbund gjorde sig till talesmän för denna analys nyligen, då de hävdade att det var storstädernas fel att narkotikan breder ut sig.

Vem som helst som med öppna ögon tittar på de senaste 20 årens utveckling av narkotikakulturen och narkotikaspridningen ser snart att narkotikamissbruket ökat i takt med att industrisamhället har gått in i en ekonomisk kris där antalet industrier och antalet anställda inom industrin minskat. Det är alltså inte när industrisamhället expanderar som missbruket ökar utan tvärtom.

I själva verket visar det sig att innehållet i drogkulturen och i den enskilde narkomanens ideologi står i rak motsatsställning till den ideologi som måste råda om industrisamhället ska utvecklas. En industrikapitalistisk utveckling kräver inte utslagna och narkomaner. Tvärtom utgör kärnan i en industriell utveckling utbildade arbetare, ingenjörer och vetenskapsmän. En industriell utveckling kan bara ske om medborgarna i ett samhälle tänker vetenskapligt och rationellt, den kräver människor som tar ansvar både för sina egna och andra människors liv och välfärd.

Tekniker och ingenjörer

Det är visserligen sant att ett industrisamhälle innehåller många arbeten som är monotona och slitsamma och som tenderar att degradera personer genom att betona deras muskelarbete snarare än deras rationellt tänkande förmåga. Men samtidigt är det så att ett industrisamhälle i utveckling alltid ger möjligheter, att avancera till mer intellektuellt och tekniskt krävande arbetsuppgifter. I ett samhälle med en sådan utvecklingsprocess är det också möjligt för den outbildade arbetaren att arbeta för att hans barn ska kunna utbilda sig, kanske till ingenjörer eller tekniker och på så sätt få ett bättre och mer stimulerande arbete än han själv haft.

I ett industrisamhälle i utveckling är det inte en lyckad överlevnadsstrategi att bli flummare eller narkoman. Det är bara i det läget när industrisamhället misslyckas och/eller när ett samhälles socialvårdsapparat gör det lönsamt att vara utslagen, som flummandet och narkomanin florerar. Det som behövs är alltså fler industrier, mer teknik, mer vetenskap och mer rationellt tänkande om knarket och dess ideologi ska kunna stoppas.

Myten att narkomani skulle vara ett resultat av det ''otäcka industrisamhället'' kan avfärdas som en bluff. Narkotikamissbruket är först och främst ett resultat av att det finns narkotikalangare som skapar en marknad för narkotika och sedan tjänar miljarder på att sälja narkotika. Varje socialarbetare som med vänsterns traditionella argument säger åt en narkoman att det är ''samhällets'' fel att han knarkar, begår ett fruktansvärt brott. Dels skyddar han eller hon AB Narkotikas knarklangare och dels ger han eller hon knarkaren argument för att fortsätta sitt knarkande.

Men frågan återstår: Vad är det för ideologi och kultur som AB Narkotika skapar och som gör barn och ungdom i ett samhälle mottagliga för narkotikan?

Irrationalism

Drogkulturen bygger först och främst på irrationalism och existentialism, dvs drogkulturen bygger på en ideologi som säger att det inte går att nå rationell kunskap om världen och universums lagar. Den bygger på en infantil, barnslig uppfattning om hur världen utanför en själv fungerar.

Det som skapar ett klimat där droger kan spridas till allt fler är en världsuppfattning där människan mer och mer degraderas till ett djur, där hon mer och mer fås att ta avstånd från sitt vetenskapliga tänkande och istället fås till att förlita sig på sina känslor och impulser.

Från mitten av 60-talet och framåt var detta en människouppfattning,

→

som medvetet började lanseras av massmedia och institut kopplade till drogmaffian. Rationellt tänkande skulle ersättas med existentialismens utlevelsefilosofi. En konstgjord motsättning mellan föräldrar och barn skapades, bl a genom propaganda för den antiauktoritära uppfostran. Det är inget att förundra sig över att dr Benjamin Spock, som gick i spetsen för hela den antiauktoritära uppfostringsmetoden, den metod som säger att föräldrar inte har någon rätt att tala om för sina barn vad som är rätt eller fel, idag sitter som rådgivare till droglobbyorganisationen NORML i USA. Samtidigt med detta pumpade massmedia ut rock och pornografi.

Det var till barn och ungdomar som drabbats av denna kultur, som AB Narkotika skickade sina knarklangare, f a till rockkonserter där potentialen för att testa ”nya häftiga grejer” skapats. AB Narkotika skördade sina främsta framgångar vid rockfestivaler som Woodstock, Isle of Wight och Gärdesfesten.

Den nya tidsåldern

I USA har spridningen av narkotika blivit så omfattande att vi här i Sverige har svårt att fatta det. I varje skola röker uppåt 50 procent av barnen marijuana. På universiteten är det likadant, och det är inte bara studenterna som missbrukar. De gör det ofta tillsammans med lärarna. Drogkulturen i USA är inte enbart marijuanarökande. Den är kopplad till alla rörelser som vill ta avstånd från det ”nuvarande samhället”. Förra sommaren kanske denna flumkultur fick sitt tydligaste uttryck när 200 000 ungdomar samlades till en rockkonsert i New York. Rockkonserten var anordnad för att samla in pengar och stödja motståndet mot kärnkraftverket i Seabrook i New Hampshire. På rockkonserten förekom försäljning och rökning av marijuana helt öppet.

Denna flumkultur söker sig nya och allt mer irrationella uttryck. Den har skapat kulter som bygger på mystik, ockultism och djävulsdyrkan. Ett av de allra värsta avskummen i denna flumkultur är filmregissören Roman Polanski. Trots att hans fru mördades av medlemmar i den s k Mansonkulten under en djävulsmässa i Polanskis hem, så har Polanski fortsatt både med eget narkotikamissbruk och som propagandist för narkotikakulturen. Just nu gör han filmen *Sex, Drugs and Rock'n Roll* som kommer att dra in fler ungdomar i narkotikamissbruk.

Om man synar ursprunget till denna utvecklig av en hel nations omvandling till en drogkultur, så finner man att en grupp av ”intellektuella” är de som skapat denna kultur. De har alla Aldous Huxley, författaren till *Du sköna nya värld* som sin andlige fader. Det var genom Aldous Huxleys lansering av LSD i CIA-projektet MK-Ultra (se **STOPPA KNARKET** nr 2, 1980) som drogkulturen kunde spridas på masskala i USA.

Men Aldous Huxley och hans nätverk av ”intellektuella” på USA:s universitet nöjde sig inte med att enbart sprida LSD och marijuanans lov. De skapade också hela den rörelse kallad *The New Age* - den nya tidsåldern, som är identisk med flumkulturen. Denna rörelse, som bl a beskrivs av en av dess egna förespråkare Marilyn Ferguson i boken *The Aquarian Conspiracy*, syftar till att skapa en irrationell människa. I den nya tidsålderns nätverk i USA ingår inte bara förespråkare för marijuanalegalisering, utan den består också av miljörörelsen, kvinnorörelsen, de s k nyandliga rörelserna, hospicerörelsen etc. I stort sett alla rörelser som går ut på att attackera det rationella tänkandet och industrisamhället ingår i den nya tidsåldern.

Under den senaste tiden har den nya tidsålderns förespråkare sökt sig till Sverige för att skapa en marknad här. I förra numret av **STOPPA KNARKET** kunde vi berätta hur Sekretariatet för framtidsstudier genom Jan Grönholm och boken *Helhetssyn och framtidstro* söker fånga in desillusionerade studenter och byråkrater i tron på övernaturliga och ockulta fenomen i enlighet med den nya tidsålderns filosofi.

Under sommaren och hösten har de ökat sin aktivitet och försöker nu särskilt att vinna anhängare inom näringslivet och bland medicinsk personal.

SPF

Sveriges Personaladministrativa Förening (SPF), som organiserar personaladministratörer vid våra större företag, anordnade i september en konferens i Åbo kallad *Levande företag i en ny tid*. Denna konferens var en storsatsning på att föra in den nya tidsåldern i Sverige. Vid konferensen talade Jan Grönholm, som blivit den

Yoga och meditation är bara två av den nya tidsålderns metoder som syftar till att skapa irrationella människor.

nya tidsålderns guru i Sverige. Men vid sidan av sina amerikanska läromästare fick Grönholm naturligtvis inta en mindre roll. De stora dragplåstren på konferensen var dödskultisten Elisabeth Kübler-Ross, författaren till boken *New Age Politics*, Mark Satin och "alternativekonomen" Hazel Henderson.

Alla dessa, och de andra talarna på konferensen, representerar en tro på den irrationella människan. Kübler-Ross kanske går längst i detta vansinne. Hon har blivit lanserad som expert på döden. Hon tror till "100 procent" på ett liv efter detta och anser i själva verket att döden är livets bästa upplevelse.

Elisabeth Kübler-Ross

Kübler-Ross morbida fixering vid döden och hennes uppgift att skapa en dödskult tjänar som ett försvar för såväl världssvälten som för krig. Hon säger själv: "Ur allt negativt, varje krig, varje tragedi får människor en möjlighet att växa: och ju större tragedi, desto fler människor som blivit skakade, desto fler som kommer att finna en möjlighet att växa." Och det är klar, anser man att döden är bättre än livet, så är det naturligtvis bra med krig, svält eller naturkatastrofer.

Kübler-Ross perversitet går så långt att hon samarbetar med en Jay Barham, ledaren för en nyandlig kult i USA. Kübler-Ross har köpt en farm brevid Barhams som hon kallar Shanti-Nilaya. På Barhams farm anordnas seanser, där deltagarna ska ha sexuellt umgänge med döda släktingars andar!

Trots denna vansinniga irrationalism kunde Kübler-Ross samla 1 300 deltagare till ett möte i Berwaldhallen i Stockholm som hölls efter Åbokonferensen. Det var f a medicinsk personal som Kübler-Ross vände sig till för att rekrytera nya anhängare till den nya tidsåldern.

Djävulsdyrkan

Från dödskult är steget inte långt till djävulsdyrkan. I den nya tidsåldern ingår därför som en naturlig del de grupper som dyrkar djävulen. I USA finns en satanskyrka i San Francisco som räknar 10 000 medlemmar och som ger ut en djävulsbibel. I Sverige har djävulsdyrkan börjat dyka upp på sista tiden. I Göteborg fick domkyrkominister Harry Wiklander besök av en flicka, som berättade att hon dragits in i en djävulskult när hon besökt ett diskotek. Hon berättade att en dryck bestående av blod, vin och narkotika användes vid djävulsmässorna.

Det förnuftiga tänkande som utvecklas i det dagliga industriarbetet är det bästa botemedlet mot flumkulturen och knarket.

Dödskult och djävulsdyrkan är kanske de sista, mest irrationella stegen i den nya tidsålderns ideologi. Att det behövs droger i mängder för att få människor att så totalt överge sin mänsklighet är uppenbart. Droger och flumkulturen är två sidor av samma mynt och det går inte att göra sig kvitt det ena utan att också göra sig kvitt det andra. Att stoppa knarket innebär därför att det är nödvändigt att ersätta irrationalismen med vetenskap.

Kerstin Tegin-Gaddy

HARE KRISHNA LANGAR KNARK

Kanske har du sett några underliga figurer i orange lakan och rakade huvuden som i extas skanderar (det ska föreställa sång) orden Hare Krishna. Har du undrat vad som döljer sig bakom detta vansinne?

Hare Krishna är en kult som absolut inte har något med religion att göra. Försöken att framstå som en ny religiös rörelse är i själva verket en täckmantel. Bakom denna döljer sig narkotikalangning, prostitution och annan brottslighet. Detta har avslöjats i USA där två av Krishnas ledare har dömts för narkotikainnehav och narkotikasmuggling.

Alexander Kulik var chef för ett av Krishnas holdingbolag, *Prasadam Distributors* när han arresterades för mord på en Prasadam-medarbetare. När polisen arresterade Kulik fann de ett halvt kilo ren heroin i Kuliks lyxbil.

Joseph Shelton Davis, en annan Krishna ledare, arresterades tillsammans med två andra Krishnamedlemmar när de smugglade cannabisolja från Pakistan till USA i början av detta år.

Detta är bara de mest kända fallen av narkotikabrott utförda av Krishnamedlemmar. Många ytterligare rättsfall är kända i USA där Krishnamedlemmar dömts för prostitution, olaga vapeninnehav, kontokortsstölder och våld.

I Sverige har många ställt sig frågan hur Hare Krishna-gruppen här har haft råd att köpa Korsnäs gård söder om Stockholm för över en miljon.Mot bakgrund av avslöjandena i USA borde polisen i Sverige undersöka var Hare Krishnas rikedomar kommer ifrån.

Intervju med Gunnar Wide:

Bekämpa narkotikan internationellt !

Avdelningsdirektör Gunnar Wide har i tullverket kämpat för att få politikerna att göra mer för att stoppa narkotikan. Han har sedan 50-talet med stort personligt intresse lett uppbyggandet av vad som 1967 blev tullkriminalen, en myndighet inriktad mot framför allt narkotikatrafiken. Han har också skrivit tidningsartiklar för att varna politikerna som, påpekar han, vidtar åtgärderna med en regelmässig försening på 15 år. I denna intervju redogör Gunnar Wide för de framgångar som trots allt gjorts i ett för övrigt mycket allvarligt läge.

— Både polis och tull hade i mitten på 60-talet klart konstaterat att vi i Sverige hade ett begynnande narkotikaproblem. Så icke landets beslutsfattare. Missbruksvågen följdes av liknande i nästan alla övriga europeiska länder. Idag kan vi se tillbaka på en oroande utveckling. Siffrorna visar vad jag avser. (Se tabell 1 och 2)

— 1978 dog 1 000 människor av narkotika i Europa. Det gäller överdoser och dödsfall direkt relaterade till narkotika och ger bara en aning om den verkliga skadan narkotikan vållar i trafikolyckor, invaliditet osv.

Narkotikans härjningar visas inte bara i antalet döda. Till narkotikahandeln hör en omfattande ekonomisk brottslighet. Gunnar Wide har kommit fram till att narkotikahandeln omsätter mer pengar än oljehandeln.

— Vi har fått rapporter att Iran, Afganistan och Pakistan konkurrerat ut den Gyllene triangeln som bl a drabbats av felslagna skördar. Av skörden i Mellanöstern är 1 000 ton råopium avsett för Europa. Det motsvarar 100 ton heroin!

— Låt oss se vad det inbringar. Om man tänker på att ett gram heroin kostar 1 000 kr eller mer på gatan kan vi ställa upp följande uträkning: 100 ton x 1 000 000 g x 1 000 kr = 100 miljarder kr. Ett nästan ofattbart belopp. Detta var heroin, som vanligtsvis inte säljs rent utan i 5-10 procents koncentration för samma pris. Därtill kommer alla andra narkotiska medel och narkotika från andra delar av världen. Uttrycket: "DOPEC är större än OPEC", synes ha visst fog för sig.

Detta sätt att räkna har kritiserats av bl a RFHL. Både den statliga utredningen UNO, undersökning av narkotikamissbrukets omfattning och Stockholms socialförvaltnings utredning av Lenke/Eneroth har kommit fram till mycket lägre siffror. Ur det har bl a Ingmar Rexed dragit slutsatsen att det inte finns någon organiserad brottslighet i Sverige. Men Gunnar Wide står fast vid sin uppskattning av den ekonomiska makten bakom narkotikahandeln.

— Jag har inte träffat någon som kunnat vederlägga dessa siffror.

— Den amerikanska Drug Enforcement Administration (DEA) har kommit till siffror i samma storleksordning. 1977 omsatte den illegala narkotikahandeln i USA 52 miljarder dollar (218 Mdr kr) och 1978 54 miljarder dollar (226 Mdr kr).

— I de svenska utredningarna har man utgått från de missbrukare och brott myndigheterna känner till. Därtill kommer brottslighet som inte anmälts. Inte heller UNO synes ha fått ett rättvisande grepp om de okända missbrukarna. Mörkertalen är påfallande. Kokain säger man inte ett ord om. Det är en dold sektor av lyxmissbrukare som varken polis- eller andra myndigheter lyckats kartlägga.

— Slutsatsen att det inte skulle finnas syndikat kan jag inte förstå. Polisens och tullens utredningar visar motsatsen. Utländska syndikat har förgreningar i Sverige, både för

marknaden här och för transit. Man tar in knarket via Sverige för att det skall gå lättare att smuggla det vidare. Pauksch-gänget var ett holländskt syndikat, som arbetade in sig på den svenska marknaden. Kineserna massetablerade restauranger här, samtidigt som vi vet att kineser i Amsterdam har en distributionscentral för hela Europa. I Göteborg togs en kines som hörde till ett sådant syndikat som hade etablerat sig i Sverige.

— Sedan kan man fråga sig vad ett syndikat är. Syndikat är en begränsad invigd skara som medvetet driver brottslig verksamhet. Det utmärkande draget är att medlemmarna är pålitliga, genom familjeband e.dyl. Sedan kan de skaffa sig stora mängder medhjälpare för olika uppdrag. Man kommer i utredningarna aldrig fram till hur ett sådant syndikat är uppbyggt som helhet. I bästa fall lyckas man slå ut delar av dess verksamhet. Det är dock ovedersägligt att det finns sådana syndikat i Sverige.

— Varför Rexed vill bevisa motsatsen är svårt att gissa. Men utredningarna är inget seriöst underlag att basera uttalanden på eftersom mörkertalet är så stort.

Tullmyndigheterna spelar naturligtvis den avgörande rollen när det gäller att förhindra att narkotikan kommer in i Sverige. Det är ju ytterst lite narkotika som produceras i Sverige, det mesta väller in över gränserna. Frågan är vad tullen kan göra för att stoppa detta inflöde.

— Det är klart att tar man bort tullen och polisen blir det ett ohämmat inflöde. Den faktiska situationen är att vi har valt att vara ett mycket öppet samhälle med fria resor emellan de nordiska länderna och visumtvång för mycket få andra länder. Vi har en uttunnad gränskontroll längs vår 5 000 km långa gräns, där det finns många småvägar som är obevakade många timmar om dygnet.

— Trots att den statliga förvaltningsapparaten byggts ut kraftigt har man varit njugg mot polis och tull. Tullbevakningen har i praktiken inte fått ökade resurser på 15 år, trots fördubbling av utrikestrafiken.

— 1965 hade tullbevakningen 2 437 man på kust och gräns — 1979 var den siffran 2 534. Samtidigt förkortades arbetstiden motsvarande en avgång på 300 man. Det visar att trots ökningen på 100 man, så minskade bevakningen med vad som motsvarar 200 man. Det visar att tullen fått sänka ambitionsnivån trots att narkotikaproblemen fordrat motsatsen.

— Med de resurser vi har fått har vi visserligen utbildat personalen bättre, inrättat tullkriminalen och ökat det internationella samarbetet. Den sammanlagda nivån har dock sjunkit.

Gunnar Wide hävdar att denna minskning i tullbevakningen inte kompenserats av andra myndigheters ökade insatser mot narkotikan.

— På andra håll har man inte kompenserat. Har ett kilo narkotika kommit in och delats upp på tio händer fordras en tiofaldig eller kanske i vissa fall en hundrafaldig ökning av polisens insats. Så har icke skett.

— Kriminalvårdens underlåtenhet beträffande permissioner och rymningar gränsar till det otroliga och har haft en rakt motsatt effekt på narkotikahandeln än vad som borde avsetts.

— Vården av missbrukare har inte byggts ut på långt när i relation till behovet.

— Lagstiftarna har inte heller dragit sitt strå till stacken. Straffskärpningarna har skett för sent, man har åtgärdat problemen först när de redan etablerats. Man rör sig med 15 års ständig tidsfördröjning. Ju längre tid man dröjer, desto längre tid behövs för att rätta till problemen. Denna låt-gå-inställning har vi tillsammans med holländarna varit ensamma om i Europa.

— Genom att medge åtalseftergifter för mindre innehav har man brustit i rättstillämpningen och man har inte heller följt upp med ny lagstiftning.

— Vad som snedvridit detta är debatten om frivillig vård. Det är en inhuman inställningen som demonstreras av beslutsfattare att vänta på ett ord från en missbrukare, vars enda mål är att få tag i narkotika. Hur förgiftad skall man vara, hur förstörd, innan samhället gör något av sig självt. Ju mer nedknarkad någon är, desto mindre viljeyttring är han mäktig. Viljan att ha narkotika ökar däremot.

— Vem skall ta ansvaret för de hundratals som dött p g a överdoseringar och aldrig hann nås av sådan vård? Det är inhumant att låta det gå så långt.

Även om Gunnar Wide inte arbetar med vård av narkomaner har han en del synpunkter på hur det bör se ut.

— Jag tror inte det finns några patentrecept. Men några utgångspunkter kan jag som en enskild person som i 25 år ägnat mig åt narkotikabekämpning, tillåta mig att ha.

— Vården måste få ta en skäligt lång tid. Avgiftning på någon vecka och sedan ut igen håller inte. Den

➔

Tabell 1.

Av svenska tullverket beslagtagen narkotika

År	Antal beslag	Cannabis (gram)	Heroin (gram)
1960-64	1) 0	0	0
1965	32	20	0
1979	1 120	351 000	1 125
-30/9 1980	1 075	166 469	1 308

1) Här bortses från ett litet fåtal beslag på något eller några gram.

I Europa av tull och polis beslagtagen narkotika 1967-78.

År	Beslagtagen 1) mängd (kilogram)		
	cannabis	heroin	kokain
1967	482	68	1
1968	1 678	12	0,6
1970	13 000	78	2
1971	19 792	405	33
1972	27 381	792	21
1976	45 897	716	60
1977	96 754	547	89
1978	57 262	610	186

Anm. 1) De beslagtagna mängderna utgör erfarenhetsmässigt endast någon procent av totala mängden i omlopp.

vårdade skall behandlas humant men bestämt och inte tillåtas gå ner sig igen. Inom den ramen finns mönster utifrån, där man kombinerar fysiskt arbete med olika motiverande åtgärder för att få dem att inse det ohållbara i att använda dessa preparat.

— Det handlar om att ta missbrukarna ur trafik. Varje missbrukare sprider samtidigt narkotikan och måste avskärmas p g a det ansvar vi har för andra. De får inte släppas ut förrän man kan garantera att de kommer ut i samhället med en ordentlig chans. En viss kollision med regler, som rörelsefrihet m m måste man acceptera ur ren humanitär synpunkt, både för samhället och för missbrukaren själv.

Gunnar Wide fortsätter med att visa att de kostnaderna för narkotikan som hittills diskuterats bara rör en liten del av de skador samhället åsamkas. Det finns knappast någon samhällssektor som inte drabbas. Gamla och sjuka skulle lättare få plats på sjukhusen om dessa inte togs upp av narkomaner och alkoholskadade.

— Den sammanlagda kostnaden är så stor att jag tror varje politiker skulle vakna till, hur immuniserad av offentliga kostnadsökningar han eller hon än är. Man borde kanske räkna fram den siffran för att äntligen få bukt med den handlingsförlamning som ansvariga beslutsfattare visat under så många år.

Trots att missbruket ökat katastrofalt och trots att mer och mer narkotika sprids internationellt ser Gunnar Wide en liten ljusglimt.

— Det som trots allt varit glädjande är att tull och polis både internationellt och nationellt gått samman och nu har ett intimt samarbete. Det internationella samarbetet fungerar nu ordentligt genom CCC (internationella tullorganisationen) och Interpol. Genom särskilda överenskommelser har vi nu också svensk polis i Haag, Bangkok och Singapore. Detta samarbete har mycket stor betydelse.

Gunnar Wide anser att det internationella samarbetet måste byggas ut, men inte som det nu är.

— Vi måste få fram en arbetsfördelning som är vettig. Som det nu är finns det alltför många internationella organisationer som sysslar med narkotika, säger han och börjar läsa upp en lång lista.

— ECOSOC:s Commission on Narcotic Drugs bevakar efterlevnaden av den gamla opiumkonventionerna, som syftar till att begränsa missbruket. Dess verkställande organ är Drug Division i Wien.

— WHO:s International Control Board (INCB) har hand om hela den legala narkotikahanteringen för läkemedel; ger licenser till olika länder att odla vallmo. De arbetar fram konventioner för försäljning av narkotika i olika länder.

— FAO, som har hand om de eviga försöken att få odlarna att övergå till annan odling, solrosor är det visst bl a. För mig verkar det naivt att tro att man kan få odlarna att producera solrosfrö som ger en inkomst långt under vad man kan få ut för råopium.

— Ytterligare FN-organ som behandlar vissa delfrågor är UNESCO, ILO m fl. EG har tillsatt Pompidougruppen och nu har Europarådet också hoppat in och talar om samma saker.

Tabell 2.
Antal döda 1978
av narkotikamissbruk

Sverige	30 personer
Norge	26 personer
Danmark	87 personer
Västtyskland	430 personer
England	60 personer
Frankrike	mer än 100 personer
Schweiz	mer än 80 personer
Österrike	23 personer
Italien	62 personer

— Det splittrar resurserna och skapar onödig byråkrati. Satsa på CCC och Interpol vad gäller den repressiva verksamheten och låt vård och övriga frågor rationaliseras och handläggas av ett internationellt organ.

Gunnar Wide är kritisk mot de övernationella organisationerna, inte bara för att de är byråkratiska. Den typen av internationellt arbete har principiella svårigheter också.

— Man har fått till stånd internationella konventioner om t ex hur den legala hanteringen av narkotika skall gå till, men det är inte det som är det svåra. Det ligger snarare i att förhindra odling utöver det tillåtnas gränser.

— Då det gäller det repressiva arbetet är bilaterala avtal principiellt effektivare än multilaterala. Ett bilateralt avtal kan utformas så att det passar två länder till hundra procent, när dessa har gemensamma problem som de önskar lösa. Det är svårt att utforma en regelsamling som passar 80 -100 länder samtidigt. Genom att de har så olika målsättning är det svårt att få en enhetlig strategi. En del producentländer har inga problem med missbruk, vilket gör det svårt att få ett heltjärtat stöd från dem. Vissa länder, som de i Gyllene triangeln, har inte antagit någon av konventionerna. Risken är att de blir så dominerade av odling och handel att de aldrig blir intresserade. Det enda som hjälper då är politiska påtryckningar.

Under Carteradministrationen har bekämpningen av narkotika minskat katastrofalt. Detta har bl a visats genom att de minskat anslagen till USA:s viktigaste narkotikabekämpande myndighet DEA. Gunnar Wide tycker att detta är beklagansvärt.

— DEA representerar en av de riktiga tankegångarna: att möta narkotikan på så tidigt stadium som möjligt. I Sverige har vi ända tills helt nyligen mött narkotikan först hemma på gatan eller i bästa fall vid gränsen. Bäst är att nå till odlingsländerna där handeln börjar. Vi kan få tips om nya smuggelvägar och metoder. Det kan organiseras genom bilaterala avtal eller via CCC eller Interpol.

— DEA har varit vägledande i arbetet att flytta fram positionerna. Skulle DEA:s lyssnarposter läggas ned är det ett bortfall av en viktig resurs. DEA har hjälpt både oss och andra länder som inte haft DEA:s resurser att samla underrättelser. Det är en operativ organisation i motsats till Interpol, d v s informationen är direkt användbar för motåtgärder i motsats till Interpols oftast fördröjda informationer.

— DEA har också informerat om nya trender, preparat och smugglingsmetoder. En trend som dyker upp i USA dyker senare ofta upp i Europa. Vi kan på så sätt få en viss framförhållning.

— Om DEA skulle slå av på sin verksamhet är det verkligen att beklaga. Jag känner personligen flera DEA-representanter och har alltid haft ett mycket gott samarbete med dem.

Ulf Sandmark

ADK i skolan:
Banal kultur befrämjar droger

Under hösten har Antidrogkoalitionens företrädare varit inbjudna till många högstadie- och gymnasieskolor för att hålla lektioner om narkotika. Vi har vid dessa föredrag och diskussioner fört fram en information om narkotika och narkotikamissbruk som barnen och ungdomarna aldrig stött på tidigare. Man kan lugnt påstå att dessa lektioner varit några av de mest spännande och intressanta som eleverna bevistat under hela terminen.

Hitintills har den undervisning som getts i skolorna om narkotika och alkohol i stort sett varit en ”objektiv” varudeklaration av olika narkotiska medel som uppenbarligen inte tjänat syftet att minska missbruket bland ungdomar. Tvärtom har vi ju sett en ökning av allt missbruk, men kanske f a av marijuana och hasch.

Våra föredrag har istället för att ge varudeklaration satt in narkotikan i sitt ekonomiska, politiska och moraliska sammanhang. Det har gjort att ungdomarna, kanske för första gången, har börjat ifrågasätta hela den ungdomskultur som omger narkotikamissbruket. Diskussionerna efter föredragen har varit så livliga att det inte råder någon tvekan om att ungdomarna tvingats att tänka till ordentligt.

Våra föreläsningar har koncentrerat sig på fyra punkter:

1. Narkotikasituationen i Europa och USA. AB Narkotikas ekonomiska transaktioner.
2. Hur u-länder som Colombia, Jamaica och Turkiet drabbas av i-ländernas narkotikamissbruk. Kokainkuppen i Bolivia.
3. Hur tankeförmågan och olika kroppsorgan förstörs av hasch.
4. Flumkulturens marknadsföring av narkotika genom rock, mystik och förstörelse av moralen.

Trots att frågor hela tiden kommer upp som rör alla dessa fyra punkter, så är det ingen tvekan om att de allra flesta frågorna och diskussionsinläggen handlar om punkt fyra, dvs om flumkulturens och rockens marknadsföring av narkotika.

ADK har under hösten varit inbjudna till många skolor. Här ses Carin Ask-Hamrin tala med elever i Schillerska gymnasiet i Göteborg.

Anledningen till detta är uppenbar. Under tonåren befinner sig människan i en kamp för att bli vuxen. När vi då visar att de stormiga känslor som väcks under dessa år brutalt utnyttjas av AB Narkotikas nöjesindustri för att sprida narkotika, så är det många som börjar se vissa samband. Det är många som börjar förstå att rocken och hela den skapade ungdomskulturen syftar till att förhindra unga människor att bli vuxna. Idolerna uppmanar till barnsligt tonårstrots mot ”samhället” och på så sätt kan AB Narkotika få en marknad för sina produkter hos ungdomar som frånsagt sig ansvaret för samhällets fortsatta utveckling.

industrins popmonster skapats av AB Narkotika börjar de ifrågasätta sina gamla idoler.

Att ungdomarna verkligen börjar tänka visas när den traditionella frågan kommer upp: ”Ja men alla som spelar rock knarkar väl inte?”. Samtidigt är den som ställer frågan för det mesta pinsamt medveten om att sanningen pekar på att den banala kulturen är det som befrämjar drogmissbruk.

”Jag tycker i alla fall inte om fiolgnissel, det står jag bara inte ut med.” Ungefär så brukar det låta när diskussionen nått till den punkt då vi presenterat den klassiska musiken och den klassiska kulturen som det enda alternativet till dagens flumkultur. När vi berättat att den klassiska musiktraditionen bygger på idén att utveckla och väcka människors tankeförmåga, är det alltid någon i klassen som kan lokalisera orsaken till att man ”inte gillar fiolgnissel” - man har helt enkelt aldrig fått lära sig att lyssna på klassisk musik eller förstå hur klassisk musik är tänkt. Många

Moralen finns kvar

När diskussionerna kommer igång efter våra föredrag, så visas det att det finns mycket moralisk vilja kvar hos ungdomarna *trots* att de tvingats in i den värdenihilistiska ungdomskulturen. När de får veta att nöjes-

börjar i det här läget tycka att det är fräckt att ingen lärt dem något om klassisk musik, de börjar tycka att det finns skäl att undersöka vad den klassiska musiken har att ge.

Konkreta åtgärder

I de skolor vi varit har också uppföljningsarbetet diskuterats. Det går ut på att få igång ett aktivt arbete mot det haschgäng som alldeles säkert finns på skolan. Eleverna och lärarna vet redan vilka de är. Uppgiften är att se till att de inte kan fortsätta att förstöra sina och andras liv. Det gäller alltså för kamraterna och lärarna att lägga sig i vad den flummande gruppen håller på med. I regel vet man också vilka de lokala langarna är, de måste helt enkelt tas om hand av polisen och återföras till ett normalt liv. Man måste få alla att inse att en liberal, eller rättare sagt en släpphänt inställning skadar inte bara de som flummar utan också de som inte flummar.

Man har inte en chans om man inte gör upp med flumkulturen. Det går inte att ha rockmusik ock känsloutlevelser på musik- och teckningslektioner, utan det måste finnas ett syfte med lektionerna; det syfte som i grund och botten bör genomsyra hela undervisningen. För att stoppa knarket måste man stödja den skolkör eller skolorkester som eventuellt finns. För att stoppa knarket måste man på svenskan och idéhistorien hålla igång de gamla klassikernas diskussion om mål och mening med livet. Det var just dessa livsavgörande frågor som bl a Shakespeare, Schiller och Platon ständigt betonade.

Det som gör att våra föreläsningar på skolorna fått ett sånt gensvar är f a att vi visar att man måste ta ställning för en humanistisk människosyn som värderar tankeförmågan högre än den djuriska utlevelsefilosofi som dominerar dagens ungdomskultur, att vi hävdar att varje människa måste bidra produktivt till samhällets utveckling och att vi påstår att ingen har rätt att slösa bort sitt liv.

Se till att vi blir inbjudna till din skola också!

Lotta-Stina Thronell

Föräldrar — låt inte barnen läsa Kamratposten!

Det kan låta väl drastiskt att i en tidning som **STOPPA KNARKET** uppmana föräldrar, att inte betala ett öre för att låta sina barn läsa *Kamratposten*. Man kan ju fråga sig om *Kamratposten* har något med knark att göra. En lite noggrannare läsning av tidningen visar att den absolut har det.

När vi i höstas var ute i en skola och där gick till hårt angrepp mot reggaesångaren Bob Marley för hans narkotikapropaganda var det en elev som visade oss *Kamratposten*. I det numret av tidningen fanns det inte bara en idolbild av Bob Marley utan också en artikel om reggaemusiken där Marley, Peter Tosh och de andra knarkarna lanserades som idoler. Samtidigt presenterades rastafarikulten som något positivt, som något slags human rörelse som slåss för rättvisa i världen. Inte ett ord om det verkliga innehållet i rastafarikulten och reggaemusiken, dvs uppmaningen till knarkande.

När man sett denna propaganda för narkotikakulturen blir man förstås inte förvånad att i samma nummer finna en hyllning till det s k Skogsnäskollektivet i Ångermanland.

Detta kollektiv är känt inte bara för att några av dess medlemmar laglöst ockuperat annans egendom utan också för att de odlar haschplantor och har öppet samarbete med Nordeuropas största knarkcentral Christiania.

Denna sanning talar naturligtvis inte *Kamratposten* om. Men deras hyllning till detta stenåldersflummande, där kollektivmedlemmar bor i jordgrottor, borde vara tillräckligt för vilken förälder som helst som vill rädda sina barn från flumkulturen, att hindra barnen från att läsa *Kamratposten*.

Om man händelsevis trodde att detta nummer av *Kamratposten* bara var en tillfällighet och att tidningen i vanliga fall är oskyldig, vilket man kan tro vid en snabb genomläsning, så inser man snart misstaget vid läsning av några nummer av tidningen.

I varje nummer finner man att barnen uppmuntras till direkt flummande samtidigt som barnens intellektuella utveckling faktiskt hindras av den låga nivå som tidningens s k vetenskapliga artiklar har.

I ett nummer uppmuntras barnen t ex att starta punkband, trots att vi alla vet punkens ideologi - våld, sex, aggressivitet.

I ett annat nummer i en artikel om puberteten, vill man göra gällande för barnen att det bästa med att bli vuxen är att de kan onanera!

Kamratpostens försök att fixera barnen vid dålig kultur och infantila uppfattningar om vad vuxenlivet kommer att innebära gör att barnens utveckling till produktiva vuxna hindras.

Bonnierpressen

Om man betänker att *Kamratposten* är en Bonniertidning, så förstår man kanske bättre det undergrävande syfte som tidningen har. Det finns inget som så legat bakom skapandet av narkotikakulturen som Bonnierföretagens publiceringsverksamhet.

Det är utan tvekan Bonnierpressen, såväl dags- som veckopressen, som varit AB Narkotikas främsta marknadsförare i Sverige. Det var i *Dagens Nyheter* som drogliberalerna hade sitt främsta propagandainstrument i slutet av 60-talet när haschet lanserades i Sverige. Det var i Bonniers veckotidningar, t ex *Vecko-Revyn* som rocken och hela ungdomskulturen med sitt förakt för vuxna och för samhället skapades. Det var Bonnierpressen som skapade 60 - och 70-talens pornografivåg som lett till den bestialiska människosyn som är förutsättningen för hela narkotikakulturen.

De föräldrar som vill se sina barn växa upp till ansvarstagande vuxna bör inte ge ut ett öre till Bonnierpressens snusklitteratur, varken *Kamratposten* eller något annat. I stället bör de läsa klassiker med sina barn. Även åtta till tioåringar kan förstå t ex Odyssen och Illiaden.

Varning för studiehäfte:

Konsumentupplysning för narkomaner

I vissa skolor används fortfarande ett studiehäfte om narkotika av Grim/Kruse utgivet av Libers förlag 1970. Vi vill bara ge ett råd till de skolor som fortfarande har materialet: Kasta det omedelbart! Det är inte bara dåligt, det är skadligt.

Rader av olika preparat presenteras och jämförs till sina verkningar som en ren konsumentupplysning för narkomaner. Detta är onödig kunskap eftersom alla bör uppmanas att aldrig pröva. Detta gör häftet visserligen, men säger i nästa andetag att det aldrig är för sent att sluta.

Samtidigt som det står att ”vad han (narkomanen) får för upplevelser är hans ensak” presenterar man orsakerna bakom knarket med en massa anonyma bilder. Genom att ta knarket ur sitt ekonomiska, politiska och moraliska sammanhang på det sättet, tar studiehäftet bort de avgörande skälen till att inte knarka. I stället för att visa hur knarket påverkar förmågan att skapa och bidra till mänsklighetens utveckling diskuterar man bara lustupplevelser.

När man kommer in på studiehäftets förment objektiva presentation om narkomanens möjligheter att skaffa narkotika, pengar och kvartar blir konsumentupplysningen så full av onödiga detaljer att den gränsar till brottsinstruktion. Man får veta en missbrukares ”normala” dos och ”typiska” arbetsvecka. Man får veta hur många preludintabletter man får för en briljantring, en TV, mm. Man blir varnad för att langaren blandar heroin i haschet och för att orena sprutor ger gulsot. Narkotikamissbruk och inbrott presenteras med en så överslätande ton att allt verkar legalt. Ingen förklaring ges till varför narkotikamissbruk förbjudits i både Sverige och i internationella konventioner. För att riktigt sudda ut gränserna för vad som är legalt eller inte, presenteras alkohol som en narkotika, precis som de främsta legaliseringsförespråkarna gör. Den lagligt reglerade förskrivningen av sömngivande och lugnande medel sägs vara ”kanske större än problemet med övrig narkotika” i ett läge när langarna är organiserade i syndikat som i motsats till läkarna inte på något sätt underkastar sig lagar och instruktioner.

I väntan på att Skolöverstyrelsen åtminstone ställer kravet att narkotikainformationen skall utgå från svensk lag och internationella förpliktelser är det säkrast att varje lärare (och elev) använder **STOPPA KNARKET** som studiematerial.

●

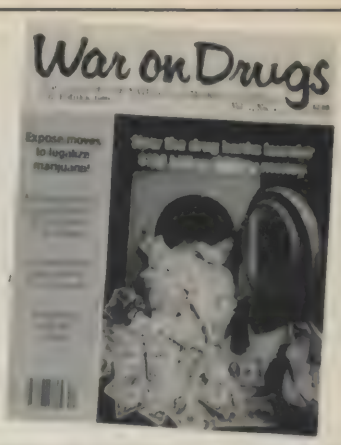

Antidrogkoalitionens tidning i USA

Utkommer med 10 nummer per år
Prenumerera direkt från USA
För ett år med flygpost
- skicka en check på 35 dollar -
Adress: National Anti-Drug Coalition,
304 West 58th Street, 5th Floor,
New York, N.Y. 10019, USA

ADK JO-ANMÄLER FILMCENSUREN

JO
Riksdagens Ombudsmän
Box 16327
103 26 Stockholm

Vi vill härmed anmäla Statens Biografbyrå för att ha tillåtit visningen av filmen Rockers i Sverige.

Filmen är en stark propaganda för narkotikaanvändning och kommer vålla stor skada bland ungdomen om den får visas i fortsättningen. Narkotikainnehav strider ”uppenbarligen mot allmän lag”, som det står i biografförordningen §3 och är därför tillräckligt för att förbjuda visning av filmen.

Det räcker inte med en begränsad censurering, eftersom filken lär ut den s.k. rastafarikulten. Denna kult är uppbyggd kring marijuanabruk, varför ett förespråkande av den är en uppmaning till brott enligt svensk lagstiftning.

Det finns ingen del av filmen som inte för ut rastafarikultens lära, från handling och musik in i minsta detalj som klädsel och symboliska hälsningar. Speciellt bör betonas att den s.k. reggaemusiken är en del av kulten. När regissören kallar filmen för en musikfilm, gör det saken bara värre. Det betyder att han medvetet för ut rastafarikulten och därmed marijuanaanvändningen.

Vid samtal med den som är ansvarig för filmens distribution i Sverige, Gösta Fornstam på Succéfilm AB, hävdade han att han inte såg några skäl att stoppa filmen eftersom Statens Biografbyrå har godkänt den. Då den ansvarige för filmen i Sverige inte vill ta några moraliska hänsyn, hänger det således på staten att ingripa mot den.

Med tanke på den kraftigt ökande propagandan för cannabis från bl a USA och England, är det av yttersta vikt att myndigheterna snabbt ingriper mot all form av narkotikapropaganda.

Högaktningsfullt
Ulf Sandmark
Ordförande

NOBELPRISTAGARE KRÄVER LEGALISERING AV HEROIN

Milton Friedman, nobelpristagare i ekonomi 1976, är en pålitlig förespråkare av legalisering av heroin. Han anser också att ''rätten att begå självmord är en naturlig mänsklig rättighet''.

Följande utdrag ur en amerikansk tv-sänd intervju med Milton Friedman är en ordagrann återgivning från Phil Donahue Show, i vilken Friedman deltog den 16 april i år i samband med publiceringen av hans bok *Frihet att välja*.

Donahue: ...Jag skulle vilja visa er vad jag har tagit från er bok. Ni citerade där (John Stuart ö a) Mill...''Den enda anledning som berättigar mänskligheten, som individ eller som kollektiv, att inkräkta på någon annans handlingfrihet är för att skydda sig själv. Det enda syfte för vilket tvång med rätta kan utövas över en medlem av ett civiliserat samhälle mot dennes vilja är för att förhindra skada mot någon annan...Hennes eget bästa, vare sig fysiskt eller moraliskt, är inte en tillräcklig anledning.'' Med andra ord...en person borde kunna döda sig själv om hon vill.

Friedman: Rätten att begå självmord är en naturlig mänsklig rättighet.

Donahue: Och ni önskar inte att regeringen satsar några pengar för att förhindra er från att göra det?

Friedman: Absolut inte...Uppenbarligen kommer jag, som en vän till er, att försöka hindra er...Men antag att jag efter att ha resonerat med er...har misslyckats att övertyga er. Har jag rätt att bruka våld för att hindra er från att bestämma över ert eget liv?

Donahue: Jag tror ni har det...

Friedman: Det har jag naturligtvis inte.

Donahue: Jag antar då, att om någon önskar röka marijuana, är det hennes ensak också.

Friedman: Det är hennes ensak. Absolut.

Donahue: Gäller detta heroin och missbruk också?

Milton Friedman:

''Jag menar, det är ett förskräckligt misstag för samhället att göra heroin illegalt...''

Foto: Svenskt Pressfoto

Friedman: Absolut...Även om ni, på grund av etiska principer, tror att det är rätt att förhindra någon annan från att röka marijuana, är det som åtgärd ett förskräckligt misstag...Jag menar, det är ett förskräckligt misstag för samhället att göra heroin illegalt, eftersom detta ökar den skada heroin orsakar. Varför har vi så mycket brottslighet i stadscentra? Över 50 procent hänger samman med brott för att skaffa pengar för att köpa heroin...Varför är heroin så dyrt? Därför att det är illegalt. Vi genomgick det här med förbud (rusdrycksförbudet, ö a)...Skälet till att det inte kunde genomdrivas var att det inte backades upp av allmänheten. Om 90 procent av allmänheten hade varit gynnsamt inställd till förbudslagen, skulle ni ha kunnat genomdriva den.

Donahue: Men jag kan försäkra er, att 90 procent av allmänheten just nu stödjer att ett förbud mot heroin genomförs.

Friedman: ...Även med 90 procent av folket kan ni inte genomdriva det, och heroinet gör vida mer ont idag därför att det är illegalt än det skulle göra om det var legalt...Det skulle sänka antalet heroindödsfall...För det första sker många av dödsfallen på grund av orent eller uppblandat heroin eller nålar som är förorenade. För det andra...betalar det sig för en heroinlangare att skapa en missbrukare, under förutsättning att det är illegalt, eftersom det lönar mödan att satsa lite pengar för att få någon annan att fastna på kroken — är denne en gång där, har han en fångad kund. Om heroin gick lätt att få överallt, skulle det inte löna sig för någon att skapa en missbrukare...Storbritannien har haft legalisering — inte av heroin i allmänhet, utan de har haft ett arrangemang enligt vilket intygade missbrukare kan få heroin från läkare på recept. Och det har gjort mycket mindre skada än vårt system har.

Donahue: Håller ni med om att detta är den fråga som blottlägger hela meningen med ert personliga uttalande och att det är här vi kommer till den praktiska verkligheten av vardagslivet blod, svett och tårar, av föräldraångest...Och med allt beröm ni fått...är detta inte en mycket svår plattform för er att utgå från?

Friedman: Jag tror inte det...för jag tror det svarar mot den verkliga förståelsen och intresset och tron hos den stora majoriteten av det amerikanska folket.

Donahue: ...Ironin ligger i att ni är de konservativas älskling...och ni är den mest vältalige talesmannen mot missbruket (av alltför mycken myndighetsinblandning, ö a) som går i ett par skor idag. Ni är också känd för att stödja Ronald Reagans kandidatur.

Friedman: Ja, verkligen.

Donahue: Måste jag säga er vad som händer med Ronald Reagans kandidatur om han så mycket som andas ett samtycke med de uttalanden ni just gjort angående droger?

Friedman: Nåja, lyckligtvis är en av de största fördelarna med att vara universitetsprofessor att du kan säga exakt vad du tycker...och jag kandiderar inte för någon förtroendevald post. Jag skulle aldrig kandidera för någon förtroendevald post...och jag betraktar det som en stor lyx att jag kan vara oansvarig.

Ingmar Ståhl om Milton Friedman

Milton Friedman har haft behov av PR ända sedan han började som whiskyadvokat åt maffian under förbudstiden. I boken Frihet att välja försöker han snygga upp de teorier han har haft alltsedan dess genom att stödja sig på 1700-talsekonomen Adam Smith i hopp om att folk glömt dennes förespråkande av opiumsmugglingen mot Kina. I förordet till boken fortsätter professor Ingemar Ståhl PR-kampanjen in absurdum:

"Friedman karakteriseras som den man som vill riva ner den sociala välfärden och skapa arbetslöshet. En läsning av denna bok kommer att visa felaktigheten i mytbildningen. Få ekonomer har ett så klart och stort socialt samvete som Milton Friedman: han är emot förtryck, han ställer sig på de svagas sida och han har en obändig tro på människans möjligheter."

Man måste fråga sig om det är Friedmans "obändiga tro på människans möjligheter" att knarka ner sig som socialdemokraten Ingmar Ståhl är så betagen i?

Narkotikabanker på väg in i Sverige

Tidningen *Veckans Affärer* uppger den 16 oktober att inte mindre än fyra engelska banker nu håller på att upprätta representationskontor i Stockholm. Alla dessa fyra banker är kända från boken *DOPE, Inc.* som ledande narkotikabanker.

Standard Chartered Ltd. är den mest ökända. Huvudkontoret ligger i London, men dess främsta verksamhetsområde sedan den grundades på 1800-talet, är i heroinets huvudstad Hongkong. Efter HongShang-banken, som officiellt medgivit opiumhantering fram till 1945, är Standard Hongkongs största bank. I styrelsen för Standard sitter bl a Lord Inchcape från den gamla opiumhandlarfamiljen. Hans far är känd för den s k Inchcape-rapporten som lades fram 1923, i vilken den brittiska regeringen uppmanades att ignorera den internationella opinionens protester och fortsätta stödja opiumhandeln. Standard har redan öppnat kontor i Köpenhamn.

National Westminster, Midland Bank och **Barclays Bank** är också banker som kontrolleras av gamla narkotikahandlande familjer och som nu söker sig till Sverige.

Rätt utgångspunkt

Hitintills har utländska banker inte kunnat öppna filialkontor i Sverige utan bara representationskontor. Nu vill såväl ovanstående brittiska banker som franska banker gå steget längre och öppna filialer i Sverige. Både bankinspektionen och svenska banker har uttalat sig positivt om en sådan etablering.

Med tanke på att de fyra ovanstående brittiska bankerna har en dokumenterad bakgrund som narkotikabanker är det nödvändigt att bankinspektionen undersöker dem från den utgångspunkten. Utländska banker som vill till Sverige för att finansiera industriell utveckling och handel är välkomna, men narkotikabanker betackar vi oss för.

Vi behöver en ny banklag som förbjuder banker i Sverige att samarbeta både med dokumenterade narkotikabanker och med skatteparadisen där de svarta narkotikapengarna tvättas vita.

Ulf Sandmark

Droglobbyn har makten

Orsaken till den lavinartade ökningen av narkotikamissbruket under de senaste åren i USA och resten av världen är att droglobbyn drog in i Vita huset samtidigt med Jimmy Carter. Det fick till resultat att de narkotikabekämpande myndigheterna togs över av drogliberaler som förespråkar marijuanalegalisering.

Följande artikel är ett sammandrag av en artikel som publicerats i *War on Drugs* i USA. Den går igenom och nämner namnen på de som är ansvariga för narkotikaepidemin i USA.

Frågan är om Ronald Reagan, USA:s nye president, kommer att rensa upp bland dessa drogspridare eller fortsätta Carters politik. Ronald Reagan har tidigare för *War on Drugs* uppgivit att han inte tänker låta någon från droglobbyn NORML få ha ansvar för USA:s narkotikapolitik.

Sedan januari 1977, då president Carter tog plats i Vita huset, har användningen av farliga droger i USA ökat mer än någonsin tidigare i historien. Den 15 mars 1977 rapporterade *New York Times* att: ''Carteradministrationen bad idag kongressen att avkriminalisera marijuanainnehav och sade sig samtidigt 'allvarligt överväga att ompröva' sin inställning när det gäller straff för kokaininnehav''. Den 2 augusti 1977 sa Carter i sitt tal till kongressen: ''Jag stödde en förändring av lagen som innebär att staten inte längre tänker bestraffa innehav av upp till ett uns (28 g)[1] marijuana. Detta innebär att delstaterna är fria att anta vilka lagar de vill när det gäller marijuanainnehav. Avkriminalisering är inte detsamma som legalisering''.

Det amerikanska folket har fått betala dyrt för Jimmy Carters stöd för avkriminaliseringen av farliga droger. Enligt doktor Robert L DuPont, chef för National Institute for Drug Abuse mellan 1973 och 1978, som vittnade inför senatens juridiska kommitté i Baltimore den 16 november 1979, så har detta lett till att ''ökningen av marijuanabruket bland unga människor i USA bokstavligen talat svämmat över alla breddar. Den senaste statistiken visar, att en av nio gymnasieelever röker marijuana varje dag under skolåret.'' Annan statistik är än mer häpnadsväckande:

— I november 1978 visade en delstatlig narkotikamyndighet (New York State Substance Abuse Service) att användningen av marijuana bland barn i sjunde till tolfte årskursen ökat med 300 procent sedan delstaten avkriminaliserat marijuanan. Samma statistik visade att 10 procent av samma ålderskategori experimenterat med kokain.

— En studie vid Michiganuniversitetet som offentliggjordes i januari 1980 visade att användningen av kokain bland gymnasieelever hade skjutit i höjden — den uppgick nu till 12 procent, dubbelt så mycket som 1975. 130 skolor över hela USA hade deltagit i studien.

— En undersökning i delstaterna Maine och Maryland visade att *en av sex* gymnasieelever blir höga på marijuana dagligen. Undersökningen visade också att allt fler barn under 12 år röker marijuana.

— Den senaste undersökningen, som gjorts av en statlig narkotikamyndighet (Department of Health and Human Service — HHS) och som offentliggjordes den 19 juni i år, visar hur snabbt droganvändningen ökat under de senaste tre åren. 1962 var det 4 procent i åldersgruppen 18—25 år som någon gång använt marijuana. 1977 var det 60 procent och 1979 var det 68 procent. Av dessa hade hälften använt marijuana mer än 100 gånger. I samma grupp var det 19 procent som hade prövat kokain åtminstone en gång under 1977, dvs under president Carters första år vid makten. 1979 var siffran 28 procent, en ökning med nästan 50 procent.

Liberal inställning

Trots dessa överväldigande bevis för att avkriminaliseringen lett till att miljontals unga amerikaner håller på att förstöras, så står Carter fast vid sin liberala inställning till narkotikan. Detta visas tydligast av de riktlinjer som Carter dragit upp i en statlig utredning från 1979 angående ''narkotikabekämpningen'' :

''Straff för innehav av en drog ska inte vara mer skadligt för individen än användningen av själva drogen; och på de ställen där det är det bör detta förhållande ändras. Ingenstans är detta tydligare än i lagarna mot innehav av marijuana för personligt bruk. Därför stöder jag ett statligt lagförslag, som innebär att staten eliminerar alla straff för innehav av ett uns marijuana.''

Carters narkotikapolitik är resultatet av en finansiellt mycket mäktig droglobby, som har konspirerat under de senaste 20 åren för att göra drogmissbruk till en daglig företeelse i Amerika. Medlemmar av denna droglobby sitter på höga poster i Carteradministrationen och i kongressen; de kontrollerar nyckelposter i institutioner som Rand Corporation, Standard Research Institute, Harvard University och Xerox Corporation. De har skapat en generation av sk läkare som talar om för oss att droger är ofarliga. Dessa personer — med få undantag — går inte ut på gatan själva och säljer. De är värre än så. De säljer drogerna som idé.

Strategin från opiumkriget

Motståndare till avkriminalisering av marijuana är väl förtrogna med namn såsom National Organization for the Reform of Marijuana Laws (NORML)[2], tidningen *High Times*[3], Hardvarduniversitetets Dr. Norman Zinberg och senatorn Jacob Javits, som står i främsta ledet i försöken att legalisera droganvändningen.

Men bakom dessa finns krafter som har genomdrivit en ideologisk krigföring mot det amerikanska folket sedan början av 50-talet. Detta började med projektet MK-Ultra, som skapade hela flumkulturen med sitt ''njutningssökande''[4]

Som boken *DOPE, INC.:Britain's Opium War Against the United States* dokumenterar, så är skapandet av drogkulturen en upprepning av Englands opiumkrig mot Kina — en hel nation undergrävs genom att dess folk drogas ner.

Den amerikanska motkulturens överstepräst var Aldous Huxley, en agent för den engelska kronan, som satte igång den psykedeliska drogkulturen genom sin bok *Doors of perception*, skriven 1953 då Huxley själv experimenterade med drogen peyote. Detta var långt innan Harvarduniversitetets Timothy Leary uppmanade amerikanska collegeungdomar att ''turn on, tune in and drop out''[5] med LSD.

→

Peter Bourne fick sparken från Vita huset sedan det avslöjats att han skrivit ut narkotikarecept till sina kollegor.

Huxley hade introducerats till drogkulturen via en degenererad kult vid Oxforduniversitetet som på 20-talet leddes av ockultisten Aleister Crowley. I början på 60-talet var denna kult med sitt förespråkande av fria droger och fri sex i full verksamhet i Kalifornien under ledning av det psykedeliska prästerskapet Huxley, Alan Watts, Gregory Bateson och senare Timothy Leary.

Vem förespråkar droger

Den egentliga droglobbyn i USA inbegriper ett mycket omfattande nätverk av institutioner och individer på flera nivåer i samhället, som arbetar på ett mycket välorganiserat sätt för att skapa förutsättningarna för en utbredning av drogmissbruket. Det som många välmenande människor tror vara droglobbyn, NORML, är i själva verket bara den utåt mest synliga delen av verksamheten. Den viktiga frågan är vem som sitter i ledningen.

I det följande ska vi gå igenom de institutioner och individer som är ansvariga för drogmissbruket i USA. Man kan göra en indelning i tre nivåer, där den högsta utgörs av de eliter som från mycket ''respektabla'' positioner i samhället håller i trådarna och den lägsta nivån utgörs av de som mest synligt sprider drogkulturen.

Nivå I: policy- och tankekontroll

Här finner vi de välklädda damerna och herrarna ''höjda över varje misstanke'' som innehar maktpositioner med stort inflytande i samhället. Här finner vi institutioner, stiftelser och sk hjärntruster.

The Commonwealth Fund Denna stiftelse är uppkallad efter det brittiska samväldet (The Brittish Commonwealth) och dess formella ledare är drottning Elizabeth av England. Denna stiftelse var en av de ursprungliga bidragsgivarna till Drug Abuse Council — DAC, som ger råd till Vita huset. DAC, som förespråkar legaliserat heroin för narkomaner, har Dr. Norman Zinberg i sin styrelse. Zinberg är också officiell rådgivare till NORML. Zinberg har fått många stipendier från Commonwealth Fund för sin narkotikaforskning. Stiftelsen har också gett stora summor till de beteendevetenskapliga institutioner vid Stanforduniversitetet som ledde MK-Ultraprojektet. Slutligen förtjänar det att nämnas att stiftelsen var en av de ursprungliga finansiärerna av en kommitté för sexualupplysning i USA (Sex Information and Education Committee) som med ''sexundervisning'' som täckmantel spridit omoral och promiskuitet i amerikanska skolor.

Trepartskommissionen Rådet för utrikes förbindelser, som har medlemmar såsom Henry Kissinger, George Bush, John Anderson, Jimmy Carter och många andra i Carteradministrationen, skapade Trepartskommissionen. Denna kommission är direkt indragen i droglobbyn genom sådana medlemmar som J Paul Austin och William R Hewlett.

J Paul Austin Austin som är ordförande för Coca Cola och medlem i Trepartskommissionen, är en av de huvudsakliga finansiärerna av Emoryuniversitetet i delstaten Georgia. Detta universitet har skapat några av droglobbyns viktigaste agenter som Peter Bourne, Thomas Bryant och Robert DuPont. Austins Coca Cola är också kopplat till Warner Communications, som äger Capricorn Records (ett skivbolag) liksom kontraktet med en rockgrupp från Georgia som heter Allman Brothers. Allmans använder öppet kokain och Capricorn propagerar öppet för droger (se nedan).

William R Hewlett Tidigare chef för DAC och ordförande för Hewlett Packards elektronikfirma. Han sitter också i David Rockefellers bank Chase Manhattan, i styrelsen för Stanforduniversitetet och är medlem i Trepartskommissionen. Han finns också med i Rand Corporation som spelar en nyckelroll i droglobbyn.

Rand Corporation Liksom Stanforduniversitetet var Rand Corporation instrumentellt när det gällde att starta MK-Ultras LSD-experiment på 60-talet. Rand har gjort egna studier på LSD. En gjordes 1963 och kallades ''LSDs kortsiktiga effekter på ångest'', där man kom till slutsatsen att LSD förbättrar emotionella attityder och minskar ångest!

Kennedyfamiljen Senator Edward Kennedy var en av de första förespråkarna för en avkriminalisering av marijuana. Detta förvånar inte eftersom klanen Kennedy sedan länge varit springpojkar åt den engelska aristokratin. Joseph Kennedy, bröderna Kennedys far gjorde sin förmögenhet genom att smuggla sprit till USA under förbudstiden och blev sedan USA:s ambassadör vid hovet i London. Förutom för senator Kennedys ökända legaliseringsförslag, är Kennedyklanen också känd som de mest öppna förespråkarna för droger genom släktingen och filmstjärnan Peter Lawford, som sitter som rådgivare åt NORML.

Harvarduniversitetet Harvard befinner sig på en nivå över andra universitet genom att man där inte bara utarbetar strategier för hur drogerna ska spridas — man utarbetar där också politiken för institutionerna ''höjda över varje misstanke''. Harvard skapade sådana LSD-förespråkare som Timothy Leary och tre av den ''andra generationens'' MK-Ultraagenter: Norman Zinberg, Lester Grinspoon och Andrew Weil.

Fordstiftelsen Fordstiftelsen skapades 1948 och är den största privata stiftelsen i världen. Den var DAC:s främste finansiär och stöder allt från nolltillväxtstudier, svarta nationalistiska rörelser och miljörörelsen.

Nivå II: kontroll av Vita huset

Under de rika och mäktiga personer och organisationer som beslutat att USA ska bli en drognation finns de människor och institutioner, som har hand om att se till att besluten genomförs. Detta är ''experterna'', de sjuka psykiater och sociologer

som utgör den labyrint av kommittéer, utredningar och institut som bestämmer Vita husets narkotikapolitik. De utför de studier som visar att narkotikamissbruket inte är en medveten politik utan ett ''sociologiskt fenomen'', som på något sätt ''naturligt'' drabbat våra ungdomar. Dessa studier låter berätta att det är omöjligt att stoppa narkotikaflödet och att det därför är nödvändigt att lära sig handskas med missbruket på bästa sätt. De säger att marijuana inte är farligt och att den därför bör legaliseras. De säger att heroin har ett potentiellt ''medicinskt'' värde.

Det var dessa personer som blev de högsta rådgivarna till den statliga regeringen så fort Carter kom till makten.

Drug Abuse Council (DAC) DAC skapades 1970 av Fordstiftelsens chef McGeorge Bundy och är det äldsta av Vita husets rådgivande organ i narkotikafrågor. I början koncentrerade sig DAC på att förespråka metadonprogram som det viktigaste sättet att handskas med heroinproblemet. När man fått metadon mer eller mindre accepterat i vissa kretsar, så dröjde det inte länge innan DAC började föreslå en legalisering av heroin. I en rapport från DAC heter det att man vill ha ''ett legalt distributionssystem'' (av heroin) som kan ''konkurrera med det illegala''. Man behöver väl knappast tillägga att DAC är en entusiastisk supporter till avkriminalisering av marijuana.

DAC är inte bara det huvudsakliga ''expertorgan'' som bestämmer Vita husets narkotikapolitik. Om vi tittar lite på vilka som styr och finansierar verksamheten, så finner vi gräddan från nivå I. Förutom Fordstiftelsen finns Commonwealth Fund och Kaiserstiftelsen bland bidragsgivarna. William Hewlett från Trepartskommissionen sitter i styrelsen liksom Carters rådgivare Peter Bourne.

Även om DAC officiellt har avslutat sitt arbete i april i år och därefter upplösts, så kan man fortsätta att tala om denna insitution i presens. De flesta av dess medlemmar har intagit höga positioner inom Carteradministrationen.

DAC:s slutrapport ''En studie över drogmissbruket'' skapade stor ilska bland narkotikabekämpande myndigheter och hos polisen. Rapporten, som författats av Thomas Bryant och Norman Zinberg, föreslår legalisering av marijuana och lindrigare straff för innehav av kokain, hasch och metadon. Rapporten avslutas med att säga att det amerikanska folket måste upphöra med sin ''rädsla'' för narkotika och istället lära sig att handskas med den, eftersom drogerna uppenbarligen är här för att stanna. Och DAC var som sagt ett officiellt rådgivande organ till Vita huset!

Foto: Svenskt Pressfoto

Aldous Huxley, författare till *Du sköna nya värld*, är den nya tidsålderns ''sanne pionjär''. I sina böcker, bl a *Doors of Perception*, propagerar han öppet för ''utvidgat medvetande genom hallucinogener''.

National Institute on Drug Abuse NIDA är ett annat av de drogförespråkande organisationer som omger Vita huset. NIDA är en underavdelning av USA:s socialdepartement och handhar finansiering av ''rehabiliteringsprogram'' och forskningen runt de medicinska och sociala ''efekterna'' av droger. NIDA har kommit till nästan exakt samma slutsatser som DAC, vilket inte är så konstigt med tanke på att båda organen använder sig av samma ''experter''.

Office of Drug Abuse Policy (ODAP) Denna organisation direkt underordnad Vita huset leddes av Dr. Peter Bourne. Organisationen har nu döpts om till Drug Policy Branch och är inte bara känd för att förespråka utan också för att langa droger. Detta blev känt när det avslöjades att Bourne skrivit ut narkotikarecept till ODAP:s anställda.

Dr. Peter Bourne Förutom att vara ökänd p g a förskrivningsskandalen i Vita huset, så är Bourne kopplad till så gott som varje viktigare del av drogimperiet — från det sydostasiatiska heroinet för MK-Ultraoperationerna i San Francisco till de välbetalda ''narkotikaexperterna'' i Washington, till NORML.

Bourne är, trots att han tvingades avgå, fortfarande Carters förtrogne och psykologiska kontrollör. Enligt Carter själv var det Bourne som övervakade Carters ''pånyttfödelse'', då Carter anslöt sig till den nya fundamentalistiska kristna kulten i USA. Bourne är en produkt av J Paul Austins och Coca Colas Emoryuniversitet, där hans far ledde hjärntvätten vid den beteendevetenskapliga institutionen. Bourne gjorde sin psykiatritjänstgöring vid Haight-Ashbury Free Medical Clinic i San Francisco. Denna klinik var en av de viktigaste i MK-Ultras LSD-projekt och det var →

där som "hippie"-rörelsen föddes.

Innan han började jobba med MK-Ultra i Kalifornien var Bourne psykiater i Vietnam under kriget. Där utförde han "stressundersökningar" på de Gröna baskrarna och studerade heroinberoende soldater. Det var vid denna tidpunkt 1964-66 som en skandal avslöjade att CIA, den amerikanska underrättelsetjänsten, var aktivt indragen i smuggling av opium och heroin från den gyllene triangeln.

I början på 70-talet blev Bourne Carters speciella rådgivare i narkotikafrågor då Carter var guvernör i Georgia. Något senare hjälpte Bourne till att skapa NORML. Sedan dess har han varit NORML:s rådgivare, även under den tid som han var anställd som chef för president Carters Office on Drug Abuse Policy. Trots att han tvingades avgå för att han langat knark i Vita huset, så är han fortfarande rådgivare till Vita husets Drug Policy Branch!

För närvarande arbetar Bourne för FN i en kommission som studerar Mellanösterns "vattenresurser". Detta sker samtidigt som Mellanöstern blivit centrum för narkotikasmugglingen i världen.

Dr. Thomas Bryant Bryant var chef för DAC, han är rådgivare till NORML och en nära vän till både Carter och Bourne. Liksom Bourne är han en produkt av Emoryuniversitetet. Bryant var tidigare chef för en enhet inom Office of Economics Opportunity som såg till att Bournes metadonklinik i Atlanta, Georgia fick pengar.

Foto: Svenskt Pressfoto

Sedan Jacob Javits slängts ut från kongressen är Edward Kennedy den mest uttalade talesmannen för droglobbyn bland senatorerna. Han har stått som undertecknare av lagförslag S1722, som innebär avkriminalisering av marijuana.

Dr. Norman Zinberg Zinberg var med och skapade NORML och sitter nu som en av dess rådgivare. Samtidigt är han rådgivare åt NIDA. Zinberg är professor vid Harvarduniversitetet och blev liksom Bourne skickad till Vietnam under kriget, där han studerade heroinberoendet bland amerikanska soldater. När han återkom från Vietnam var han med och grundade NORML och skrev: "Droger borde legaliseras...Det finns en brist på kunskap om hur man borde använda droger, men om vi utbildar befolkningen, så kommer missbruket att upphöra...När allt kommer omkring så är ju drogerna en del av vardagen." Zinberg har sedan dess varit ett ständigt inkallat vittne vid kokainrättegångar, där han hävdar att kokaininnehav inte är ett brott.

Några ord måste sägas om droglobbyns agenter på Capitol Hill, d v s USA:s kongress. Även om det finns många kongressmän till salu när det gäller drogfrågan, så är det speciellt två namn som förtjänar att nämnas: senatorerna Jacob Javits och Edward Kennedy.

Jacob Javits Sedan 1968 har Javits motionerat i senaten för olika lagförslag som syftar till att "avkriminalisera" marijuana. NORML prisar ständigt Javits för att han är "deras man" på Capitol Hill. Javits har varit aktiv i droglobbyn långt innan NORML startades och är naturligtvis medlem i NORML:s rådgivande kommitté.

Under andra världskriget var Javits biträdande chef för Office of Strategic Services (föregångaren till CIA) avdelning för kemisk krigföring. I sin egenskap av juriskonsult i delstaten New York under åren 1954-1956 administrerade Javits genom sina gamla kontakter i CIA och MK-Ultra ett hemligt LSD-experiment. Åtminstone en militärofficer dog som ett resultat av att han givits LSD utan att han visste om det. 1977 stämdes Javits av anhöriga till den döde.

Enligt såväl företrädare för narkotikabekämpande undersökare som tjallare bland de höga kretsarna inom den organiserade brottsligheten är Javits en "tillgång" för den drogkopplade Bronfmanfamiljen och för gangstern Meyer Lansky. Enligt vittnesmål som finns hos Securities and Exchange Commission, så delger Javits hemlighetsstämplad regeringsinformation till Landskysyndikatet.

Edward Kennedy Efter Javits är Kennedy den mest uttalade talesmannen för droglobbyn i kongressen. Som ordförande för senatens juridiska utskott, har Kennedy stått som undertecknare av lagförslag S.1722, ett lagförslag som innebär med avkriminalisering av marijuana. Precis som Javits är Kennedy upp till öronen inblandad i Lansky-Vesco syndikatats kriminella aktiviteter. Högst upp på den lista av bidragsgivare, som gav pengar till Kennedys valkampanj 1976, var Joseph Linsey. Denne Linsey är känd som en av topparna inom den organiserade brottsligheten i nordvästra USA. Linsey är en affärspartner till Meyer Lansky i företaget *International Airport Hotel Disc Distribution, Inc.*

Nivå III: propaganda för droger

På denna nivå finner vi drogmaskinens propagandafolk. Det är innefolket som sprider idéerna och glamouren runt drogerna, det är radikalerna som förespråkar droger som en alternativ livsstil, det är modeadvokaterna som får langarna på fri fot, det är de som säljer parafernalia[6]. Det är dessa människor som gör drogerna till något ”intressant”.

The National Organisation for the Reform of Marijuana Laws — NORML NORML grundades 1971 av Keith Stroup, en advokat som tidigare arbetat i konsumentrörelsen. Stroup var personligen indragen i att författa ett lagförslag som lades fram i senaten av Charles Percy och som innebar ett försök att förhindra Mexiko att förstöra sina marijuanaodlingar. Stroup har nu sin egen advokatbyrå i Washington, som specialiserat sig på att försvara narkotikalangare.

NORML får en hel del av sina pengar från Playboystiftelsen, som har tre av sina medlemmar i NORML:s rådgivande kommitté inklusive Playboychefen Hugh Hefner själv. Hefner gav Stroup stor publicitet genom att intervjua honom i *Playboy* 1978. I den intervjun avslöjade Stroup att pengarna till NORML kom från ”anonyma bidrag från langare”. Playboystiftelsen har liksom Commonwealth Fund och flera andra stiftelser som gav pengar till MK-Ultra, gett stora belopp för ”sexualundervisning” i USA:s skolor. Denna sexualundervisning har inte tjänat något annat syfte än att luckra upp och förstöra ungdomarnas moral, vilket är en av förutsättningarna för att de ska bli mottagliga för drogkulturen.

Andra bidragsgivare visar en direkt koppling till nivå I. Exempelvis ger arvtagaren till General Motors, Stewart Mott pengar till såväl NORML, *High Times* som Institutet för policystudier. Mott har också gett pengar till trepartskommissionsmedlemmen och presidentkandidaten John Andersson. Några andra kända namn i NORML:s rådgivande kommitté är:

Max Palevsky, styrelseordförande för Xerox

William F Buckley, känd konservativ politiker som öppet erkänt att han rökt marijuana

Dr Benjamin Spock, känd barnpsykolog och författare till ett otal böcker om antiauktoritär barnuppfostran

Dr Lester Grinspoon, från Harvards psykiatriska klinik och författare till boken *Cocaine*.

NORML går nästan inte att skilja från ACLU, American Civil Liberties Union och Ralph Naders Public Interest Research Group (PIRG). ACLU:s ordförande Neier och juridiske samordnare Ramsey Clark finns båda i NORML:s rådgivande kommitté. Precis som NORML får ACLU pengar från Playboystiftelsen. I många delstater delar NORML kontorslokaler med ACLU och Naders PIRG.

Resten av NORML:s pengar kommer från knarklangare genom *High Times*. *High Times* finansieras huvudsakligen genom annonsintäkter från den sk parafernaliaindustrin. Tidningen ger i sin tur hela 50 procent av sin profit till NORML.

Keith Stroups nya advokatbyrå, kallad Stroup, Goldstein, Jacobs, Pritzker and Ware, visar också på intressanta kopplingar mellan droglobbyns lägre nivåer och de ansedda familjenamnen i toppen. Stroups viktigaste partner är Michael L Pritzker från den väletablerade advokatbyrån Pritzker i Chicago. Pritzkerfamiljen är sedan länge medlemmar i Chicagos Council for Foreign Relations och håller i den finansiella kontrollen över hotellkedjan Hilton International. Hilton kontrolleras i sin tur av ett nätverk av gamla adels- och finansfamiljer, som historiskt har kontrollerat narkotikahandeln.

Michael Pritzker själv är advokat åt Accessories Trade Association som är parafernaliaindustrins lobbyorganisation. Innan Pritzker blev delägare i Stroups advokatfirma hjälpte han sin fars advokatbyrå att tjäna fyra miljoner kronor på att försvara narkotikabrottslingar. Han är också ofta sedd i Colombia, där han tillsammans med Ernesto Samper Pizano försöker att driva igenom en legalisering av marijuana. Pritzker är nära vän till Peter Bourne och var enligt honom själv närvarande, tillsammans med Stroup, på det kokainparty där det avslöjades att Bourne skrivit ut olagliga narkotikarecept.

High Times NORMLs och drogmaffians inofficiella språkrör är *High Times*. Tidningen grundades 1974 av en fd ledare för yippierörelsen, Tom Fourcade, som senare sköt sig själv i huvudet. Nu ges tidningen ut av Andrew Kowal, som också är utgivare av *Accessories Digest*, parafernaliaindustrins språkrör. Kowal sitter också i NORMLs rådgivande

→

Senator Charles Percy lade fram ett lagförslag som försökte förhindra Mexiko från att förstöra sina marijuanaodlingar genom växtbesprutningar.

kommitté och enligt tillförlitliga källor använde han sig av pornografihandlaren Larry Flints (utgivare av *Hustler*) distributionsnätverk för att få ut *High Times* över hela USA. Andra källor hävdar att *High Times* också distribuerades via samma kanaler som narkotikan.

Man får inte förledas att tro att *High Times*, som når ut till 4 miljoner amerikanska narkomaner, var ett projekt som sattes igång av några utbrända yippies och ett par unga advokater. Den sanna historien är att *High Times* startkapital kom från ett företag som heter New American Library (NAL), ett dotterförlag till Times-Mirror Corporation. Times-Mirror äger *Los Angeles Times* och har en gemensam presstjänst tillsammans med *Washington Post*. NAL:s fd direktör Robert Gutwillig är nu delägare till förlaget Newmag i Europa som ger ut den pornografiska *Lui*, ett plagiat av *Playboy*. Newmag publicerar också Hans Magnus Enzenberger, den västtyska vänsterskribenten som identifierats som en terroristkontrollör.

Två av *High Times* redaktörer, Craig Pyes och Chip Berlet som helt nyligen ersattes vid en kosmetisk omorganisation, kommer båda från radikala frontgrupper till Institutet för Policystudier i Washington. Berlet är rådgivare till en tidning som heter *Public Eye*, som ges ut av ett nätverk av radikala advokater som är kopplade till terroristnätverken.

Flera andra drogpropagerande tidskrifter har startats efter ”succén” med *High Times*. Konstigt nog är de alla kontrollerade av pornografiindustrin. Exempelvis ägs *Head* av Club medan *Rush* ägs av den pornografiska Swank.

Detta är droglobbyn. Det är inget att förundra sig över att narkotikamissbruket ökar bland våra ungdomar och att den lokala polisen står maktlös i sina försök att stoppa narkotikan — drogspridarna kontrollerar regeringen. Under tiden får du veta att narkotikaproblemet inte är ett resultat av en konspiration. Michael Pritzker, parafernaliaindustrins advokat, sa nyligen att ”det sociala trycket är orsaken till drogmissbruk”. Enligt Pritzker uttrycker föräldrarna bara ”sina egna misslyckanden” när de attackerar droglobbyn. Han tillade: ”Det är inte som om någon utomstående makt skulle korrumpera USA:s barn”.

Detta är ett märkligt uttalande från en som hjälpte drogmaffian i Colombia att legalisera marijuanaproduktionen och som tillsammans med NORML:s skapare satt upp en advokatbyrå, som räknar med att tjäna miljoner på att försvara narkotikasmugglare.

1. 1g marijuana är ungefär vad som behövs för en marijuanacigarett.
2. NORML är en organisation som bildats för att verka för en legalisering av marijuana.
3. *High Times* är en tidning som öppet propagerar för narkotika.
4. MK-Ultra var ett ”experiment” lett av Aldous Huxley där man gav LSD till försökspersoner. Som ett resultat av MK-Ultra hade ca 5 procent av USA:s vuxna befolkning prövat LSD eller liknande drog 1973. Se **STOPPA KNARKET** nr 2, 1980.
5. ”turn on, tune in, drop out” kan ungefär översättas med ”tänd på, stäm in, flippa ut”.
6. Parafernalia är de tillbehör som används vid missbruk t ex pipor.

DANMARK:

ADK MOBILISERAR MOT CHRISTIANIA OCH DÖDSHJÄLP

Det arbete som ADK i Danmark och Sverige satt igång för att få norrra Europas största knarkcentral Christiania stängt, har lett till stora rubriker både i danska och svenska tidningar.

Trots kraven på en stängning av Christiana fortsätter den danska regeringen att öppet stödja Christiania. I ett svar till ADK säger Danmarks statsminister Anker Jörgensen att en stängning av Christiana inte är aktuell eftersom en stadsplan för området inte är färdig!

Samtidigt som den danska regeringen vägrar att ingripa mot detta knarknäste så ger den danska staten stöd på 20 000 kronor till s k kulturella aktiviteter i Christiania. Precis som Statens Kulturråd i Sverige ger pengar till knarkförespråkande popgrupper, så stödjer det danska kulturrådet den flumkultur som härskar i Christiania. Den danska regeringen stöd för Christiania innebär i princip en ”legalisering” av narkotikakulturen i Danmark. Något som det danska socialdemokratiska ungdomsförbundet öppet krävde på partikongressen i somras.

Legaliserad dödshjälp

Samtidigt med denna indirekta legalisering av narkotikan försöker den danska regeringen driva igenom legaliserad dödshjälp. Socialminister Ritt Bjerregaard går i spetsen för en dödshjälpskampanj som innebär att gamla och sjuka inte ska få den medicinska vård som är nödvändig. Motiveringen bakom är att dessa personer ändå är obotligt sjuka och snart ska dö och att det därför är onödigt att använda dyrbara resurser på dem.

— Den danska regeringen försök att legalisera både narkotika och dödshjälp innebär att göra Danmark till ett föregångsland för den nya tidsåldern, säger Poul Rasmussen, ordförande för ADK i Danmark.

Av den anledningen deltog ADK som medarrangör till ett internationellt symposium mot dödshjälp som hölls i Köpenhamn i slutet av oktober. En av talarna på konferensen var riksdagsledamoten Birgith Mogensen från Centrumdemokraterna som betonade det omoraliska i att låta sjuka människor dö bekvämt med mindre kostnad för staten.

— Om vi ska lyckas stoppa knarket i Danmark, så måste vi också stoppa alla försök att göra Danmark till ett land där man betraktar människor som förbrukningsbara djur, säger Poul Rasmussen. Det är därför vi med all kraft kommer att arbeta för att stoppa regeringens försök att införa dödshjälp.

BERLINGSKE TIDENDE ONSDAG 6. AUGUST 1980

Svensk krav — om lukning af Christianias narkomarked

Årsagen er butikstyverier

Af
Bo Dræbel

Selvfølgelig stjæler »Middel Svensson«, men der er så mange narkomaner mellem butikstyvene i Malmø, at byens forretningsfolk nu kræver »Nordens største narkotikamarked«, Christiania, lukket.

Den svenske aflægger af Antinarkotika-Koalitionen har samlet underskrifter blandt forretningsfolkene i Malmø, og kravet fremsættes i åbne breve til Sveriges udenrigsminister Ola Ullstén og statsminister Anker Jørgensen, som dog endnu ikke har modtaget sit. I brevet forlanges, at Christiania lukkes omgående, »hver eneste dags forsinkelse betyder, at nye narkomaner dør. Christiania er en miljøfare uden lige.«

Er det så galt med butikstyverierne ?

»Det er en plage«, siger afdelingschef Kalle Remmal, Silverbergs Møbel A/S. Malmø, en forretning à la Illums Bolighus. »Der stjæles hos os hver eneste dag, på årsbasis for omkring 200.000 kr., og vi får kun fat i en lille procentdel af tyvene. Naturligvis og desværre stjæler den hjemmegående husmor også, men det er en kendsgerning, at der blandt butikstyvene er mange narkomaner, som sælger varerne videre til hælere for 10-20 procent af værdien for at få penge til stoffer.

Vi har omkring 200.000 vareenheder i forretningen, så det er umuligt for sælgerne at holde øje med det hele. Vi har også civile kontrollanter. Alligevel forsvinder tingene. I perioder kan vi også mærke, at tyverierne er »bestillingsarbejder«. Når samme type vare forsvinder for vore antikvitetsafdelinger flere gange på en uge, er vi klar over, at varerne er »bestilt« af en eller anden samler.«

Mister bøger for 300.000 kr. årligt

I Lundgrens Boghandel i Malmø stjæles der for 300.000 kr. om året. »Det er særlig svært at holde øje med varerne i en boghandel, og bøger er så lette at afsætte i et antikvariat«, siger chefen. Ullabella Gustafson. »Man bliver ked af det, for det er sørgeligt, men butikstyvene er blevet yngre, og mange er påvirket af narkotika eller spiritus. Næsten alle byens forretningsfolk har allieret sig med vagtselskaber. Det har jeg også. Selv om det er dyrt, betaler det sig af flere grunde. Der bliver taget butikstyve, hver gang vagtselskabets folk kommer, og mine ansatte, som er bange for narkomanerne, føler sig tryggere.«

BOLIVIA:

NARKOTIKAMAFFIAN BAKOM MILITÄRKUPPEN

Det var många tidningar som avslöjade att narkotikamaffian stod bakom militärkuppen i Bolivia i somras. Det är nämligen två saker som framstår klart efter den första förvirring som omgav kuppen.

För det första, var det en ''kokainkupp'', en militär palatsrevolution, som leddes av samma krafter som styr Bolivias kokainhandel. Kokainhandeln inbringar en miljard dollar årligen och kuppen gjordes för att försäkra att denna lönsamma handel kan fortgå. Den mexikanska tidningen *El Dia* såväl som källor i andra delar av världen, har pekat ut och nämnt namnen på ett dussin av landets ledande militärer och avslöjat deras inblandning i narkotikahandeln.

För det andra, påminner kuppen i Bolivia i högsta grad om Pinochets blodbad 1973 i det närbelägna Chile. Tusentals har blivit fängslade, tortyr, massmord och ''försvinnanden'' hör till vardagen. Till skillnad från de flesta andra 189 kupper som ägt rum i Bolivia de senaste 155 åren, kommer denna att stanna. Bolivia har utsetts till kokainleverantör för den internationella narkotikakartellen, AB Narkotika — och för det ökande antalet kokainoffer i USA.

Att nämna namnen

Några av de som kontrollerar narkotikahandeln i Bolivia är:

General Luis Arce Gómez,inrikesminister. Han ansvarar för att motståndare till regimen undanröjs genom tortyr eller andra medel. Arce rapporteras äga ett laboratorium för framställning av kokain vid Oruroflygplatsen.

Major Norberto Salomon — Salomon äger tillsammans med general Arce Gómez en flotta av små flygplan, specialiserade för narkotikasmuggling. Ett av Salomons flygplan tvingades landa nära Trinidad i februari förra året och myndigheterna hittade mer än 700 kilo kokain ombord.

Överste Ariel Coca, utbildningsminister — är känd för att han lyckades få den pilot som ertappats i Panama med 100 kilo kokain ombord frisläppt.

General Luis Garcia Meza, Bolivias president — enligt den amerikanske senatorn Dennis DeConcini, (dem. Arizona) fick Garcia Meza avgörande finansiellt stöd för kuppen från en av Bolivias största narkotikahandlare, José Abraham Baptista. Som tack utnämnde den nya presidenten två av Baptistas släktingar till höga positioner inom tullen.

Källan för USA:s kokain

Kokain är inget nytt för Bolivia. Kokabladet, från vilket kokain produceras, har under århundraden tuggats av de undertryckta indianerna för att döva hunger, utmattning och elände. Men mellan 1976 och 1980 har Bolivias kokaproduktion under Carteradministrationen tjugodubblats — och nästan hela produktionen på 100 ton årligen smugglades till USA efter att ha förädlats till kokainpulver i bl a Colombia.

Kokainet ger Bolivias narkotikahandlare över en miljard dollar i årliga exportintäkter — mer än landet får in på legal export. Och det är mer än nog för att köpa generaler, dödsskvadroner och hela arméer.

Allt fler av Bolivias fattiga bönder kommer att tvingas till kokainproduktion — som här på bilden.

''Ingenting kan göras''

''Ingenting kan göras'', sade en talesman för Carteradministrationen i mitten av augusti. Man sade, ''så länge som den bolivianska regeringen är vid makten, kan vi inte komma åt (narkotika)-problemet'' och beordrade den amerikanska myndigheten Drug Enforcement Administration (DEA) att ta hem sin personal från Bolivia. Bakom detta döljer sig att Carteradministrationen tagit ett beslut att stödja Bolivias omvandling till en narkotikaekonomi.

Carteradministrationens inblandning är uppenbar i sitt stöd till Internationella valutafondens (IMF) och Interamerikanska utvecklingsbankens (IADB) lån till den nya juntan.

IMF beviljade den bolivianska juntan ett lån på 17 miljoner dollar och IADB gav ett annat på 86 miljoner dollar. Ytterligare lån har utlovats av IMF, Världsbanken och privata kommersiella banker, om juntan lovar att genomdriva en tuff åtstramningspolitik som dessa institutioner kräver.

Kunio Kikuchi, Världsbankens byråchef i Bolivia var ogenerad när han försvarade Bolivias narkotikahandel. ''När jag reser till La Paz, tar jag mej en kopp kokate för att komma över effekten av höjdskillnaden.'' Han påstod ''att hela bevisningsskyldigheten ligger på de som för fram anklagelser mot den bolivianska juntan''.

Bolivias nya chef för centralbanken, Marcelo Montero, är en erkänd efterföljare till Milton Friedman och lärdes upp av kollegor till Friedmans ''Chicago-skola'' vid det katolska universitetet i Chile. IMF:s bolivianska byråchef vurmade för Monteros kompetens. Men en presskälla påpekade att det knappast spelar någon roll vem som sitter på vilken post i Bolivia. ''Den enda verksamheten som växer i Bolivia är kokainhandeln och det behöver man inte ha mycket till huvud för''.

●

IRAN:

KNARKIMPORTÖRERNA AVRÄTTAS — INTE EXPORTÖRERNA !

Mellanösternexperten Robert Dreyfuss berättar hur Khomeinis iranska revolution finansierades via narkotikahandeln, och hur knarkmaffian i Israel arbetar hand i hand med det muslimska brödraskapet.

För inte så länge sedan blev det stora rubriker i massmedia över hela USA när en iransk medborgare anhölls i Washington, D.C. Häktningen skedde med anledning av det största enskilda heroinbeslag som någonsin gjorts. Det rena, iranska heroinets värde motsvarade över 140 miljoner kronor.

Denna historia är viktig därför att mannen som anklagades för att ha importerat det dödliga giftet är son till en tidigare ledande iransk underrättelsetjänsteman, Teymour Bakhtiar (ej att förväxla med fd premiärministern Shahpour Bakhtiar). Bakhtiar är ökänd som grundaren till den fruktade hemliga polisen i Iran, SAVAK. När shahen rensade ut honom för hans grymheter och tortyrverksamhet 1963, flydde Bakhtiar till grannlandet Irak.

Från ett hemligt högkvarter i Bagdad styrde Bakhtiar en undergrävande kampanj mot shahen, i samarbete med en då okänd mulla (islamsk präst), ayatollah Ruhollah Khomeini. När Khomeini landsfördrevs av shahen för att han hade uppmanat jordägare och lättlurade bönder till revolt, flydde också han till Irak, där han arbetade sida vid sida med Bakhtiar.

Nu, 17 år senare, är Khomeini den despotiske härskaren över ett söndrat Iran, han presiderar över politiskt kaos och en ekonomi i upplösning. En av dem som stödde Khomeinis ''revolution'' var den tidigare nämnde Teymour Bakhtiars son, Teymour jr. Han sitter nu i ett amerikanskt fängelse, dömd för narkotikabrott. Information från motståndare till Khomeini i Iran har gjort det känt att Bakhtiar gav stora penningbidrag till de islamska revolutionärerna månaderna närmast före revolutionen. Samma källor har avslöjat att det mesta av pengarna härrörde från heroin, opium och hasch som smugglats från Iran.

I själva verket kom det finansiella stödet till den iranska revolutionen huvudsakligen från narkotikans undre värld!

Nu skördar det internationella narkotikaimperiet en enorm belöning av Khomeinis regim. Enligt flera rapporter har Iran, sedan Khomeinis barbarer störtade shahen, blivit världens klart största producent av illegalt heroin och opium. Årsproduktionen har uppskattats till att vara så stor som 600 ton. Mycket av produkterna konsumeras inom landet av iranierna själva, men en stor del tar vägarna via Turkiet, Libanon och Israel till de amerikanska och västeuropeiska marknaderna.

Den amerikanska länken

De amerikanska polismyndigheterna oroas allt mer över hur narkotika sprids via Khomeinis anhängare. Dussintals fall har rapporterats i USA. I Los Angeles upptäckte man att stora porträtt av Khomeini, som förts till USA av Khomeinianhängare, innehöll några hekto heroin som gömts i ramarna.

I New York sägs det att en framstående affärsman från Iran som är en av ledarna för Khomeinis nätverk i USA, Cyrus Hashemi från den s k First Gulf Bank and Trust Ltd. med verksamhet i Schweiz, Bahamas och Paris, är inblandad i illegala narkotikatransaktioner.

Många av dessa iranier åtnjuter beskydd av liberala sympatisörer till Khomeinis regim. Trots att de öppet stödjer de gangsters som kontrollerar Irans regim nu, har de fått hjälp och beskydd av American Civil Liberties Union, Amnesty International och kretsar runt USA:s förre justitieminister Ramsey Clark.

Clark, som nyligen besökte Iran och därmed trotsade det amerikanska utrikesministeriets förbud mot resor dit, kommer att vara försvarsadvokat åt den fängslade Teymour Bakhtiar jr när det blir dags för rättegången.

Det muslimska brödraskapet

Khomeiniregimen är i själva verket en marionett åt det hemliga sällskap som spänner över hela den islamska världen och som kallas det muslimska brödraskapet (*Ikhwan al-Mslimun*).

Det muslimska brödraskapet grundades i slutet av 20-talet av det brittiska underrättelseväsendet och den arabiska byrån i Kairo under T.E. Lawrence av Arabiens och J.B. Philbys överinseende. Det är en kult och många av dess medlemmar är terrorister och våldsinriktade. Ända från början har det muslimska brödraskapet varit indraget i narkotikahandeln.

Den inre eliten i det muslimska brödraskapet använder hallucinogena droger som en del av kulten. Vanan går århundraden tillbaks i tiden. Eftersom brödraskapet härstammar från den islamska reaktionens gamla mystiska kulter med rötter från 1100-talet, då den fanatiska Al-Ghazali-fraktionen var verksam, kom det att omfatta eliten ur dessa fanatiska sekter. Några exempel är Sufirörelsen med sin mystik, de olika asketiska kulterna och de hemliga frimurarsällskapen.

I Iran spelade det muslimska brödraskapet, där kallat *Fedayeen al-Islam*, den avgörande rollen för att sätta igång Khomeinis revolution. *Fedayeens* chef heter ayatolla Sadegh Khalkhali. Han är en sadistisk galning som en gång spärrades in på ett hem för sinnessjuka pga sin vana att tortera och döda katter och andra små djur. I en suveränt ironisk gest utsåg Irans president Abol-Hassan Bani Sadr i våras Khalkhali till ledare för antidrogkampanjen i Iran.

Man behöver inte påpeka att Khalkhali knappast försökte stoppa utflödet av droger från Iran. Istället beordrade han i slutet av maj att 34 iranier skulle avrättas *för att de importerat* droger till Iran från Västeuropa!

Stammar och sekter

Brödraskapets narkotikasmugg-

Foto: Svenskt Pressfoto

ling sträcker sig från Indien och Pakistan till Afrika, och därifrån till Västeuropa och Nordamerika. Många regionala sekter och minoriteter finansierar sin verksamhet i huvudsak via den illegala narkotikahandeln. Några av dem har ett samarbete med det brittiska underrättelseväsendet.

Kurderna i Iran och Irak har t ex i århundraden använt sig av opiumhandel för att backa upp sin verksamhet. I Afganistan är många av de stammar som försöker skapa ytterligare ett Iran också veteraner i narkotikahandel.

I Libananon är de kristna maroniterna kända för att vara den ''libanesiska maffia'' som styr heroinflödet från Syrien till Libanon i samarbete med det muslimska brödraskapet i Egypten och Egyptens kristna sekt. sekt.

Den hårda och livliga staden Alexandria i Egypten är östra Medelhavets Marseilles. Från Alexandria styr narkotikahandlarna i länderna runt östra Medelhavet sina affärsrörelser. En av dem är överste Rifaat Assad från Syrien, den syriske presidentens gangsterbror, som i affärer samarbetar med den libanesiska Franjiehklanen. Överste Assad är bara en av de välkända pampar som styr opiumflödet från Bekaadalen i Libanon.

Länken till Israel

De som styr narkotikahandeln i regionen och på sätt och vis också i världen, har sitt center i Israel. Leumi-banken och andra israeliska banker är viktiga länkar i AB Narkotikas världsvida nätverk. Tillsammans med sina kompanjoner i Hong Kong, Schweiz, London och på Bahamas utgör de israeliska bankerna hjärtat i narkotikalangarnas elit. Det är detta nätverk som finansierar det muslimska brödraskapet i Iran och Mellanöstern och som ovanifrån kontrollerar det politiskt.

Den välkände amerikanske gangstern Meyer Lansky är en del av denna apparat. Den omfattar också den sionistiska klanen Bronfman i Kanada och många andra israeliska och sionistiska personer som är knutna till *Permindex*. Av dem kan nämnas en av premiärminister Menachem Begins närmaste män, Samuel Flatto-Sharon, som invaldes i Knesset (Israels riksdag) för att undgå utlämning till Frankrike där han är efterlyst för samröre med den organiserade brottsligheten. Flatto-Sharon beskyddas av Begin liksom många andra högt uppsatta personer som står Begin nära. Yaacov Meridor från det stora bolaget Maritime Fruit Corporation, och Shaul Eisenberg, en betydelsefull israelisk affärsman, är båda verksamma i narkotikahandeln. Tillsammans med en handfull andra israeler utgör de den elit som under olika täckmantlar opererar i Iran och andra islamska länder i samarbete med det muslimska brödraskapet.

Det israeliska underrättelseväsendet svarade i själva verket för en kritisk fas i den iranska revolutionen. I det nu pågående kriget mellan Iran

ITALIEN:
ADK:S KAMPANJ TVINGAR

och Irak står det klart, att Iran aldrig skulle kunna fortsatt kriget utan stöd från Israel.

Dubai är vid sidan av Israel Persiska vikens andra centrum för narkotikahandel. Shejkdömet Dubai står, som ett litet land i De Förenade Arabemiraten, under några brittiska bankers och den brittiska militärens beskydd. Dubai är ett ökänt center för guldsmuggling och utgör en kanal för narkotikahandlarnas svarta pengar.

De som styr Dubai, bland dem den bofaste brittiske konsuln som är det lilla landets inofficiella kung, upprätthåller nära förbindelser med Irans nya härskare.

Under Khomeini har drogbruket i Iran blomstrat. Mellan 2 och 6 miljoner iranier använder narkotika, och det representerar en dramatisk ökning sedan shahens tid då narkotikan var strängt förbjuden.

I ett tal 1979 sa Khomeini att den heliga koranen, islams bibel, förbjuder alkohol men inget säger om narkotika, som därför är tillåten i den islamska världen! Sådana uttalanden är förstås en parodi på islams verkliga lagar, som med eftertryck tar avstånd från narkotika.

Sedan revolutionen har stora jordbruksområden, som under shahens tid togs från jordägarna och gavs till de jordlösa bönderna, givits tillbaka till jordägarna som ibland varit förklädda till mullor. I och med Irans industri förfaller så är det bara jordbruket som fungerar, om än haltande. Många jordbrukare har börjat odla opium under sina nya herrar, och det är deras enda pålitliga inkomstkälla.

Enligt iranska källor har många i medelklassen, inklusive studenter och intellektuella, börjat använda narkotika i sin förtvivlan över bakslagen i Iran.

”En hel generation av Irans bästa ungdomar håller på att förstöras. Det är en tragedi”, sade en iranier som berättade att Irans skolor och högskolor stängts helt och hållet för att de skulle ”renas” från s k ”inflytande från västvärlden”.

”Vi ses i rätten!” — Med dessa ord reagerade en upprörd italiensk hälsovårdsminister på en fråga från ADK-ordföranden Rosanna Impiccini på ett offentligt möte, om varför han helt ändrat uppfattning ifråga om legalisering av marijuana och hasch. Ministern gav luft åt sin ilska över en månadslång energisk kampanj från Antidrogkoalitionens sida, som **STOPPA KNARKET** kunde berätta om i förra numret.

I maj månad kungjorde den socialistiske hälsovårdministern Aldo Aniasi att hans parti, socialistpartiet,ville ha en ändring av den italienska narkotikalagstiftningen och krävde sedan i en intervju att marijuana och hasch, som enligt honom var ”ofarliga” substanser, skulle legaliseras. Innan detta förslag överhuvudtaget hade diskuterats föranstaltade Aniasi per dekret att metadon återigen skulle få skrivas ut till heroinister, något som hans kristdemokratiska företrädare, Tina Anselmi, hade förbjudit p g a hälsoriskerna.

Aniasis utspel alldeles före det långa sommaruppehållet förvånade alla utom Antidrogkoalitionen. ADK visste vem Aniasi var, man kände till hans förbindelser till vissa bestämda kretsar inom socialistpartiet och vad han gjort som borgmästare i Milano. ADK drog genast igång en kampanj och anklagade Aniasi för att gå AB Narkotikas ärenden.

Dessa anklagelser gavs stor uppmärksamhet i pressen, och fru Impiccini intervjuades i den stora veckotidningen *Gente*. En ytterligare flank öppnade ADK genom en anmälan mot Aniasis partibroder och efterträdare som borgmästare i Milano, Tognioli. Tognioli hade använt skattemedel för att finansiera en drog- och rockfestival med ”reggaesångaren” Bob Marley från Jamaica. Till Marleys konsert kom 80 000 ungdomar, av vilka många för första gången lockades till att röka hasch. ADK:s aktion vann stort gehör bland allmänheten, och kristdemokraterna i Milanos kommunfullmäktige krävde på basis av ADK:s dokumentation

ADK:are i Rom demonstrerar mot hälsominister Aniasis ohälsosamma politik.

HÄLSOMINISTERN TILL RETRÄTT

att en undersökning skulle företas, och man började leta efter sätt att stoppa den socialistiska kommunförvaltningen.

Nästa steg i ADK:s kampanj mot Aniasi var en omfattande dossier som publicerades i ADK-tidningen *Guerra alla droga*, som beskrev hur Aniasi under sina åtta år som borgmästare i Milano hade förvandlat den staden till ett ''italienskt Marseilles'', ett centrum för narkotikahandel och maffian.

Särskilt framhöll man att maffian utan hjälp från kommunen aldrig skulle ha kunnat få en så stark ställning i staden. Maffians makt växte allteftersom den kalabriska maffians bossar ''deporterades'' till Milano, varifrån de inledde en lukrativ narkotikahandel. Giacomo Mancini, en av de ledande inom socialistpartiet, utpekades offentligt som den kalabriska maffians överhuvud. Också om Aniasi gick det rykten, att han blivit vald med hjälp av maffiapengar. ADK-tidningen med denna dossier har hittills sålts i 20 000 exemplar.

Nästa slag var den italienska utgåvan av den amerikanska bestsellern *DOPE, Inc.*, där namnen på de internationella knarkbossarna nämns. Utgivaren av den italienska utgåvan, Muriel Mirak, presenterade boken vid två fullsatta möten i Milano och Rom, och sedan dess har den första tryckningen av boken nästan slutsålts. Efter dessa och flera andra möten runt om i Italien vände sig alltfler föräldrar, lärare, ungdomar och andra till Antidrogkoalitionen för att erbjuda hjälp.

Mot bakgrund av denna kampanj kan det faktum att Aniasi fått behålla sin ministerpost i Forlanis nya regering bara förklaras med att Aniasi gjort en helomvändning i sin narkotikapolitik. Med tydlig anspelning på ADK:s kampanj påstår Aniasi nu i en intervju för *Gente*, som tidigare publicerade en intervju med fru Impiccini, att han aldrig hade föreslagit det som han beskyllts för (legalisering av ''lätt'' narkotika) utan att han hade ''missförståtts''.

Men anledningen till hans ändrade uppfattning står nog snarare att finna i socialistpartiets vilja att stanna kvar i regeringen, efter att socialistpartiets äventyrspolitik hade avvisats både av Andreotti-krafterna inom det kristdemokratiska partiet och av kommunistpartiet.

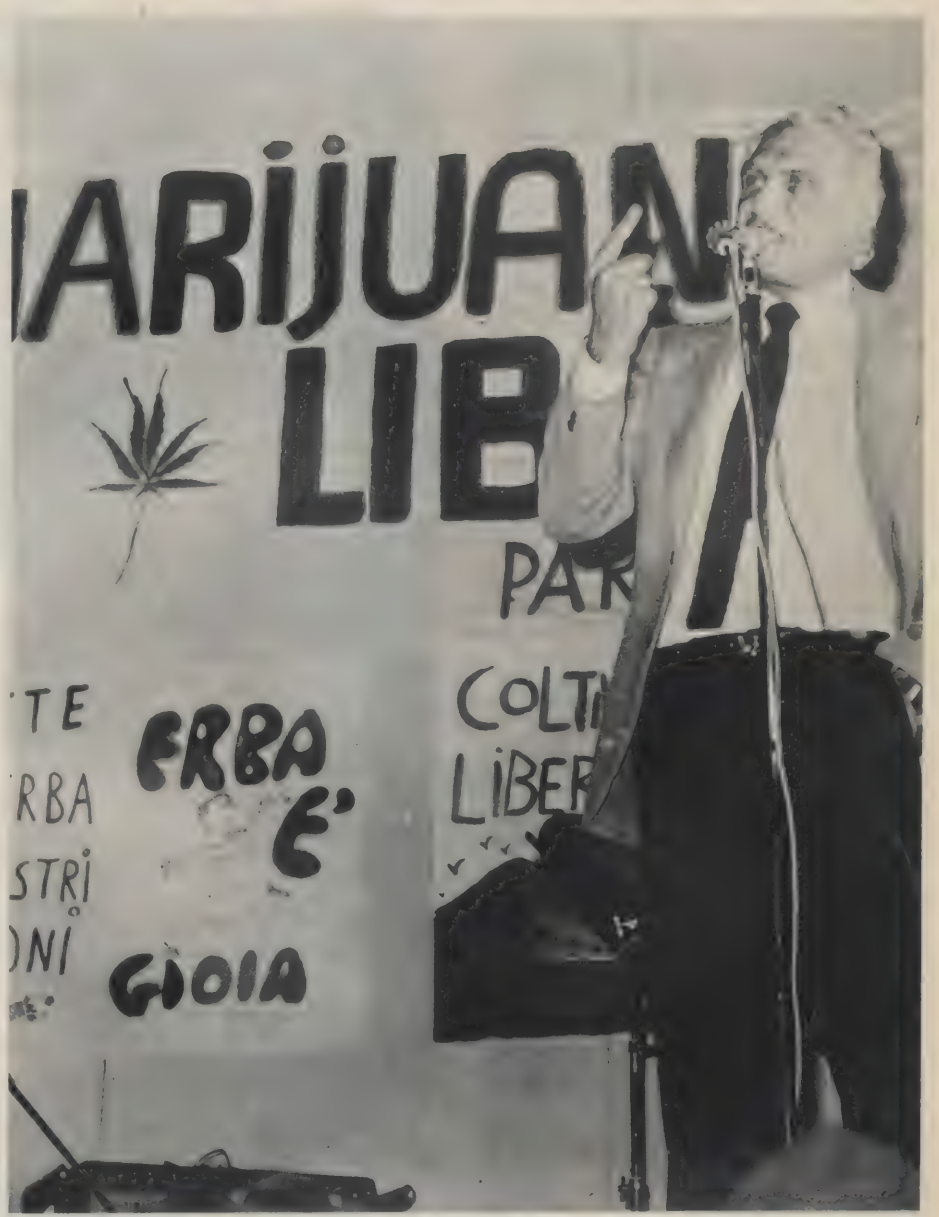

Radikala partiet är narkomanernas parti, som banar väg för Aniasis och maffians legaliseringspolitik. Här talar ordförande Marco Panella vid en demonstration för marijuana.

ADK har utanför parlamentsbyggnaden i Rom och de olika partihögkvarteren delat ut flygblad med uppmaningen: ''Aldrig mer en regering med socialistpartiet!'' Ett upprop till den nye premiärministern Forlani och kristdemokraterna, som ställer detta krav och även kräver att det beryktade metadondekretet upphävs, har undertecknats av hundratals italienska medborgare, såväl som av politiker och företrädare för läkarkåren.

ADK är fast beslutet att till varje pris driva igenom detta senare krav. Kanske kommer Aniasi att få återse ADK ''i rätten'' fortare än han tycker om.

Internationell konferens visar:

Marijuana ger hjärnskador

Den pågående narkotikaepidemins alla härjningar granskades in i minsta kusliga detalj vid en konferens kallad ”Narkotikamissbruk i den moderna världen: Ett perspektiv inför 80-talet” som ägde rum den 20-21 juni vid medicinska fakulteten vid Colombiauniversitetet i New York.

Konferensen hade arrangerats av dr Gabriel Nahas, en av de främsta forskarna på marijuanans biverkningar. Fyrtio talare deltog i paneldebatter om narkotikamissbrukets biologiska och psykologiska skadeverkningar. Även sociala verkningar på skolans arbete och arbetets produktivitet, liksom nedbrytningen av familjen diskuterades.

Narkotikans katostrofala inverkan på krigsmakten och den kontroversiella frågan om den internationella narkotikakartellens finansiella och politiska struktur stod också på dagordningen.

Gabriel Nahas stod som arrangör för konferensen. Foto: Jan Skoggvist

Dr Nahas inledde konferensen med att tillintetgöra gränsdragningen mellan ”tung” och ”lätt” narkotika. Som tung narkotika klassificeras vanligen sådana droger som orsakar fysiskt beroende. Om en vanemässig missbrukare t ex plötsligt slutar att använda preparatet kommer han att drabbas av fysiska abstinenssymptom, t ex kräkningar och svettning om det gäller heroinberoende och eventuellt muskelkramper om det gäller barbiturater. Enligt detta resonemang hänförs cannabispreparat ofta till de lätta drogerna, eftersom det orsakar endast lätta abstinenssymptom.

Nahas påvisade emellertid att det är så att narkotikamissbrukets psykologiska verkningar, både de direkta effekterna av missbruket och de psykologiska abstinenssymptomen, är mycket mer betydelsefulla än de fysiska verkningarna. Den viktigaste psykologiska verkningen av alla missbrukspreparat är att de ”erbjuder en flyktväg från det verkliga livets obehagliga känslor och erfarenheter” genom att skymma deras existens, förvränga sinnesuttrycken och försätta missbrukaren i ett lyckligt, avskärmat, drömskt tillstånd.

Ur detta perspektiv sammanfaller heroin, kokain, cannabis, LSD, centralstimulantia m fl på så sätt att de, även om de har olikartade fysiologiska verkningar, alla förstör det mänskliga förnuftets högre, skapande förmåga. Nahas sammanfattade denna effekt: ”Faktiskt har det alltid framkommit att missbruk av euforiserande (upplivande, ö a) preparat äventyrar människans skapande förmåga med skadliga följder för samhället. Denna grundläggande iakttagelse har föranlett alla samhällen historien igenom, att inskränka användningen av dessa preparat som så lätt kan missbrukas.”

När det gäller de högre själsfunktionerna kan cannabis vara lika förödande som heroin, även om de lägre funktionerna, t.ex. förmågan att delta i själlöst kroppsarbete eller att klinka enformigt på gitarr, kan bestå. Att av den anledningen påstå att cannabis är en ”lätt” drog är att påstå att det inte råder någon skillnad mellan människor och djur.

Hjärnskador

De reella hjärnskador som marijuana orsakar beskrevs av nästa talare, dr Robert Heath från Tulaneuniversitetet:

”De delar av hjärnan som förändras mest av marijuana, både hos apor och hos människor, ligger i de nervbanor där aktivitet ska samordnas med känsla. Med tiden uppkommer vid regelbundet marijuanamissbruk bestående förändringar av den elektriska aktiviteten i dessa områden, vilket hör samman med ultrastrukturella (mikroskopiskt små, ö a) förändringar i synapsen (överföring av nervimpulser i mellanrummet mellan nervcellerna, ö a) och i cellkärnorna såsom påvisats i hjärnan på försöksapor (se figur 1 och 2) ...

”Även om mycket av det grund-

läggande arbetet gjorts på djur, har det slutgiltiga, ofrånkomliga villkoret för fastställandet av de här sambanden varit att vi tagit fram metoder som tillåter oss att registrera och påverka inre och yttre hjärnaktivitet hos fullt medvetna försökspersoner under långvariga perioder, från månader till flera år (figur 3 och 4). Undersökningarna på försökspersoner var en uppföljning av våra undersökningar av apor och i samtliga fall var syftet terapeutiskt. (Till exempel infördes elektroder i hjärnan på vissa patienter i syfte att reglera kroniska smärtor. Elektroderna kunde sedan användas för att registrera verkningarna av marijuanarökning.)

"Även om många av de forskningsmetoder som användes på patienter var likadana som de som användes på apor - hjärnregistreringar, stimulering och objektiva beteendeobservationer - bidrog de terapeutiska patientstudierna med en viktig dimension. Tack vare deras muntliga redogörelser kunde vi samla in data om förnuftets verksamhet, om tankar och känslor. Det blev möjligt att sammanföra elektriska registreringar från patienterna med deras subjektiva reaktioner och dessutom att stimulera olika hjärncentra och samtidigt få redogörelser för vad de upplevde. Dessa redovisade introspektiva data var nödvändiga för att hjärnans lust-olust-system skulle kunna kartläggas.

"Hjärnans elektriska aktivitet förändras på ett karakteristiskt sätt hos försökspersoner under episoder då känslotillståndet förändras i samband med sådana sjukdomar som psykos eller strax före ett epileptiskt anfall. Mest relevant för dagens redogörelse är sammankopplingen av hjärnaktivitet i bestämda centra med förändrade känslotillstånd till följd av användning av olika droger.

"Det är i det här sammanhanget — vårt droginriktade samhälle — som våra data om marijuana får betydelsefulla konsekvenser. Av de preparat vi testat har marijuana visat sig vara ett av de mest effektiva när det gäller att ge upphov till angenäma känslor med motsvarande igångsättning av nervaktivitet i hjärnans lustsystem. Vi har funnit hos patienter att den *inledande* användningen av marijuana aktiverar samma system som aktiveras vid sexuell orgasm och vid hågkomsten av ytterst angenäma upplevelser.

"Vidare ger elektrisk eller kemisk stimulering av samma system undantagslöst upphov till en omedelbar och dramatisk, angenäm reaktion, en reaktion som är stark nog att blockera svårkontollerad fysisk smärta...

"Emellertid har objektiva undersökningar påvisat att djupt destruktiva svårigheter oundvikligen blir följden om man med droger sätter den grundläggande lust-olust-mekanismen ur spel. De skadliga verkningarna på såväl den enskilde som på samhället har påvisats upprepade gånger och motsägelsefritt. Våra marijuanaundersökningar på apor visar klart hur det anatomiska-fysiologiska hjärnssubstratet (hjärncellerna) för känslolivet drabbas. Vid långvarigt bruk av drogen uppstod inte bara bestående nedsättningar av hjärnans lustsystem, vilket kunde ses på inre och yttre elektroencefalogram

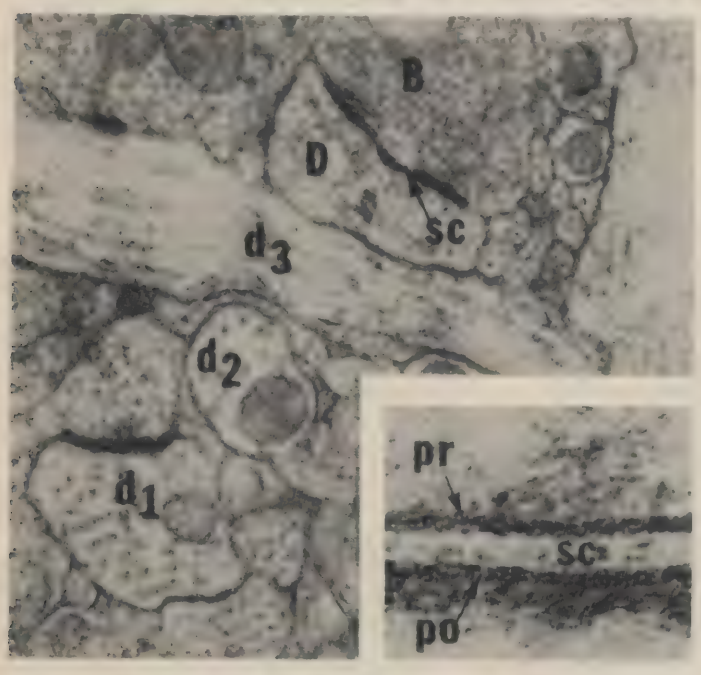

Figur 1.
Normala hjärnceller från rhesusapa
Normal hjärnvävnad från rhesusapa visas här uppförstorat 30 000 ggr med hjälp av elektronmikroskop. Den mörka ytan mellan B och D är det synaptiska gapet (sc), det kommunikationsutrymme mellan två intilliggande nervceller som nervimpulserna måste passera för att cellerna ska fungera normalt.
Infällt ses det synaptiska gapet i större förstoring (80 000 ggr).

Källa: Jon W. Harper, Robert G. Heath och William A. Myers i *Journal of Neuroscience Research*, 3 (1977), s 89.

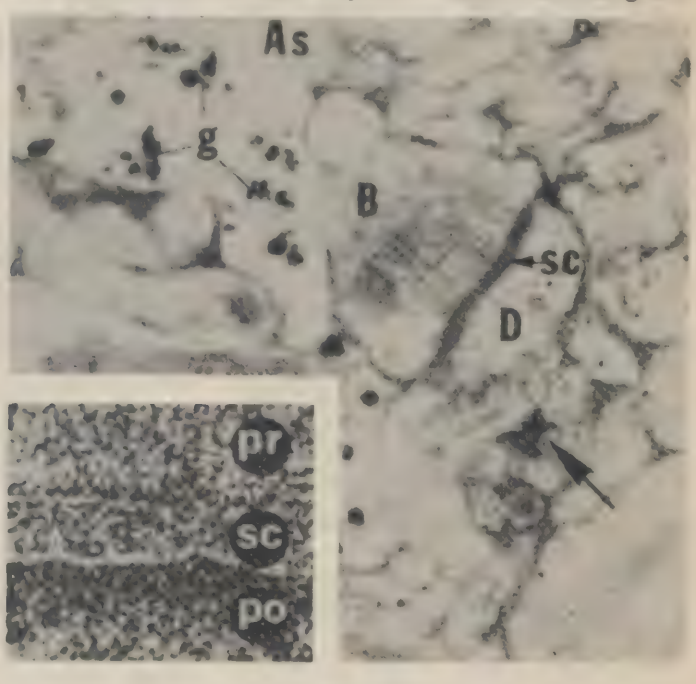

Figur 2.
Hjärnceller från rhesusapa som behandlats med marijuana
Här har det synaptiska gapet (i 30 000 gångers förstoring) på ett abnormt sätt vidgats med ca 25 procent. Denna förändring uppträder tillsammans med abnorm elektrisk aktivitet i nervcellerna. Infällt visas i 80 000 gångers förstoring hur det synaptiska gapet vidgats och dessutom en anhopning av mörk substans av okänt slag i själva gapet.

Djur som behandlats med måttliga mängder marijuana i sex månader och därefter hållits drogfria i nio månader uppvisade därefter fortfarande tecken på hjärnskador. Denna specifika typ av hjärnskada är känd från flera andra typer av skador: hjärnförgiftning med substanser som koltetraklorid och svår B-vitaminbrist med psykos som följd.

(EEG), utan dessutom blev hjärnans adversiva (=smärt-) system dominerande. Som vi tidigare rapporterat bekräftades denna observation senare vid histologiska studier (vävnadsstudier) i aphjärnor.

''Jämsides med dessa upptäckter fick vi veta från patienter som rökte marijuana att den angenäma reaktionen på drogen med tiden förbleknade och ersattes med obehagliga upplevelser av depressiv och paranoid karaktär, parallellt med det ''utbrända'' syndromet: minskande motivation, apati, självförsjunkenhet.

''Den andra komplikationen hänför sig till följderna av de fysiska förändringarna i nervmekanismen - inte bara vad gäller den enskilde utan vad gäller det samhälle där narkotikamissbrukarna ingår. Det öde som drabbat starkt drogmissbrukande kulturer åskådliggör följderna av att skapa lustupplevelser utan samband med nytta och ytterst överlevnad. I vår egen kultur med dess ständigt ökande drogmissbruk framträder mönstret snabbt.

''När den njutning någon får av att använda en drog ersätter belöningen för ett väl utfört arbete får vi hafsiga yrkesmän. När en pipa marijuana ersätter nöjet att spela en omgång golf eller ta en simtur en varm eftermiddag, får vi apati och fysiska försämringar. När spänningen inför en skrivning kan blåsas bort med snabbväxande njutningar bryr sig studenten inte om att förbereda sig och blir underkänd.

''När intaget av ett kemiskt substitut ersätter den behagliga upprymdheten när man löser ett problem eller konstruerar en ny maskin, vad blir då följderna för vårt samhälle i framtiden - eller rentav för dess överlevnad som nation?''

Andra medicinska forskare vid konferensen dokumenterade hur marijuana kan rubba balansen mellan manliga och kvinnliga könshormoner (se figur 5) och även en mångfald andra skadliga verkningar.

Narkotikaepidemin Carters fel

Konferensen övergick sedan till frågan om orsakerna till den pågående narkotikaepidemin i USA. Malcolm Lawrence, rådgivare i internationella narkotikafrågor vid USA:s utrikesdepartement 1971-77, utpekade direkt Vita Huset p g a att det förespråkat avkriminalisering av marijuana. I ett avsnitt av sitt anförande med titeln ''Faktorer som skadar vår sak'' fastslog Lawrence:

''Först och främst måste vi sluta att sända ut budskap som förebådar vårt utträde ur internationellt samarbete. Carterregeringens bestående anslutning till avkriminaliseringskravet sedan 1977 är det mest ökända av dessa budskap. Vita husets inställning har försvagat våra anstränga-

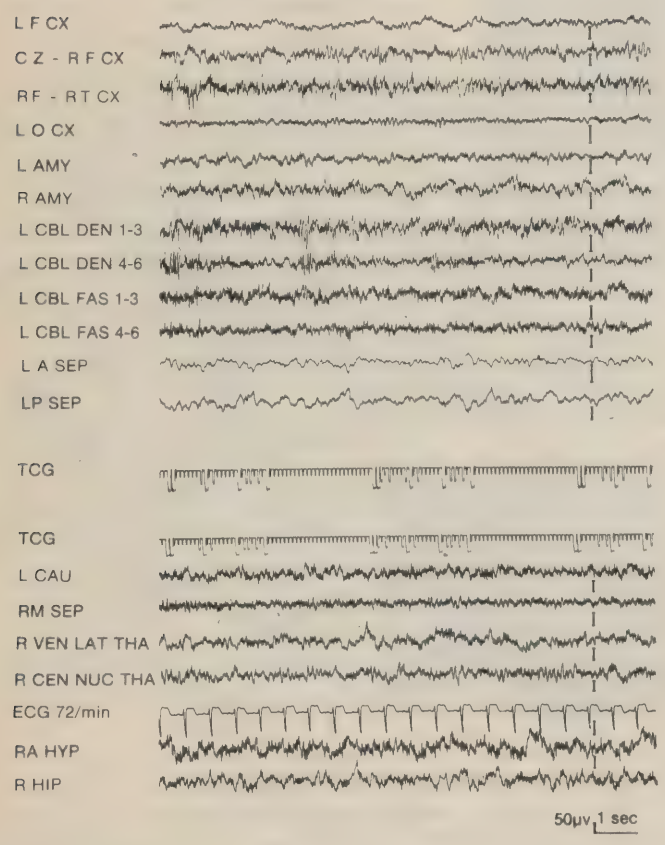

Figur 3.
Normalt hjärnvågmönster från människa
Varje kurva återger den elektriska aktiviteten i ett bestämt hjärncentrum. (Förkortningarna står för de engelska beteckningarna för hjärnans olika delar.) Det viktigaste området i marijuanaundersökningen är det som markerats LA SEP (område nära medellinjen). I denna normala registrering kan man se de små utslag som är karakterisktska för detta område.
Källa: R G Heath, ''Marijuana, Effects on Deep and Surface Electroencephalograms'' i *Archives of General Psychiatry* 26:577-84, 1972.

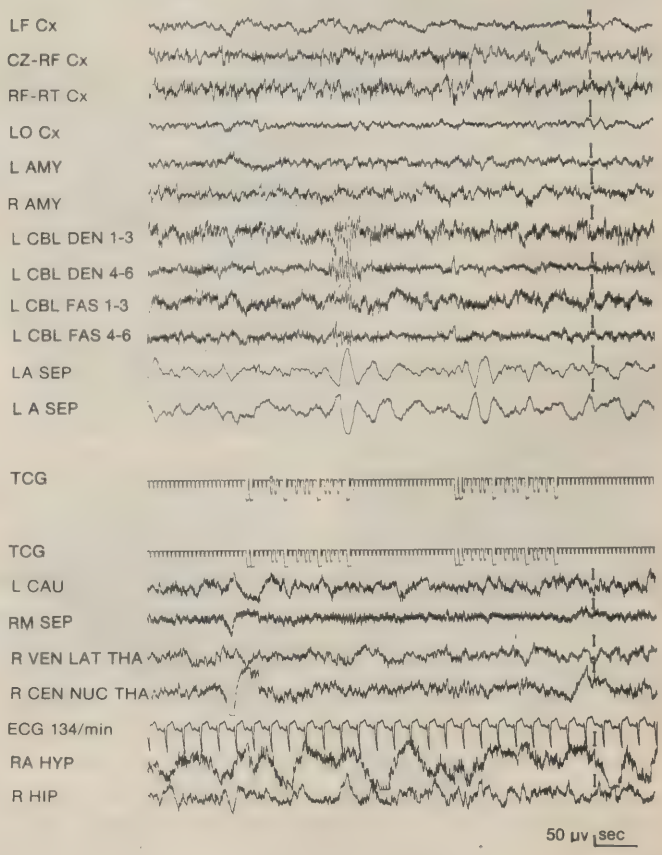

Figur 4.
Hjärnvågmönster från människa som rökt en marijuanacigarett
Här syns en markant förändring vid LA SEP. Dessa onormala hjärnvågor uppträder tydligast när försökspersonen upplever en ''rysning'' av marijuanan. Vid liknande försök på rhesusapor har det visat sig att detta är det område av hjärnan där de största mängderna av den aktiva cannabissubstansen THC upplagras och det är också här som marijuanan ger upphov till hjärnskador, som framgår av figur 2.

ningar att upprätthålla lagen i hela landet, uppmuntrat marijuanalobbyn och förlett allt fler till att missbruka cannabispreparat, speciellt bland ungdomen och i allt lägre åldrar. Presidentens ståndpunkt är densamma, trots allt fler och starkare bevis på marijuanans skadliga verkningar på den andliga och kroppsliga hälsan - plus det faktum att marijuana är en betydande inkörsport till andra ännu skadligare preparat.

"Om marijuana avkriminaliseras i den federala lagstiftningen innebär det att kongressen sätter sitt kvalitetsintyg på cannabis och det skulle påverka delstaternas lagstiftande församlingar att göra detsamma."

Dr John H Langer, ordförande för sektionen för förebyggande verksamhet vid Drug Enforcement Agency, beskrev sedan hur narkotikalangare ofta släpps på fri fot:

"Huvuddelen av de svarta narkotikapengarna kommer från heroin, marijuana och kokain. Ändå är idag maximistraffet för en som smugglat hundratals ton marijuana fem år, medan genomsnittet ligger på tre års fängelse. Mer än hälften av de fällda marijuanasmugglarna slipper fängelsestraff helt och hållet. I kongressen ligger lagförslag som innebär fördubblade straff för storsmugglare som fört in 500 kg eller mer. DEA stöder det förslaget starkt.

"Knarkförespråkarna, som påstår att domstolarna ger höga fängelsestraff för innehav av en enda marijuanacigarrett saknar kontakt med verkligheten eller också ljuger de avsiktligt. Sådant händer helt enkelt inte idag. I själva verket släpper domstolarna blott alltför ofta förhärdade knarksmugglare eller ger dem mycket milda domar.

"Problemet med låga borgensbelopp för storsmugglare är också allvarligt. DEA söker idag mer än 2 700 förrymda brottslingar, varav många rymt efter att ha erlagt borgensbelopp på hundratusentals dollar. För sådana människor är 100 000 dollar i borgen inget annat än löpande omkostnader. DEA har begärt att kongressen ska införa ett domstolsförfarande där myndighterna får möjlighet att vid förhandlingar ledda av en domare hävda att den anklagade utgör ett hot mot samhället eller att det är troligt att han undandrar sig rättsväsendet om han blir fri mot borgen.

"Med ett förfarande av det här slaget tror vi att vi skulle få bevittna en markant minskning av det alltför höga antalet rymlingar som vi nu har att hålla reda på. Det gällande borgenssystemet avskräcker ingen. Borgen är en biljett till friheten. Nyligen grep vi Jimmy Chagra som efterlysts av DEA. När han rymde hade han befunnits skyldig till att ha bedrivit yrkesmässig brottslig verksamhet och till otaliga överträdelser av narkotikalagarna. Trots att borgen satts till 400 000 dollar kunde han betala den och undfly domstolen. När han sedan greps hade han 186 000 dollar i bilen."

Narkotika i krigsmakten

Dr G Negron från flottans medicinska enhet i Bethesda i Maryland redogjorde för narkotikaepidemin i USA:s krigsmakt. En betydande procentandel av de amerikanska soldaterna i Västtyskland grips för narkotikainnehav under tjänstgöringen.

"De gripna är bara toppen på isberget", fastslog han. "Och det skrämmer mig när jag tänker på att dessa narkotikamissbrukare har hand om komplicerad krigsutrustning. De klarar inte av att arbeta på den nödvändiga nivån när de använder droger."

"Dr Negron hävdade att en del av problemet beror på att värnpliktsarmeń avskaffats till förmån för frivillig värvning. "De som tar värvning är ofta avsigkomna typer. De har hoppat av skolan, kan inte behålla ett jobb, kan inte hålla ihop en familj, så de tar värvning. Ofta är orsaken till att de har så många problem att de använder narkotika. De för med sig narkotikaproblemet när de kommer till armeń och sedan sprider de det till de andra."

Den totala andelen narkotikamissbrukare inom den amerikanska ungdomen uppskattades i en försiktig bedömning av dr Joan Rittenhouse från Nationella institutet för narkotikafrågor (NIDA) till 16,7 procent regelbundna marijuanarökare i åldersgruppen 12-17 år. Hon anmärkte dessutom att kokainmissbruket i samma åldersgrupp hade ökat med 75 procent mellan 1977 och 1979.

När det gäller narkotikaepidemins politiska och ekonomiska orsaker och verkningar redogjorde artikelförfattaren för den internationella bank- och sjöfartskartell som kontrollerar, uppifrån och ner hela

→

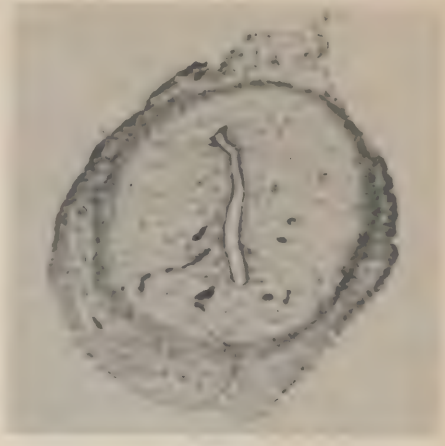

Figur 5.
Livmoder från råtta med borttagna äggstockar
Organet är litet, livmoderhålan slitsliknande och vävnaden förtvinad på grund av bristen på normalt kvinnligt könshormon. (22 gångers förstoring)

Figur 6.
Livmoder från råtta med borttagna äggstockar som givits 2,5 g THC dagligen i två veckor
(THC = den aktiva substansen i cannabispreparat) Livmodern är förstorad i jämförelse med den i figur 5 och de förtvinade vävnaderna har återbildats. Dessa förändringar är likartade dem som skulle uppstått om djuret givits kvinnliga könshormoner, vilket visar cannabispreparatens könshormonliknande vekningar. På hanråttor och män har man kunnat påvisa att marijuana i måttliga mängder minskar produktionen av manligt könshormon och orsakar abnorma förändringar i sädescellerna.
Källa: J Solomon, M A Coccihia och R DiMartino i *Science* den 4 mars 1977, 195, s 875-877.

knarklangningsmaskineriet. Såsom beskrivits i detalj i en annan artikel har den kartellen tyngdpunkten i brittiska och av britterna i andra länder startade banker, t ex The Hongkong and Shanghai Bank och avkomlingar på Bahamas och Caymanöarna.

Cheferna för de här bankerna är också framstående medlemmar av sådana politiska klubbar som Council of Foreign Relations i New York, Trepartskommissionen och The Royal Institute of International Affairs i Storbritanien. Council of Foreign Relations i New York kontrollerar med hjälp av folk som Henry Kissinger och Zbigniew Brzezinski politiker som Carter, Kennedy, Bush och de flesta av Reagans främsta rådgivare, t ex Milton Friedman. Så det är inte undra på att lokala narkotikapoliser ofta får beskedet ''bort med tassarna'' när deras undersökningar börjar närma sig alltför högt uppsatta politiska figurer.

Mitt anförande följdes av ett av en talesman för Venezuela som arbetar vid FN:s narkotikakommission. Han fastslog: ''Den internationella narkotikakartell som den föregående talaren nämnde är de främsta hindret för utvecklingen i den tredje världen och för skapandet av en ny ekonomisk världsordning. Tredje världens länder förstörs av narkotikan, både som producenter och konsumenter.''

Han fortsatte med att visa hur länder i tredje världen såsom Colombia tvingas av kartellens banker att odla narkotika. Narkotikatillverkning är lika lite som narkotikamissbruk ett ''sociologiskt fenomen''. För att stoppa narkotikahandeln måste vi nämna namn och utplåna hela maskineriet uppifrån och ned.

Ned Rosinski, med dr

Referenser:

1) Heath, R G, "Marijuana, Effects on Deep and Surface Electroencephalograms", *Archives of General Psychiatry* 26:577- 584,1972.

2) Solomon, J m fl: "Effect of Delta-9-Tetrahydrocannabinol on Uterine and Vaginal Cytology of Ovariectomized Rats", *Science* 195:875-877, 1977.

3) Protokoll från det internationella symposiet kommer att publiceras av Pergamon Press hösten 1980. Exemplar till en kostnad av 40 dollar beställas i förväg hos Pergamon Press, Inc., Maxwell House, Fairview Park, Elmsford, New York 10523, USA.

GABRIEL NAHAS I STOCKHOLM:

"RONALD REAGAN

— Om Ronald Reagan vinner valet tror jag det blir en definitiv förändring till det bättre.

Detta hävdade professor Gabriel Nahas i en intervju för STOPPA KNARKET dagen före det amerikanska presidentvalet.

Dr Nahas är professor vid Colombiauniversitetet i New York och en av världens ledande inom cannabisforskningen. Han var i Stockholm för att ge en serie föreläsningar om cannabis vid Karolinska Institutet.

Professor Nahas uttryckte stor pessimism när det gäller att få stopp på narkotikaepidemin i USA. Under de senaste åren hade han inte sett någon förändring till det bättre, förutom att en del föräldrar börjat vakna upp.

— Vad vi ser är att en del föräldrar börjar bli upprörda över att deras barn använder marijuana. De tycker att det är hemskt att deras tolvåringar röker marijuana när de borde äta glass i stället. En del föräldragrupper har börjat att organisera sig för att lägga press på politikerna. Det som behövs är fler arga föräldrar.

Hitintills har politikerna inte varit lyhörda för den opinion som vill ha stopp för marijuanan. Tvärtom, så har ju politikerna många gånger utgjort AB Narkotikas droglobby. Men professor Nahas hoppas på en förändring.

— Jag stöder Ronald Reagan. Jag tror att det kommer att bli en definitiv förändring till det bättre om han blir president. Reagan är emot narkotika. Men det kommer att bli svårt att få stopp på narkotikan eftersom det ligger så otroligt stora pengar bakom, det är fråga om verklig ''big business''.

Hjärnan förstörs

I mer än tio år har professor Nahas forskat på effekterna av cannabis. Framför allt har han undersökt hur marijuanarökning påverkar olika mentala och fysiska funktioner. I Stockholm presenterade han de senaste rönen inom cannabisforskningen. Han visade bl a hur cannabisbruket medför omedelbara förändringar av hjärnans olika aktiviteter. Han betonade särskilt att inlärningen och de högre tankefunktionerna är de som drabbas först.

— Bland studenterna har vi märkt kraftigt försämrade studieresultat bland de som röker marijuana. På mitt universitet, Colombiauniversitet röker tio procent av eleverna marijuana dagligen och bland dem har vi märkt en kraftig nedgång av studieresultaten.

De intellektuellas ansvar

Professor Nahas påpekade att den intellektuella miljön på varje universitet eller skola där marijuanamissbruket är utbrett blir väldigt låg. Han anklagade de intellektuella för att ha ''abdikerat'' och gått i bräschen för att sprida drogkulturen i USA

— Jag ska ge ett exempel på vad jag menar. De som startade hela narkotikavågen var de jag kallar ''the Harvard Crowd'', Harvardgruppen. Dessa personer, t ex Timothy Leary, Lester Greenspoon och Norman Zinberg, var lärare och professorer vid Harvarduniversitet och gick ut med rapporter som sa att marijuanan var ofarlig. De påstod att alkohol och tobak var farligare än marijuana. Deras påståenden blåstes upp stort av massmedia och ungdomarna vaggades in i tron att marijuanan var harmlös. Vi som forskat på saken och hade bevis för motsatsen fick ingen publicitet. Och det är klart att när USA:s mest ansedda universitet, Harvarduniversitetet, går i ledningen för att sprida marijuanan så måste man tala om intellektuell bankrutt. De skapade ett klimat som sa att det var socialt acceptabelt att använda marijuana och resultatet ser vi idag.

— Det värsta är att det är Harvardgruppen som bestämt den amerikanska regeringens narkotikapolitik under de senaste fyra åren. Norman Zinberg är t ex rådgivare till NIDA (National Institute on Drug Abuse)

ÄR EMOT NARKOTIKA"

samtidigt som han officiellt är medlem i droglobbyns egen organisation NORML.

Massmedias korruption

Massmedias roll vid lanseringen av narkotikakulturen var något som upprörde professor Nahas.

— Massmedia är helt korrumperade. Under åren 1970 till 1980 publicerades i USA 68 böcker som uttryckligen uppmanade till marijuanabruk. Det var böcker som beskrev hur man skulle odla själv. Det var böcker som hade recept för hur man kunde använda marijuana i olika maträtter osv. Dessa böcker trycktes i tio miljoner exemplar och gavs ut som pocketböcker, dvs de var billiga och lättillgängliga på marknaden. Det var de största och mest ansedda förlagen som publicerade böckerna.

Under samma period publicerades åtta böcker som var emot marijuana. De trycktes i små upplagor av små oansenliga förlag i sammanlagt 100 000 exemplar. Alla trycktes med hårda pärmar vilket gjorde att de blev väldigt dyra. De kostade omkring 50 kr. Själv har jag i tre års tid försökt att få min bok *Keep Off the Grass* publicerad som pocketbok. Jag har varit i kontakt med alla stora förlag men de vägrar att trycka den. Detta kallar jag korruption.

— Man kan också titta på publiceringen av tidningar. *High Times* och de andra tidningarna som propagerar för drogkulturen trycks i fem miljoner exemplar varje månad. De förespråkar inte bara marijuana utan också kokain och heroin. Dessa tidningar stöds av NORML och parafernaliaindustrin.

Familjen hotad

Professor Nahas visade att ett samhälle kan klara sig med ett visst alkoholmissbruk, men att det vid omfattande cannabismissbruk uppstår svåra störningar. Detta beror inte minst på att fruktsamheten minskar, särskilt hos kvinnor. Hela familjen hotas vid ett omfattande missbruk. Barnen förstörs samtidigt som önskan och förmågan att skaffa barn hos missbrukarna minskar. När så också inlärningsförmågan minskar innebär det svåra problem för kommande generationer. Professor Nahas refererade en färsk undersökning som visar att 25 procent av de som börjar med hasch går över till tyngre preparat. Samtidigt är det bara en procent av s k tunga missbrukare som hoppat över haschet. Om inte den nuvarande ökningen av cannabismissbruket stoppas uppstår frågan om det kommer att finnas någon kommande generation.

Kerstin Tegin-Gaddy

Här ses prof. Nahas i samspråk med Kerstin Tegin-Gaddy på Karolinska Institutet.

Foto: Jan Skoggvist

Sabotage mot Nahas Stockholmsbesök

Dr Gabriel Nahas var i Stockholm på inbjudan av Socialmedicinska Institutet för att föreläsa vid Karolinska Institutet den 3 och 4 november. Seminariet var ytterst glest besökt. Detta berodde med all säkerhet inte på att det saknas intresse för frågan om marijuanans skadeverkningar, eftersom det är allmänt dokumenterat att cannabismissbruket ökar kraftigt bland ungdomar i Sverige. Vi håller ju på att få en amerikansk situation! Därför borde det varit ytterst välkommet att en auktoritet som dr Nahas kom till Sverige. Hans föreläsningar borde ha besökts av hundratals läkare, sjuksköterskor, lärare, poliser, vårdare osv istället för det 40-tal som hittade till seminariet.

Ansvarig för att organisera mötet var dr Nils Bejerot från Socialmedicinska Institutet. Frågan är om det var ett medvetet sabotage från Bejerots sida att inte bjuda in alla dem som skulle velat komma för att få argument mot cannabis. Bejerot skyllde på att han var bortrest, men detta är sannerligen ingen ursäkt — man kan delegera uppgifter. Det finns många som skulle ha ställt upp för att se till att dr Nahas besök blev en succé.

Nu blev seminariet ingen publiksuccé, men resultatet av dr Nahas forskningar finns tryckt i detta nummer av **STOPPA KNARKET** och görs därmed tillgängligt för en större publik.

Metadon är knark

Den enorma ökningen av narkotikamissbruket i hela västvärlden har givit utrymme åt dem som vill ”bota” narkotikamissbruk med narkotika. De illegala opiaterna skall ersättas med legalt förskrivet metadon. Det innebär en total kapitulation inför missbruket. Varför, frågar man sig, ska heroinet ersättas med metadonet som ger samma skadeverkningar och samma drogupplevelse?

Tyvärr har omfattande förskrivning av metadon redan kommit igång i såväl Storbritannien, Nederländerna och USA. Inrikesminister Baum (FDP) i Västtyskland har lagt fram ett lagförslag för att tillåta metadonförskrivning. I både USA och Nederländerna har ”behandlingen” mer och mer blivit inskränkt till enbart utdelning av metadon. För att ”skydda missbrukarnas integritet” registreras de inte i många fall. Missbrukare kan t o m gå till flera behandlingscentraler samtidigt och få sitt metadon.

I USA delas metadonet ut så frikostigt att mängder av metadon kommit ut i gatulangning. Det är enligt undersökningar bland narkomanerna den mest populära illegala opiatdrogen eftersom den är billig, lättillgänglig och ger längre verkan än heroinet samtidigt som ruset är nästan lika kraftigt. Sedan 1974 svarar metadonet för flera dödsfall än någon annan narkotika. Det är bara det kraftiga inflödet av högkoncentrerat heroin under det sista året som ändrat på det.

Metadonets ”fader” Vincent P Dole som 1965 införde metadonbehandling som en metod att avgifta opiatmissbrukare utan abstinensproblem genom en succesivt minskad tilldelning av metadon. Dole själv har tvingats att erkänna att metadonbehandling inte leder till att narkomanin botas. I en långtidsstudie av hur metadonbehandlingen fungerar utgiven 1978, skriver Dole och Joseph: ”Vi finner ett netto av lyckade fall på åtta procent av alla avgiftade (72 st av 846 behandlade). Även denna uppskattning kan vara för hög eftersom uppgifter om drogfrihet accepterades utan urinprov.” Undersökningen slutar: ”Oavsett om narkotikamissbruk är en sjukdom eller synd, eller både och, är verkligheten sådan att de flesta missbrukare med lång tids heroinmissbruk före behandlingen, kommer att återfalla så fort behandlingen är avslutad. Att förvänta sig att en begränsad tids behandling skall ge en hög andel av permanent drogfria i denna grupp är orealistiskt.”

Metadon i Sverige

Sverige har haft en begränsad metadonbehandling igång sedan 1966 på Ulleråkers sjukhus i Uppsala. Det är en experimentbehandling som nu har pågått så länge att Delegationen för social forskning, som anslagit pengarna, vill avsluta experimentfasen och antingen lägga ned det eller föra in det i vården. Starka krafter i Sverige vill göra det till en accepterad del av vården av narkomaner. *Aftonbladet* och *Expressen* har i stora snyftartiklar givit sitt stöd åt metadonet. Läkarförbundet lät Lars Magnus Gunne, som leder Ulleråkersexperimentet, själv utreda om han skulle få stöd. Det blev självklart ett uttalande till stöd för metadon och i juli gav också det viktigaste statliga organet, Medicinska forskningsrådet, sitt stöd för utvidgning av metadonbehandlingen i Sverige. Mot dessa står alla frivilligorganisationer mot narkotika i Sverige som vill avveckla metadonbehandlingen. Inom socialstyrelsen pågår just nu en utredning som skall vara underlag för ett regeringsbeslut i vår. Förespråkarnas främsta argument är att metadonbehandlingen på Ulleråker är välskött.

Av de 170 missbrukare som intagits på Ulleråker sedan 1966, fick 1978 94 fortfarande sin dagliga dos av metadon. 25 st är idag fria från beroendet av både metadon och annan narkotika. Patienterna får hämta metadonet på apotek eller klinik varje dag. Antalet patienter har växt under de 12 åren eftersom mer än hälften stannat kvar i ”behandlingen”. Vi riskerar att med en fortsatt ökning av metadonbehandlingen få att slags legitimerade narkomaner som i allt större grupper skall integreras i samhället.

Förutom de medicinska skadeverkningarna av metadonbehandlingen, vilket dokumenterats i referatet av dr Rosinskis artikel, finns det vad man kallar ”en etisk problematik” i en sådan behandling.

Arbetsför till 91 procent

Dessa 94 metadonpatienter betraktas till 91 procent vara ”arbetsföra”, dvs i studier, arbete eller arbetsvård. Deras drogade halvliv betraktas som en acceptabel ”återanpassning” eftersom man jämför med fullt missbruk och med dagens avsaknad av en effektiv vård. De studier och det arbete metadonpatienterna bedriver kan inte vara annat än monotont efter invanda mönster. Det neddrogade tillståndet utesluter just det som gör människan till människa, hennes förmåga att tänka. Människans förmåga att med ett kreativt tankearbete medvetet förändra sina vanor skiljer henne från djuren. Metadonpatienterna accepteras som ett slags halvmänniskor, deras mänsklighet har tagits ifrån dem.

Drogberoendet binder patienten till behandlingen/arbetet. Denna tvångssituation för patienten kan i ett rättslöst tillstånd leda till att hon utnyttjas för vad som helst. Just kontrollen genom narkotikaberoende utnyttjas regelmässigt av gangsterorganisationer för att hålla kontrollen över sina hantlangare. Det var på en metadonklinik, Lincoln Detox Center i New York, som patienter hjärntvättades till att bli medlemmar i polisdödarorganisationen Black Liberation Army eller terrororganisationen FALN. För att få metadonet var patienterna tvungna att delta i hårdhänt sensivitetsträning, som utvecklades till rena hatsessioner mot poliser. Även elektrochocker användes. På centret fanns fullt med affischer på poliser med grisansikten. Genom en speciell säkerhetsinstruktion var polisen förbjuden att ingripa mot den kriminella aktiviteten som pågick på kliniken. Liknande former av hjärntvätt användes även när Baader Meinhofmedlemmar rekryterades från narkomanvården på Heidelbergs ”so-

cialistiska patientkollektiv".

Metadonets ursprung

Att metadonexperimentet omedelbart måste avslutas förstås bäst om man tittar på hur metadonet kom till. Det var i det nazistiska Tyskland som metadonet först syntetiserades. Bakgrunden var idén att använda narkotikan för att kontrollera människor och hela samhällen! Detta diskuterades i inre kretsar på 30-40-talen och fördes fram av författare som Aldous Huxley i boken *Du sköna nya värld* och Karin Boyes *Kallocain*. Det var under intryck av dessa diskussioner man mitt under brinnande krig började forska efter syntetisk narkotika som kunde levereras i massskala. Tyskarna fann då metadonet, till vilket man knöt så stora förhoppningar att det fick namn efter Führern själv, Dolphine. ett slags "Wunderwaffen" alltså. De engelska motsvarigheterna hade gamla erfarenheter av befolkningskontroll med narkotika från Kina och sina kolonier. De såg samma begränsning i de från naturen framställda drogerna och utvecklade sitt eget "Wunderwaffen", LSD, i det Warburganknutna läkemedelsföretaget Sandoz i Schweiz. Det fördes sedan under största sekretess till England av den brittiska säkerhetstjänsten och sedan vidare till USA för att användas vid de nu offentligt kända CIA-experimenten i Kalifornien, vars kodnamn var MK Ultra. (Se artikel i nr 2 av **STOPPA KNARKET**.)

De sammantagna erfarenheterna av metadonet borde avskräcka varje samhälle från det.

Ulf Sandmark

Effekten av metadon:

Hälften blir alkoholister

En undersäkning har nyligen visat att 40 till 60 procent av metatonpatienterna blir alkoholister.

Denna och andra skadliga effekter framgår av följande sammanställning av resultaten från det internationella forskningsarbetet. Med.dr. Ned Rosinski, som är den amerikanska Antidrogkoalitionens medicinska expert, har vittnat på flera hearings om narkotika inför både kongressens och lokala församlingars utskott.

Foto: Svenskt Pressfoto

Metadonet är ingalunda utan biologiska skadeverkningar. Precis som med heroin är risken för överdosering stor om det kommer i orätta händer. I USA svarade metadonet för fler dödsfall än heroinet från 1974 och ända till 1979-80 då heroinet började välla in.

De barn som föds av metadonpatienter måste genomgå en omedelbar livsfarlig avgiftning. Enligt en undersökning av Finnegan (1975) uppstår abstinenssymptom i 90 procent av fallen och pågår mellan 6 dagar och 8 veckor. I flera amerikanska städer rör det sig om 10 procent av alla barn som överhuvudtaget föds. Det finns inget samband mellan hur hög moderns dos är och styrkan i de nyföddas abstinenssymptom, vilket troligtvis beror på att den mängd metadon som tas upp av fostret är mycket variabelt. (Ett faktum som visar att det svenska programmets lägre doser inte utesluter skador på fostren. Red anm.)

De långsiktiga effekterna av abstinensen på nyfödda är okända, även om Blinick påpekade (1976) att de ständiga sömnrubbningarna, som är karakteristiska för abstinensen kan hindra normal hjärnutveckling hos barnet. De låga födelsevikterna som är typiska för heroin- och metadonmissbrukares nyfödda, har också samband med den senare uppkomsten av vad som kallas MBD (minimal hjärnstörning) som ofta ses hos "hyperaktiva" barn, men mer långsiktig forskning är nödvändig på detta område.

Man har också funnit att metadon under havandeskapet är en orsaksfaktor för SIDS (oförklarlig barnadöd). Det är den vanligaste dödsorsaken för barn mellan 1 månad och 1 år. Barnet hittas vanligen på natten i sina sängar utan någon synbar dödsorsak. När Finnegan (1978) gick igenom fyra tidigare undersökningar inklusive sin egen, fann han sammanlagt 21 fall av SIDS bland 1 024 opiatberoende mödrar. Det motsva-

→

rar 2,1 procent eller 8 gånger den genomsnittliga nivån 0,25 procent i hela befolkningen. I alla fall utom ett gick mödrarna på metadon under havandeskapet, vilket binder det till denna mystiska dödsorsak.

Många forskare har funnit att metadonbehandling under lång tid försämrar den sexuella funktionen hos både män och kvinnor. Mellan 30-60 procent av patienterna klagar på detta. Metadonet sänker halten av testosteron i blodet. Hur det går till är oklart men Martin m fl fann (1973) att metadon påverkar hormoner, som är nödvändiga i mannen för att testiklarna skall fungera ordentligt, inklusive testiklarnas produktion av testosteron och spermier.

Patienter under behandling har enligt Chambers m fl (1973) klagomål över krämpor av mindre farlig art såsom sömnighet och slöhet i ben och ledsmärtor, kraftig svettning, illamående, uppkastningar, aptitförlust, förstoppning och svullna anklar. Var och en av dessa krämpor förekom hos 10-40 procent av patienterna.

Blockeringsmyten

De första forskarna på metadonbehandling hävdade att metadonet ”blockerade” ruseffekten av andra droger som togs samtidigt, så att patientens behov av heroin skulle försvinna så länge metadontillförseln fortsatte. Genom att ge metadon till missbrukare skulle kriminell aktivitet för att skaffa narkotika bli obehövlig och patienterna skulle leva ett ordnat liv.

Senare undersökningar har visat att det mycket väl går att bli påverkad av heroin, barbiturater och speciellt alkohol (Senay, 1977). Bland metadonpatienter har man funnit stora grupper som samtidigt missbrukat heroin.

Trots den frikostiga utdelningen av metadon har inte den narkotikarelaterade brottsligheten i USA minskat. Brottsligheten varierar med heroinmissbruket, vilket inte styrs av metadontillgången utan av tillgången på heroin. Att till stora kostnader förskriva metadon har inte stoppat heroinet, det har bara gjort situationen i USA värre. När man talar om brottsligheten måste man räkna in att metadon har givit upphov till en omfattande illegal handel. Det har rapporterats av Lowinson (1974) och Resnick (1977) att många patienter berättat att deras första beroende kom av metadonmissbruk.

Det allvarligaste bland missbruken är alkohol, eftersom det ger en synergieffekt (sammanlagda verkan är större än den enskilda). Det gäller både ruseffekten, där metadonpatienterna bara behöver ta lite alkohol för att bli ”ordenligt hög”, och risken för överdos, där en medelmåttig metadondos kombinerat med en medelstor mängd alkohol kan kväva andningen med dödlig utgång.

I ett försök att mäta tendensen till alkoholism undersökte Freedman (1976) 84 patienter i metadonbehandling under en längre tid. Var och en av de 84 patienterna grupperades efter hur mycket alkohol de använde när de togs in i behandlingen. Från att det i början var 6 st alkoholiserade, så var tendensen under de år behandlingen pågick att alkoholkonsumtionen ökade i alla grupperna. I slutet av undersökningsperioden var 41 st alkoholiserade. Andra studier har också funnit kraftig ökning av alkoholism bland de patienter som går på metadon. Om det var 10 procent som var alkoholiserade före behandlingen, ökade antalet till 40-60 procent under behandlingen.

Den som varje dag behöver detta metadon kan knappast kallas rehabiliterad.

Psykiska effekter

De långsiktiga psykologiska effekterna av metadon delas upp i kognitiva (förståndsmässiga) och emotionella (känslomässiga). De kognitiva effekterna har bara undersökts av några få. Gritz jämförde (1975) metadon- och avgiftade patienter och fann att i enklare kognitiva test skilde sig inte de två grupperna. Det gällde bl a korttidsminne, uppmärksamhet och snabbhet. Tester som skilde de två åt var de svårare. Gritz sammanfattade att ”metadon verkar skapa en viss minskning av kognitionen vid kontinuerlig behandling”. Eftersom det bara var de svårare testen som visade metadonets påverkan, kan det förklara varför många observatörer ser så små förändringar i den kognitiva förmågan hos metadonpatienter. En avgiftad missbrukare, som inte använder sin mest avancerade mentala förmåga, kan uppfattas vara lik en metadonpatient, som slutgiltigt eller tillfälligt har förlorat sin mest avancerade mentala förmåga.

Beträffande de långsiktiga emotionella effekterna av metadon är det övergripande problemet med metadon, att det är en mycket beroendeskapande drog som brukaren använder i en behandlingssituation som en emotionell krycka. Ifall han mognar eller annars utvecklar sig psykologiskt beror på många faktorer fr a hur vården går till, en vård som i de flesta behandlingar är minimal. Ausubel har (1980) gått vidare och hävdat att heroinmissbrukarens infantila flykt till narkotika som en lätt och snabb belöning, fortsätter med metadonbehandlingen och ersätter vuxna normer och belöningar som att bilda familj och nå framgång i arbetet. Ausubel hävdar att metadon skapar ett milt och stilla rus även sedan toleransnivån uppnåtts och speciellt i kombination med relativt små mängder alkohol, så att det infantila mönstret aldrig bryts.

En förlängning av denna infantila regression flyttar missbrukaren efter några års behandling ännu längre bort från verkligheten. Ett slut i svår alkoholism och metadon är en alltför vanlig syn på akutmottagningarna eller hos obducenterna.

Slutsats

I vågskålen slår det snett för metadon på överhuvudtaget alla mätbara sätt. Behandlingen har skapat en enorm svart marknad utan att på något synligt sätt minska missbrukarnas förmåga att konsumera allt tillgängligt heroin (Daniels, 1980). Inte heller är metadonet det ”ofarliga” alternativet till heroin, som hävdades av dess tidiga förespråkare. Obduktionsdata vittnar tillräckligt om detta faktum. De långsiktiga effekterna kan bara ytterligare förvärra patienternas förmåga att fungera som människor.

Det enda lösningen på problemet är att skära av narkotikaflödet vid källan genom alla möjliga och nödvändiga former av samarbete och påtryckningar. Låt oss inte under tiden göra situationen värre genom att göra något som tycks vara halva lösningar.

Ned Rosinski, med dr

Narkotikaepidemin är bara en del...

...Nu kan du få hela bakgrunden

Dope Inc: Britain's Opium War Against the United States var den bok som satte igång Antidrogkoalitionerna. Bokförlaget Franklin House publicerar nu fortsättningen *The New Dark Ages Conspiracy (Konspirationen för en ny medeltid).* Här dokumenteras den brittiska underrättelsetjänstens planer att driva världen in i en tidsålder med avfolkning och avindustrialisering med hjälp av metoder för masshjärntvätt, varav narkotika bara är en del. Ideologerna för planen på en ny medeltid — såsom engelsmännen H G Wells, Bertrand Russell, Aldous Huxley, George Orwell — dömer sig själva i denna 450 sidors bok, som utförligt dokumenterar deras planer.

Har du läst *Dope, Inc.* läs också denna bok för att hämta ammunition mot den alternativkultur bestånde av drogmissbruk och kulter som nu har fått en katastrofal spridning.

Beställ genom
Ulf Sandmark, Mellanbergsv. 15, 135 45 Tyresö, 50:-

Pris 50 kr.

Pris 50 kr.

NY SOLIDARITET

- **rapporterar om vetenskapliga framsteg istället för att angripa dem**
- **avslöjar namnen bakom AB Narkotika istället för att skydda dem**
- **kräver en fortsatt utveckling av kärnteknologin istället för att skrota den**
- **säger att Platon, Schiller, Riemann och Beethoven är det bästa botemedlet mot skolans förfall**
- **vill att du ska veta vad som händer i världen**

Tidningen för industriellt och kulturellt framåtskridande!

PRENUMERERA IDAG!

Helår 50:- stödprenumeration 120:-
halvår 25:- stödprenumeration 60:-

Sätt in beloppet på NY SOLIDARITETS pg 57 50 45 - 0

AKADEMIN FÖR HUMANISTISKA STUDIER

samarbetar i USA med Antidrogkoalitionen för att ersätta flumkulturen med det humanistiska kulturarvets litteratur, konst, musik och vetenskap. I Sverige har Akademin hållit föreläsningar och givit ut tidskrifter och översättningar av klassiker.

Beställ från Akademin:

- ☐ ***Musik för framåtskridande***
  Innehåller bl.a. artiklarna Fidelio: Beethovens hyllning till den amerikanska revolutionen: Al-Farabi och Den stora boken om musik. 10:-
- ☐ Lyndon LaRouche
  Vad är en humanistisk akademi 10:-
- ☐ Gottfried Wilhelm Leibniz
  Memorandum för upplysta personer med goda avsikter 5:-
- ☐ Friedrich Schiller
  Avhandling om universalhistoriens studium och ändamål, samt Om det upphöjda 10:-

Tag kontakt med:
Akademin för Humanistiska Studier
Clifford Gaddy, Nissastigen 36, 121 57 Johanneshov
Tel. 08-48 53 85

I detta nummer:

Rock- och drogkulturen — Går hand i hand. Antidrogkoalitionens ordförande Ulf Sandmark synar grammofonbolagen.

Exemplet Jamaica — Hur ett helt land gjordes till en narkotikaplantage åt den amerikanska maffian. Ett skakande reportage om hur "respektabla" internationella institutioner satsar på knarket.

Medicin — Professor Gabriel Nahas är tillbaka i STOPPA KNARKET. Dr Ned Rosinski rapporterar från internationellt cannabissymposium i USA: Hasch ger hjärnskador!

ADK i skolan — Så går det till. Ingen konsumentupplysning för missbrukare men vaccinering mot AB Narkotika.

VISA VAD DU TYCKER OM KNARKET!

Beställ genom att betala in på ADK:s postgiro 6 65 50 — 5:

- T-shirt (vit, storlekar S, M och L) — se bild sid 2 40:-
- Knappen STOPPA KNARKET 10:-

DEKALER à 10:-

- STOPPA KNARKET 40 cm
- STOPPA FLUMKULTUREN 40 cm
- RÖKARE AV MARIJUANA FÅR EN DÅLIG BANANA 32 cm
- BYGG BARSEBÄCK III PÅ CHRISTIANIA 40 cm
- STOPPA KNARKET rund 15 cm

Ange på postgirotalongen vad du önskar.